

РИЧАРД КАСЪЛ ЖЕГА

Част 1 от „Ники Хийт“

Превод от английски: Емануил Томов, 2011

chitanka.info

*На изключителната КБ и всичките ми приятели от 12-
и участък*

БЛАГОДАРНОСТИ

Още като хлапе с жълто около устата, имах щастието да попадна на специално предаване на канал Нешънъл Джиографик, посветено на подвизите на сър Едмънд Хилъри, легендарния новозеландски алпинист, пръв покорил заснежените, тайнствени висини на връх Еверест. Твърде слабо казано е, че предаването ме впечатли. За две славни седмици през лятото на десетата ми година, бях напълно отдаден на мисията да стана най-великият алпинист в света. (Нямаше значение, че никога не бях виждал планина на живо, нито пък бях напускарал урбанистичните каньони на Ню Йорк.)

В устрема си да надмина сър Едмънд, потърсих помощта на добрия си приятел Роб Боумън, чийто по-голям брат играеше футбол в лигата Поп Уорнър. Заех клина му и измолих от управителя на сградата ни един чук, като вярвах, че мога да използвам острия му край като кирка. Когато майка ми пристигна, вече бях на половината път до тавана. Коварните и безмилостни склонове на Еверест с нищо не можеха да се опрат на майка ми и видната ми катераческа кариера приключи, преди още да достигна върха... или дори тавана.

Едва много по-късно научих за Тензинг Норгай. Макар Хилъри да е всеизвестен като първият, покорил Еверест, никога не би го сторил без г-н Норгай. За незапознатите с историческото изкачване, Тензинг Норгай бил шерпата на сър Едмънд Хилъри.

Стигна ли до благодарностите в своя книга, винаги се сещам за невъзхваления герой на първото изкачване на Еверест.

Подобно на сър Едмънд, аз, авторът на този роман, ще получа на практика цялото одобрение и похвали, който той би постигнал. Само че аз също имам мнозина като гореспоменатия г-н Норгай — да ме съветват, водят, да повдигат духа ми и да носят багажа ми (и физическия, и емоционалния). Бяха до мен, за да мога да продължа, но и за да ми напомнят да не гледам внушителния връх, а собствените си крака. Докато напредвах стъпка по стъпка, те ми сочеха пътя.

Искам да кажа, че трябва да благодаря на много хора.

На първо място в списъка са дъщеря ми Алексис, затова че непрестанно ме държи нащрек, и майка ми Марта Роджърс, затова че ме държи на твърда почва. Сред по-голямото семейство Касъл, специално благодаря на прекрасната Дженифър Алън, винаги мой пръв читател, както и на Терм Е. Милър, моят съучастник. Дано и ти, драги читателю, опознаеш жени като тях двете.

С неохота благодаря и на Джина Кауъл и останалите от издателска къща „Блек поун“, чиито заплахи за съд най-напред ме вдъхновиха да започна книгата. Също на чудесните хора в „Хиперион буукс“, особено Уил Барнет. Гретчен Йънг и Елизабет Сабо.

Искам да благодаря на агента си, Слоун Харис в Ай Си Ем, и да му напомня, ако книгата се окаже смазващ успех, да ми издейства много по-добър договор за следващата.

Задължен съм и на Мелиса Харлин-Уолдън и Лиз Диклър при разработката на този проект, както и на скъпите си приятели Нентън, Стана, Джон, Шеймъс, Сюзън. Моли, Рубен и Тамала. Нека дните ни, дълги или не, да са все така изпълнени със смях и благосклонност.

И накрая, на двамата ми най-верни и отдадени шерпи. Том и Андрю — благодаря ви за приключението. Сега, на върха, във вашата компания се чувствам, сякаш мога да докосна звездите.

Юли, 2009 г.

1.

Преди да срещне някой труп, правеше все същото. Разкопчаваше предпазния колан, от гумената лента на сенника вадеше химикал за еднократна употреба, дългите ѝ пръсти докосваха хълбока, за да усети успокояващото присъствие на служебния си пистолет — и след това винаги правеше пауза. Кратка. Колкото да поеме въздух, бавно и дълбоко. Толкова ѝ трябваше, за да си спомни каквото никога нямаше да забрави: чакаше я поредният труп. Вдишваше. И усетеше ли окървавените краища на дупката, останала в живота ѝ, детектив Ники Хийт^[1] бе готова. Отвори вратата на колата, за да се залови за работа.

Удариха я тридесет и девет градуса и почти я изтикаха обратно в автомобила. Ню Йорк представляваше фурна и размекнатият асфалт на 77-а Уест поддаваше под стъпките ѝ като мокър пясък. Хийт можеше да си улесни живота като паркира по-близо, но и това бе ритуал: да върви до местопрестъплението. Всяко местопрестъпление носеше свой хаотичен аромат и тези петдесетина метра бяха единствената ѝ възможност да запълни празната дъска със свои неподправени впечатления.

Благодарение на следобедния пек, тротоарът почти пустееше. Бе отминал кварталният час пик и туристите или разпускаха в Американския музей по естествена история, или се укриваха в Старбъкс над питиета с много лед. Презрението ѝ към пиячите на кафе я подсети да си вземе едно пътьом към участъка. По-напред, пред входа на жилищната сграда от нейната страна на полицейската лепенка, която обграждаше кафенето, Ники видя един портиер. Свалил бе шапката си и седеше на износените мраморни стъпала, увесил глава между коленете си. Докато го подминаваше, тя вдигна поглед към камуфлажно зелената тента и прочете името на сградата: Гилфорд.

Познаваше ли униформения, който ѝ се усмихна току-що? Скорострелно прехвърли в главата си поредица лица, но спря, когато усети, че онзи я зяпа. Детектив Хийт отвърна на усмивката и поразтвори ленения си блейзър, за да му даде още материал за

фантазии. Физиономията му се смени, когато видя значката на колана ѝ. Младият полицай повдигна жълтата лепенка, за да мине тя под нея, а когато се изправи и видя, че пак ѝ пуска рентгенов поглед, детектив Хийт не се сдържа.

— Да направим сделка — каза тя. — Нека аз наглеждам задника си, а ти наглеждай тълпата.

Влезе на местопрестъплението покрай празния подиум, където обикновено стоеше разпоредителката на кафенето. Всички маси в Ла Шалъор Бел бяха празни, с изключение на една, на която детектив Роули от отряда ѝ седеше до шокирано семейство със загорели лица и се мъчеше да преведе немския им в показания. По недовършения им обяд пъплеха мухи. Други заклет посетители на заведенията, врабчетата, кръстосваха облегалките и правеха дръзки набези за пържени картофи. Край служебния вход, докато разпитваше един келнер, по чиято бяла престилка имаше кървави пръски, детектив Очоа вдигна глава от тефтера си и ѝ кимна отривисто. Останалите служители седяха или стояха край бара и пиеха след преживяното. Хийт изобщо не можеше да ги вини, когато хвърли поглед към мястото, където клечеше съдебният патолог.

— Мъж, анонимен, няма документи, на пръв поглед между шейсет и шейсет и пет. Тежка травма от тъп предмет по главата, врата и гърдите. — Облечената в ръкавица длан на Лорън Пари дръпна найлоновото покривало, за да може приятелката ѝ Ники да огледа трупа на тротоара. Хийт бързо извърна глава и каза:

— Няма лице, затова ще претърсим района за зъби. Иначе, след такъв удар няма много за идентифициране. Тук ли е паднал?

— Там. — Патоложката посочи плота за сервиране на изстудени напитки на около метър — два встрани. Онзи така се бе строполил върху него, че бе прегънал метала. В минутите след падането буйните пръски кръв вече се бяха превърнали в люспи по асфалта. Когато Хийт доближи плота, забеляза, че чадърите и каменните стени също бяха покрити с изсъхнала кръв, топящ се лед и парченца плът. Приблужи се колкото можа, без да влияе на сцената, и погледна право нагоре.

— Валят мъже.

Ники Хийт дори не се обърна. Просто въздъхна с име на устните.

— Руук.

— Алилуя. — Той задържа усмивката на лицето си, докато накрая тя го погледна, клатейки глава. Той вдигна рамене. — Е, какво? Няма проблем, не мисля, че може да ме чуе.

Тя се зачуди що за грехове е вършила в предния си живот, за да ѝ се лепне този. Питаше се не за пръв път този месец. Работата бе трудна, дори да я вършиш добре. Добави устат репортер, който си играе на ченге — все едно да прибавиш още няколко часа към денонощието си. Тя отстъпи до продълговатите сандъчета за цветя, които оформяха периметъра на кафенето, и пак погледна нагоре. Руук се присъедини към нея.

— Щях да дойда по-скоро, само че никой не ми се обади. Ако не бях звъннал на Очоа, щях да го пропусна.

— Трагедия след трагедия, а?

— Сарказмът ти ме уязвява. Виж, без достъп не мога да проучвам статията си за най-добрите блюстителите на реда в Ню Йорк, а сделката ми с комисаря изрично гласи, че...

— Вярвай ми, знам за сделката. Живея с нейните последствия ден и нощ. Дават ти да се мотаеш около случаите ми, все едно си истински детектив, който между другото така си вади хляба.

— Значи си забравила. Приемам извинението ти.

— Не съм забравила и не чух да съм ти се извинила.

— Досетих се. Излъчваш подтекст.

— Някой ден ще ми кажеш каква услуга си свършил на кмета, за да си издействаш тая работа.

— Съжалявам, детектив Хийт, аз съм репортер, а това е строго поверително.

— Да не си потулил някой репортаж, който го е карал да изглежда зле?

— Да. Боже, как ме караш да се чувствам евтин. Но няма да изкопчиш нищо повече.

Детектив Очоа приключи с разпита на келнера и Хийт му направи знак да дойде.

— Подминах един портиер, който сякаш имаше много лош ден. Отиди да го провериш, виж дали е познавал нашия Доу^[2].

Когато се обърна, Руук бе свил длани в имитация на бинокъл и оглеждаше сградата над кафенето.

— Залагам на балкона на шестия етаж.

— Когато си пишеш материала, избери си който етаж искаш, Руук. Репортерите нали това правите, спекулирате? — Преди той да успее да отговори, тя постави показалец на устните си. — Само че тук не сме журналисти знаменитости. Ние сме просто полицията и, да му се не види, имаме тези досадни нещица на име факти, които търсим, и събития, които проверяваме. Би ли било твърде много да те помоля да спазваш малко благоприличие, докато се опитвам да си върша работата?

— Не, разбира се. Нямах грижи.

— Благодаря.

— Джеймисън? Джеймисън Руук?! — Руук и Хийт се обърнаха; зад полицейските заграждения махаше и подскачаше млада жена, за да им привлече вниманието. — О, Божичко, той е, Джеймисън Руук! — Руук ѝ се усмихна и на свой ред махна, което само я развълнува още повече. И след това тя се наведе под лентата.

— Ей, не, обратно, обратно! — Детектив Хийт направи знак на двама униформени, но жената с потника и отрязаните дънкови шорти вече бе вътре и крачеше към Руук. — Това е местопрестъпление, вървете си.

— Може ли поне да взема автограф?

Хийт прецени целесъобразността на ситуацията. Последният път, когато се опита да прогони фенка, десет минути се разправя с нея, а след това час писа отговор на официалното ѝ оплакване. Грамотните фенове бяха най-гадни. Кимна на униформените и те изчакаха.

— Вчера сутрин ви гледах по Дъ Вю^[3]. Боже мой, още по-готин сте на живо. — Затършува трескаво в сламената си чанта, но не сваляше очи от него. — След предаването изтичах навън и купих списанието, за да ви прочета историята, ето. — Извади последния брой на Фърст прес. Корицата представляваше Руук и Боно наред бежански лагер в Африка. — О! Имам маркер.

— Идеално. — Той го взе и посегна за списанието.

— Не, подпишете тук! — Тя направи още крачка напред и разкри сутиена си.

Руук се усмихна.

— Май ще ми трябва повече мастило.

Жената избухна в смях и стисна лакътя на Ники Хийт.

— Виждаш ли? Затова ми е любимият писател. Хийт обаче се съсредоточаваше върху стъпалата на Гилфорд, където детектив Очоа постави съчувствена длан на рамото на портиера. Излезе от сянката на навеса, изтанцува едно лимбо под лентата и отиде при двамата мъже.

— Портиерът казва, че жертвата е живял в сградата. Шестият етаж.

Зад гърба на Ники, Руук се прокашля, но тя не се обърна. Или злорадстваше, или подписваше гърдите на фенката си. Ники не бе в настроение да наблюдава нито едно от двете.

Час по-късно, сред усиленото безмълвие на апартамента на жертвата, детектив Хийт, олицетворение на съчувственото търпение, седеше на стол антика срещу съпругата му и седемгодишния им син. В скута на детектива имаше подвързан със спирала син репортерски тефтер. Привично изправената й като на танцор стойка и ръката, отпусната на едната резбована облегалка, излъчваха почти благородническо достойнство. Когато улови погледа на Руук, втренчен от другата страна на стаята, той се обърна и заразглежда картината на Полък на стената срещу себе си. Хийт се замисли колко петната боя приличат на онези от кръв по престилката на келнера и, въпреки че се опита да се сдържи, полицейският й мозък започна да превърта като на запис смачкания плот, вцепените физиономии на травмираните служители и линейката, която откарва тялото на строителния магнат Матю Стар.

Хийт се зачуди дали Стар е „скачач“. Икономиката или по-точно липсата й бе съпътствана от десетки трагедии. Всеки един ден страната като че ли чакаше някоя прислужница да завърти хотелски ключ, за да открие поредния самоубил се изпълнителен директор или магнат. Егото може би беше противоотрова? От нюйоркските собственици на недвижими имоти, Матю Стар не се славеше с диплома по его, но бе написал поне курсова работа. Постоянно изоставаше в състезанието да остави името си на всичко с покрив в града, но човекът заслужаваше да му се признае, че поне не се отказваше.

И по вида на гнездото му, устояваше на икономическата буря със стил — два луксозни етажа в известна сграда малко встрани от Уест Сентръл парк. Всяка мебел бе или антика, или дизайнерска; холът представляваше двуетажен салон, а върху стените, чак до катедралния

таван, висяха колекционерски картини. Би било логично да се предположи, че никой не е идвал да тъпче под вратата брошури на заведения или магазини.

Остатък от сподавен смях насочи вниманието на Ники към балкона, където работеха детективи Роули и Очоа, чиито имена с любов бяха слети в звучното „Роуч“^[4]. Кимбърли Стар прегръщаше сина си и току го полюляваше — като че ли не чуваше. Хийт се извини и прекоси стаята, като по раменете ѝ се плъзгаха езерца светлина от горните прозорци. Заобиколи криминолога, който напрашаваше френските прозорци, и излезе на балкона; отвори празна страница в тефтера си.

— Направете се, че сверяваме записки. — Роули и Очоа се спогледаха объркано и се приближиха. — Отвътре ви чух да се смеете.

— Уф, мале... — измрънка Очоа. Потрепна и увисналата от носа му капка пот падна на страницата ѝ.

— Слушайте. Знам, че за вас това е просто още едно местопрестъпление, нали така? За онова семейство вътре обаче е единственото, на което са били. Чувате ли? Добре. — Тя почти се обърна към вратата, преди да каже: А, и като си тръгнем, искам да чуя вица. Добре ще ми дойде.

Когато Хийт се върна, бавачката тъкмо извеждаше от стаята сина на Кимбърли.

— Агда, изкарай Мати за малко. Не през входа. Чуваш ли? Не отпред. — Съпругата на Стар извади още една кърпичка и попи влагата по страните си.

Агда спря под арката.

— Толкова е горещо в парка днес за него. — Скандинавската бавачка имаше с какво да се похвали на външен вид и като нищо можеше да е била, например, съквартирантка на Кимбърли от университета. Сравнението принуди Хийт да се замисли за разликата в годините между Кимбърли Стар, която на пръв поглед още нямаше тридесет, и мъртвия ѝ съпруг, който прехвърляше шейсетака. Всички в един глас, момчета и момичета: Съпруга трофей!

Мати взе положението в свои ръце — даваха новия филм на Пиксар и макар да го бе гледал още на премиерата, искаше да отиде отново. Ники си напомни през уикенда да заведе племенницата си. Мъничето обожаваше анимации почти колкото Ники. Нищо по-добро

от племенница, която да ти даде идеалното извинение да се насладиш на два часа чиста невинност. Мати Стар тръгна с неохотно помахване, усещайки, че нещо не е наред. Засега му спестяваха новината, но съвсем скоро щеше да я научи.

— Отново, г-жо Стар, съжалявам за загубата ви.

— Благодаря ви, детектив. — Гласът ѝ идеше отдалече. Седна като притеснена ученичка и приглади диплите на лятната си рокля, а след това зачака, неподвижна, с изключение на ръцете, които разсеяно стискаха кърпичката.

— Знам, че не е най-подходящото време, но ще се наложи да ви задам няколко въпроса.

— Разбирам. — Отново, гласът на улична кибритопродавачка, премерен, далечен — какво още? — запита се Хийт. Да — приличен.

Хийт махна капачката от химикала си.

— Вие или синът ви бяхте ли тук, когато се случи това?

— Слава Богу, не. Навън бяхме. — Детективът написа кратка бележка и скръсти ръце. Кимбърли зачака, заобръща между пръсти парче черен оникс от огърлицата си и накрая прекъсна мълчанието. — Ходихме в „Дайно-байтс“^[5] на Амстердам. Ядохме замразена катранена супа. Разтопен шоколадов сладолед с желирани динозаври. Мати обича замразената катранена супа.

Срещу Хийт имаше кресло със странични облегалки и изрисувана платнена тапицерия — на него седна Руук и попита:

— Знаете ли дали някой друг е бил у дома?

— Никой, поне така мисля. — Тя като че ли го виждаше за пръв път. — Срещали ли сме се? Изглеждате ми познат.

Хийт бързо се намеси, за да покрие фланга.

— Г-н Руук е журналист. Пише за списания, а с нас работи в неофициално качество. Много неофициално.

— Журналист... няма да пишете статии за съпруга ми, нали?

— Не. Не конкретно. Просто проучвам работата на този екип.

— Добре. Защото иначе на съпруга ми не би му се харесало. Смяташе, че всички журналисти са задници.

Ники каза, че разбира напълно, без да отклонява поглед от Руук. След това продължи:

— Наскоро да сте забелязвала промени в настроението или поведението на съпруга си?

— Мат не се е самоубил, не си го и помисляйте. — Свитостта ѝ се изпари в рязко избухналия гняв.

— Г-жо Стар, просто искаме да покрием всички...

— Недейте! Съпругът ми обичаше мен и сина ми. Обичаше животи. Строеше многофункционална сграда със зелени технологии, за бога. — Под сресания ѝ на една страна бретон избиха капчици пот. — Защо ми задавате глупави въпроси, вместо да търсите убиеца?

Детектив Хийт я остави да си излее гнева. Достатъчно бе видяла, за да знае, че спокойните винаги имат най-много гняв за изливане. Или просто си припомняше себе си на стола на опечалените, деветнадесетгодишна, докато светът се сриваше около нея. Дали бе изляла гнева си или просто го беше скрила под похлупак?

— Лято е, мамка му, трябваше да сме в Хемптън. Нямаше да стане, ако бяхме в „Стормфол“. — Ето на това се казваше богатство. Не просто си купуваш имение в Източен Хемптън, а му измисляш и име. „Стормфол“ бе на плажа, уединено, точно до имението на Зайнфелд, с частичен изглед към това на Спилбърг. Кимбърли вече викаше. — Мразя тоя град. Мразя го, мразя го. Какво е това, убийство номер триста откакто почна годината? Сякаш пък на вас ви пука за мъртвите. — Тя пъхтеше, изглежда приключила. Хийт затвори тефтера си и заобиколи масата за кафе, за да седне на дивана до нея.

— Моля ви, изслушайте ме. Знам колко е трудно.

— Не знаете.

— Боя се, че зная. — Изчака смисълът да достигне до Кимбърли и продължи. — За мен убийствата не са статистика. Загинал е човек. Нечий възлюбен. Отишъл си е някой, с когото сте мислела, че днес ще вечеряте. Момче е загубило баща си. Някой е отговорен. И имате обещанието ми, че ще доведе докрай този случай.

Усмирена или просто изтощена от шок, Кимбърли кимна и помоли да довършат по-късно.

— Сега искам просто да отида при момчето си.

Остави ги в апартамента, за да довършат огледа.

Когато тя си замина, Руук каза:

— Все съм се чудил откъде идват всички тия клонинги на Марта Стюърт^[6]. Сигурно ги отглеждат в тайна ферма в Кънектикът.

— Благодаря, че не прекъсваше, докато тя бесня.

Руук сви рамене.

— Ще ми се да кажа, че е било от съчувствие, но беше заради стола. Трудно е човек да звучи авторитетно, заобиколен от извезана тапицерия. Сега, когато я няма, може ли да ти кажа, че има нещо у нея, което не ми харесва?

— А-ха. Не съм изненадана. Доста грубичко се изказа за „професията“ ти. Макар и точно. — Хийт се обърна, в случай, че вътрешната ѝ усмивка проличи на лицето ѝ, и тръгна към балкона.

Той тръгна с нея.

— О, моля ти се, имам два Пулицъра, не ми трябва нейното уважение. — Тя го изгледа косо. — Макар че ме сърбеше да ѝ кажа, че серията статии за месеца ми с чеченските бунтовници може да се превърне във филм.

— И защо не ѝ каза? Себевеличаенето ти можеше да ѝ подежда освежаващо, предвид, че току-що съпругът ѝ е загинал жестоко.

Излязоха на следобедния пек — ризите на Роули и Очоа целите тъмнееха.

— Какво имате, Роуч?

— Самоубийството определено не ни се нрави — каза Роули. — Първо, виж олющената боя и праха от мазилката. Някой здравата е блъснал тези френски прозорци, като при борба.

— И второ — поде Очоа, — имаш следи от тътрене: от прозореца по... какво е това?

— Теракотени плочки — каза Руук.

— Да. Следите доста добре личат, а? И стигат чак дотук. — Той спря при парапета. — Оттук нашият човек се е катурнал.

Четиримата се надвесиха над улицата долу.

— Еха — каза Руук. — Шест етажа. Шест са, нали, хора?

— Стига, Руук — отвърна Хийт.

— Ето обаче уликата. — Очоа приклепна и посочи с химикалката си нещо на парапета. — Приближете се. — Отдръпна се, за да направи място на Хийт, която зае мястото му, и продължи: — Скъсана материя. Един зубър от криминалистиката ми каза, че след тестовите ще се окаже син дънков плат. Жертвата не носи дънки, така че е от някой друг.

Руук също приклепна.

— Все едно някой го е избутал. — Хийт и Руук кимнаха в синхрон. Обърнаха се лице в лице и тя се постресна от близостта, но

не помръдна. Задържа погледа му и се загледа в танца на отразената слънчева светлина в очите му. После примигна. О, по дяволите, помисли си, какво е това? Не може този тип да ме привлича. Няма начин.

Детектив Хийт бързо се изправи, ефикасно и професионално.

— Роуч? Искam да проверите досието на Кимбърли Стар. Проверете и алибито ѝ за онази сладкарница на „Амстердам“.

— Значи, — започна Руук, изправяйки се, — и на теб ти замириса, а?

— Аз не душа, а върша полицейска работа. — После побърза да се прибере в апартамента.

По-късно, докато слизаха с асансьора, тя попита детективите си:

— Добре, кое беше толкова смешно, та ми идеше да ви избия с голи ръце? И да знаете, обучена съм за това.

— А, нищо, само малко изпускахме парата, знаеш как е — рече Очоа.

— Да, нищо особено — допълни Роули.

В мълчание подминаха два етажа, преди и двамата да започнат да си тананикат „It’s Raining Men“ и накрая да се разхият.

— Това? Това ви е било смешно?

— Това — каза Руук, — е може би най-гордият миг в живота ми.

Отново излязоха на адската жегa и се събраха под навеса на „Гилфорд“. Руук каза:

— Никога няма да се сетите кой е написал песента.

— Композиторите не ги знам, човече — чу се от Роули.

— Този би трябвало да го знаеш.

— Елтън Джон?

— Грешка.

— Я ми подсажи?

Женски писък за кратко проби шума на натоварения трафик и Ники Хийт скочи на тротоара, въртейки глава във всички посоки.

— Там — извика портиерът. Към „Кълъмбъс“. — Г-жа Стар!

Хийт проследи погледа му към ъгъла, където едър мъж стискаше за раменете Кимбърли Стар. Той я блъсна във витрината на един магазин. Стъклото се разтресе, но не се счупи.

Ники отлепи в спринт — другите трима я последваха. Тя заразмахва значка и завика на пешеходците да се отместят, докато си

проправяше път през тълпата след края на работния ден. Роули награби радиостанцията си и се обади за подкрепления.

— Полиция, на място! — извика Хийт.

В частичката секунда, в която нападателят се стресна, Кимбърли опита ритник между краката, който никак не ѝ се получи. Мъжът вече бягаше и инерцията на Кимбърли я подведе и тя падна на асфалта.

— Очоа! — Тичешком, Хийт посочи Кимбърли. Очоа спря, за да се погрижи за нея, докато Роули и Руук следваха Хийт, лъкатушейки между коли на кръстовището на 77-а. Туристически автобус направи непозволен завой и препречи пътя им. Хийт притича покрай задната му част, през димна завеса от дизелови пари, и излезе на павирания тротоар, обграждащ музейния комплекс.

От мъжа нямаше следа. Тя забави до тръс, а след това до бърз ход. Зад нея Роули още говореше по радиостанцията, като съобщаваше местонахождението и външния вид на беглеца: „бял, около трийсет и пет, оплешивява, метър и осемдесет, бяла тениска, дънки...“

На 81-а и „Кълъмбъс“ Хийт спря и се завъртя. По гръдния ѝ кош лъщеше пот и оформяше тъмно V-образно петно по потника ѝ. По лицето ѝ не личеше умора, само напрегнатост, докато фокусираше наблизо и надалече, знаейки, че ѝ трябва само да зърне нещичко от него, за да го погне отново.

— Не беше в много добра форма. — Руук звучеше малко задъхан. — Не може да е избягал толкова бързо.

Тя се обърна към него, донякъде впечатлена — и малко раздразнена, — че ѝ е смогнал.

— Какво по дяволите правиш тук, Руук?

— Още една гледна точка, детектив.

— Роули, ще покрия Сентръл парк и ще обиколя музея. Тръгни по 81-а до „Амстердам“ и след това се върни до 79-а.

— Ясно. — Роули пое по „Кълъмбъс“, срещу потока на тълпата.

— Ами аз?

— Забеляза ли, че съм твърде заета, за да те наглеждам? Ако искаш да помогнеш, вземи си гледната точка и отиди да погледнеш как е Кимбърли Стар.

Остави го на ъгъла, без да се обръща. Нужно ѝ бе да се съсредоточи и не ѝ трябваше да я разсейва репортерът. „Сътрудничеството“ с него вече ѝ идваше до гуша. А и какво беше

онова на балкона? Да ѝ се навре в лицето като в някоя реклама на парфюм от Венити феър, от онези, които ти обещават любовта, която животът просто не предлага. Добре, че сложи край на онзи романтичен кадър — ала се зачуди дали току-що не го е нахокала твърде грубо.

Когато се обърна да провери, първоначално не го видя. След това го зърна на половината път надолу по „Кълъмбъс“. Какво правеше клекнал зад онова сандъче за цветя? Все едно шпионираше. Тя прескочи оградата на една кучешка градинка и прекоси ливадата към него, подтичвайки. И тогава видя мъжът с бяла тениска и сини дънки да излиза от една кофа за боклук до задния вход на музейния комплекс. Хийт се засили. Пред нея Руук се изправи иззад сандъчето. Онзи го забеляза и се втурна по алеята за коли, изчезвайки в тунела за служебни автомобили. Ники Хийт извика, но Руук вече влизаше след заподозрения.

Тя изруга и прескочи оградата в другия край на кучешката градинка, затича се след тях.

[1] Игра на думи — оригиналното заглавие на книгата е „Heat Wave“, а фамилията на героинята е Heat, която означава „жега“, а разговорно се използва и като „секси“. — Б.пр. ↑

[2] Доу — от „Джон Доу“, прякор, който се дава на неидентифицирани лица. В случая се отнася до трупа. — Б.р. ↑

[3] Дъ Вю (The View) — Сутрешно токшоу в САЩ. — Б.р. ↑

[4] Роуч — от англ. roach — хлебарка. — Б.пр. ↑

[5] Заведение за сладолед на динозавърска тематика. — Б.пр. ↑

[6] Марта Стюарт — популярна американска телевизионна водеща, идол на домакините в страната. — Б.пр. ↑

2.

Стъпките на Ники Хийт бумтяха в ушите ѝ, докато тичаше по бетонния тунел. Бе достатъчно широк и висок, за да могат камиони да пренасят експонати от и за двата музея в комплекса: Американския музей по естествена история и Центърът за Земята и Космоса „Роуз“, т.е. планетариума. Енергоспестяващите оранжеви лампи даваха добра видимост, ала стените се виеха непрестанно и ѝ пречеха да вижда зад ъгъла. Също така не чуваше ничии други стъпки и след поредния завой разбра защо.

Тунелът свършваше при една платформа за разтоварване. Там нямаше никого. Тя изкачи стълбите до нея и стигна до две врати — дясната водеше към музея по естествена история, лявата — към планетариума. Последва интуицията си и натисна дръжката на естествената история. Заключена. Майната ѝ на интуицията. Отпори вратата към обслужващото помещение на планетариума. Извади пистолета си и влезе.

Обърна гръб на една редица сандъци и застине и поза Уийвър^[1]. Инструкторът от академията я бе научил да използва по-стабилната „равнобедрена“ пози^[2], но в това тясно пространство, в което често трябваше да се върти, реши, че по-добре да е подвижна и да представлява по-малка мишена. Бързо огледа помещението, като я стресна само един скафандър от Аполо, увиснал на стара рамка. В далечния ъгъл се натъкна на вътрешно стълбище. Докато се отправяше към него, някой горе шумно отвори някаква врата. Преди вратата да се затвори от само себе си, Ники вече взимаше стъпалата по две наведнъж.

Излезе наред море от посетители, които се разхождаха из ниските нива на планетариума. Подмина я един детски възпитател, повел стадо хлапета с еднакви тениски. Детективът веднага прибра пистолета в кобура преди децата да се паникьосат и премина през тях, докато примижаваше под ослепителната белота на Залата на вселената и бързо сканираше мястото за Руук или нападателя на Кимбърли Стар.

При един метеорит с размерите на носорог, охранителят на помещението сочеше нанякъде: към Руук, който тъкмо прескачаше едно перило, а след тона изтича нагоре по спираловидни рампа, водещи до горния етаж. На половината от пътя се показва главата на заподозрения, който проверяваше докъде е стигнал Руук. След това продължи да тича, а журналистът — да го гони.

На знака пишеше, че са ни Космическия път, който бележеше еволюцията на Вселената с дължината на едно футболно игрище. Ники Хийт покри тринадесет милиони години за рекордно време. На върха на наклона, докато бедрата ѝ се противиха на усилието, тя спря, за да огледа отново. И от двамата нямаше и знак. После тълпата закрещя.

Хийт опря длан на кобура и закръжа под гигантската централна сфера. Разтревожените зяпачи се разделяха, отстъпваха от Руук, който вече на земята отнесе шут в гърдите от другия мъж.

Нападателят се засили за втори ритник и докато балансът му бе най-крехък, Хийт го издебна и го подсече. Сто и осемдесетте му сантиметра се строполиха на мрамора. Заклучи му китките, бързо като на теле в родео, и тълпата избухна в аплодисменти. Руук седна на земята.

— Добре съм, мерси, че попита.

— Браво, че го забави. Така ли ги оправяше в Чечня?

— Този ми скочи, когато се спънах. — Посочи към торбичка от магазина на музея под крака си. — В това. — Руук я отвори и извади стъклено кълбо: планета. — Гледай. Спънах се в Уран.

Когато Хийт и Руук влязоха в стаята за разпити, задържаният изпъна гръб като четвъртокласник пред директора. Руук зае стола до стената. Ники хвърли една папка на масата, ала остана на крака.

— Изправи се — каза тя. Бари Гейбъл се изправи. Детективът го обиколи, наслаждавайки се на нервността му. Наведе се, за да огледа дънките му за скъсано, което би паснало на парчето, оставено на парапета от убиеца. — Тук какво е станало?

Гейбъл се извърна, за да види изтърканото място отзад на единия крак, където сочеше тя.

— Не знам. Може да са се закачили за кофата. Чисто нови са — добави, сякаш това можеше някак да го постави в по-добра светлина.

— Ще ти вземем панталоните. — Онзи започна да ги разкопчава на място и тя бързо го прекъсна: — Не сега. Седни. — Той се подчини

и тя се намести удобно на мястото срещу него, нехайна, положението — под контрол. Каза: — Искаш ли да ни кажеш защо нападна Кимбърли Стар?

— Питайте нея — отвърна той, опитвайки се да звучи твърдо, но не се сдържа да хвърли нервен поглед към отражението си в огледалото, с което се издаде, че никога преди не е бил на разпит.

— Питам теб, Бари — каза Хийт.

— Лично е.

— И за мен. Нападение срещу жена? Може да стане много лично. Искаш ли да видиш колко?

Руук се намеси:

— А нападна и мен.

— Ей, ти ме подгони! Откъде да знам какво ще направиш? От сто километра се вижда, че не си ченге. — На Хийт това й хареса. Вдигна вежда към Руук, който се отпусна назад. Ники го остави да се вари в собствен сос. — Не е първото ти нападение, виждам. Нали, Бари?

Много бавно, тя отвори папката. В нея нямаше много страници, но изпълнението й допълнително го притесни, затова тя се възползва:

— Две хиляди и шеста, сбиване с гард в СоХо^[3]; две хиляди и осма, съборил си някакъв, който те е хванал да му драскаш мерцедеса с ключове.

— Всичко това са дребни нарушения.

— Всичко това са нападения.

— Понякога ми причернява. — Той се позахили. — Май по-добре да стоя далеч от баровете.

— И да прекарваш повече време във фитнеса — намеси се Руук.

Хийт му хвърли поглед „по-спокойно“. Бари се обърна към огледалото и нагласяше ризата около търбуха си. Хийт затвори папката и рече:

— Може ли да ни кажете местонахождението си около два следобед днес?

— Искам адвокат.

— Разбира се. Тук ли искаш да го изчакаш или долу в ареста с животните? — Бе празна заплаха, която действаше само с новите, и Гейбъл се оцъкли. Под коравосърдечното си изражение, Хийт се

наслаждаваше колко лесно се поддава. Обичаше „Животните в ареста“. Действаше безотказно.

— Бях в Бийкън, хотел Бийкън на Бродуей.

— Знаеш, че ще проверим алибито ти. Някой видя ли те, може ли да потвърди?

— Бях си сам в стаята. Може би някой на рецепцията.

— Този хедж фонд, който управляваш, ти осигурява много готино местенце на Източна 52-а. Защо ще наемаш хотелска стая?

— Хайде де, да ви казвам ли? — Той се вгледа в собствените си умолителни очи в огледалото и кимна. — Ходя там два-три пъти седмично. Да се срещам с някого. Знаете.

— За секс? — попита Руук.

— Боже, да, сексът има нещо общо. Има и повече.

— И какво стана днес? — попита Хийт.

— Тя не дойде.

— Лошо за теб, Бари. Можеше да ти е алиби. Има ли си име?

— Да. Кимбърли Стар.

Когато Хийт и Руук излязоха от стаята, детектив Очоа ги чакаше в кабинката за наблюдение, докато се взираше в Гейбъл през вълшебното огледало.

— Не мога да повярвам, че приключихте интервюто, без да питате най-важното. — Когато привлече вниманието им, продължи: — Как тоя мочурливец е забърсал мацка като Кимбърли Стар?

— Толкова си повърхностен — отвърна Хийт. — Външният вид няма значение. Парите имат.

— Странния Ал — каза Роули, когато тримата влязоха в кабинета на екипа. — „It’s Raining Men“. Писал я е Ал Янкович^[4].

— Не. Писал я е... Е, бих могъл да ти кажа, но няма да е интересно. Пробвай пак. И не гугълвай.

Ники Хийт седна на бюрото си и се завъртя с лице към килиите за предварителен арест.

— Може ли да прекъсна тазвечерния епизод на „Стани богат“, за да поработим малко като полицаи? Очоа, какво знаем за алибито на Кимбърли Стар?

— Знаем, че не се връзва. Е, аз знаех, сега знаете и вие. Днес е била в Дайно-байтс, но е тръгнала малко след като са пристигнали. Хлапето е яло катранената си супа заедно с бавачката, не с майка си.

— Кога си е тръгнала? — попита Хийт.

Очоа запрелиства тефтера си.

— Според управителя, около един и петнайсет.

Руук каза:

— Казах ти, че подушвам нещо, нали?

— Струва ти се добър заподозрян? — попита Роули.

— Ето как ми се виждат нещата. — Руук седна на бюрото на Хийт и видимо потрепна от болката в ребрата си — прищя й се да го прати да се прегледа. — Любящата ни съпруга и майка е взимала допълнителна доза сладка любов. Приятелят й по юрган, грозноват, дума да няма, твърди, че го е оставила като стар куфар на гара, когато хедж фондът му се продънил и приходите му спрели. Последвало днешното нападение. Кой знае, може би мъртвият ни гига-убер-милионер е държал малката госпожа на къса каишка. Или пък е разбрал за връзката й и тя го е убила.

Роули кимна.

— Не й помага, че му е кръшкала.

— Имам нестандартна идея — включи се Хийт. — Хайде да пробваме едно нещо на име разследване. Да съберем доказателства, факти. Подозирам, че в съда ще звучи по-добре от „Ето как ми се виждат нещата.“

Руук извади молескиновия си тефтер.

— Чудесно. Много добре ще се впише в статията. — Театрално натисна бутона на химикалката си, за да я подразни. — Откъде започваме да разследваме?

— Роули — започна Хийт, — провери Бийкън, виж дали Гейбъл е ходил там редовно. Покажи им и снимка на г-жа Стар. Очоа, ти може ли да събереш данни за нашата вдовица-трофей?

— Утре призори?

— Окей, но хайде да е наистина тогава.

Руук вдигна ръка.

— Въпрос. Защо просто не я приберем? Много ще ми хареса да видя какво би станало, когато я чучнем в огледалната зала.

— Колкото и единствената ми цел е да ти осигурявам първокласно забавление, ще го отложим, докато не науча повече. А и никъде не е тръгнала.

На следващата сутрин от кметството препоръчаха на нюйоркчани да си спестят климатиците и физическата дейност. За Ники Хийт това значеше, че ще проведе на отворени прозорци тренировката си по близък бой с бившия тюлен Дон. Неговият метод съчетаваше бразилско джиу-джицу, бокс и джудо. Спарингът им започна с борба на тридесет и пет градусовата жега и подобаващата ѝ влажност. След втората пауза за вода Дон я попита дали не иска да спрат за днес. Тя отвърна, като го събори и му приложи съвършен задушавач ключ. Като че ли неприятното време я подхранваше. Вместо да я уморява, задъханата напрегнатост на сутрешните схватки избутваше шума от живота ѝ и я пренасяше на спокойно, уединено място. Същото се получаваше, когато от време на време с Дон правеха секс. Реши, че ако няма нищо друго, може би следващата седмица ще предложи още една сесия на тренъора си, с допълнителни хватки: каквото ѝ бе нужно, за да препуска пулса ѝ.

Лорън Пари водеше Ники Хийт и репортера „помощник“ през стаята за аутопсии, към тялото на Матю Стар.

— Както винаги, Ник, — започна патоложката, — още нямаме резултати от тестовете за субстанции, но освен ако от лабораторията не ни изненадат, ще запиша причината за смъртта като травма от тъп предмет, причинена след падане от нездравословна височина.

— А къде ще сложиш чавката, на „убийство“ или „самоубийство“?

— Затова те повиках. Нещо тук ми подсказва „убийство“. — Лорън заобиколи трупа от другата страна и повдигна чаршафа. — По торса имаме поредица контузии с форма и размери на юмрук. Подсказват, че същия ден някой го е пообработил. Ето, погледни по-отблизо тази.

Хийт и Руук се наведоха по едно и също време и тя се отдръпна леко, за да не се повтори рекламата за парфюми от балкона. Руук отстъпи назад и ѝ направи жест да погледне първа.

— Много своеобразни синини — рече детективът. — Виждам кокалчетата на пръстите, а тази шестоъгълна форма каква с — пръстен? — Тя направи крачка в страни, за да пусне Руук, и каза: — Лорън, от тази ще ми трябва снимка.

Приятелката ѝ вече държеше изображение.

— Ще я кача на сървър, за да си я копираш, и... а ти какво си правил, по барове ли си се бил? — Гледаше Руук.

— Аз? А, малко екшън на работното място вчера. Доста яко, а?

— Като те гледам как седиш, бих казала интеркостална контузия ето тук. — Без да натиска, тя докосна ребрата му. — Боли ли, когато се смееш?

Хийт пък му рече:

— Я повтори „екшън на работното място“. Забавно ми е да го чувам.

За да приготви срещата на екипа по случая, детектив Хийт залепи уголемени снимки на бялата дъска в кабинета им. С маркера си начерта една линия и написа имената на хората с отпечатъци от балконските врати в Гилфорд: Матю Стар, Кимбърли Стар, Мати Стар и бавачката Агда. Роули подрани с торба понички и потвърди за редовните резервации на Бари Гейбъл в Бийкън. Рецепционистите и обслужващият персонал му казали, че Кимбърли Стар редовно му е гостувала.

— О, а от лабораторията ни върнаха резултатите от пробата на дънковия план на Бари от Бийкън — добави той. — Не съвпадат с влакната от балкона.

— Не ме изненадва — отговори Хийт. — Но беше забавно да го гледам колко бързо е готов да си спали гащите.

— Забавно за теб — додаде Руук.

Тя се усмихна и каза:

— Да, това си е предимство на работата — да гледам как потни дръвници си свалят дънките.

Очоа нахлу, говорейки, докато крачеше към тях:

— Закъснях, струваше си, млъквайте. — От чантичката си извади няколко принтирани снимки. Току-що приключих проверката на Кимбърли Стар. Или по-скоро Лалдомина Батистини от Куинс, Ну Яук^[5].

Екипът се скупчи около него, докато четеше от папката.

— Степфордското ни мамче е родено и расло в Астория, над салон за маникюр — педикюр на Стейнуей. В общи линии, колкото е възможно по-далеч от моминските училища и конни академии в Кънектикът. Така, нататък — незавършила училище... има си и досие. — Подаде го на Хийт и продължи: — Няма сериозни провинения.

Тийн глупости, кражба от магазин, марихуана. Едно шофиране в пияно състояние... И, да, на деветнадесет два пъти са я спипали за непристойни действия с клиенти. Младата Лалдомина е танцувала без дрехи в няколко клуба до летището, под псевдонима Саманта.

— Винаги съм казвал, че „Сексът и градът“ дава лоши модели за подражание — рече Руук.

Очоа взе листа от Хийт и каза:

— Говорих с един авер от Отдела за борба с порока. Кимбърли, Саманта или която е там, се присламчила към някакъв тип, редовен клиент, и се оженили. Била на дваисет, а той — на шейсет и осем, фрашкан с пари Чичко-паричко бил наследствен богаташ от Гринич и искал да я води в яхтклуба си, затова...

— Нека позная — рече Руук. — Взел ѝ е Хенри Хигинс. — Това предизвика празни погледи от Роуч.

— Аз говоря музикално-театърски — каза Хийт. Заедно с анимационните филми, Бродуей бе начинът, по който Ники бягаше от уличната си работа... когато съумееше да си намери билет. — Значи, че новият ѝ съпруг е поръчал на стриптийзборката ни учител по представителност.

Руук добави:

— И се ражда Кимбърли Стар.

— Съпругът ѝ умира, когато тя е на двадесет и една. Знам какво си мислите, проверих. Естествена смърт. Инфаркт. Оставя ѝ един милион долара.

— И апетит за още. Добра работа, детектив. — Очоа грабна поничка в чест на победата си, а Хийт продължи: — Двамата с Роули я следете. По-отдалеч. Предпочитам да не избързвам, докато не видя какво ще излезе на другите фронтове.

Още преди години Хийт научи, че детективите са най-вече черноработници — въртиш телефони, тършуваш из папки и ровиш в базата данни на отдела. Предният следобед се бе обадила на адвоката на Стар и детективи, работещи по оплаквания срещу частни лица — бяха ѝ доставили една папка имена, заплашвали живота на жертвата. Взе чантата си и излезе, решавайки, че е време да покаже на писача как се работи по случай, само че не успя да го открие.

Почти го бе отписала, когато се натъкна на него в лобито на участъка, извънредно зает. Изумително сексапилна жена пригладжаше

якичката на ризата му. „Невероятната“ се изсмя шумно, изписка „О, Джейми!“ и свали от главата си марковите си тъмни очила, за да разроши дългата до раменете ѝ гарвановочерна коса. Пред очите на Хийт тя се приведе, за да прошепне нещо, притискайки към него чашките си, размер D. Той не се отдръпна. Какво правеше Руук, реклами за парфюм с всяка проклета жена в града? Хийт се спря. „Защо ме интересува?“ — помисли си. Смущаваше я, че това я смущаваше. Разкара го от мислите си и излезе навън.

— Е, какъв е смисълът на упражнението? — попита той по пътя към центъра.

— Нещо, което ние, професионалните разследващи детективи, правим. Нарича се разследване. — Хийт извади папката от джоба на вратата и му я подаде. — Някой е искал Матю Стар мъртъв. Неколцина от тези тук са стигнали до истински заплахи. На други просто им е бил неудобен.

— Значи ще ги елиминираме един по един?

— Ще задаваме въпроси и ще следваме отговорите. Понякога изваждаш на светло заподозрени, понякога научаваш нещо, което те повежда в съвсем друга посока. Онова там още един член на фенклуба „Джеймисън Руук“ ли беше?

Руук се подсмихна.

— Бри? О, не, по дяволите.

Подминаха още няколко сгради в мълчание.

— Защото имаше вид на голям фен.

— Дума да няма, Бри Флакс е голям фен. На Бри Флакс. Пише на свободна практика за местните лъскави списанийца и все дебне някое истинско престъпление, което да превърне в книга на мига. Знаеш, свалено направо от първа страница. Онова представление там беше, само за да ме накара да изсипя нещо за Матю Стар.

— Изглеждаше... съсредоточена.

Руук се усмихна.

— Впрочем, пише се Ф-л-а-к-с, в случай, че искаш да провериш.

— И какво значи това?

Руук не отговори. Само ѝ се усмихна така, че тя се изчерви. Извърна глава и се престори, че гледа движението на улицата, притеснена какво може да е видял на лицето ѝ.

На последния етаж на „Марлоу“^[6] нямаше топлинна вълна. Насред комфортния хлад на ъгловия си офис, Омар Ламб слушаше записа от заплашителния си телефонен разговор с Матю Стар. Спокоен, отпуснал длани на кожения си бележник, докато дигиталният диктофон вибрираше, а от него се носеше гласът на му, разярен, докато псува като невидял и описва в детайли какво ще стори на Стар, включително къде точно ще му завре най-разнообразни хладни и огнестрелни оръжия и селскостопански приспособления. Когато приключи, той се пресегна, изключи диктофона и не продума. Хийт разгледа бизнесмена, който работеше в същата сфера като Стар: тялото му на фитнес-маниак, хлътналите бузи, погледа „мъртви сте за мен“. От невидими отдушници шушнеша преработен въздух. За пръв път от четири дни ѝ стана хладно. Напомняше ѝ на моргата.

— Записал ме е?

— Адвокатът на г-н Стар го е предоставил, когато е подал жалбата срещу вас.

— Хайде, детектив, хората постоянно говорят как ще убият някого.

— И понякога го правят.

Руук наблюдаваше, седнал на перваза на прозореца, и поделяше вниманието си между Омар Ламб и самотния блейдър^[7], борец се с жегата тридесет и пет етажа по-надолу, на площадката за каране на кънки „Тръмп“ в Сентръл парк. Засега, помисли си Хийт, слава Богу, не изглеждаше решен да нарушава указанията ѝ и да се включва в разговора.

— Матю Стар бе титан в нашето поле и ще ни липсва. Уважавах го и дълбоко съжалявам за онова обаждане. Смъртта му е загуба за всички ни.

От самото начало Хийт бе разбрала, че по този ще трябва да се поработи. Когато влязоха, дори не погледна значката ѝ, не поиска адвокат. Рече, че няма какво да крие, а и да имаше, тя усещаше, че е твърде умен, за да изтърси някоя глупост. Този не би се хванал на номера с „животните в ареста“. Затова кръжеше край него и чакаше да се появи пролука.

— А защо злобата? — попита тя. — Защо сте побеснял така срещу конкурента си?

— Конкурент? Матю Стар нямаше уменията да се пише мой конкурент. Трябваше му стълба, само за да ми целува задника.

Ето. Откри рана в дебелата кожа на Омар Ламб. Егото му. Посръфа го: изсмя се.

— Глупости.

— Глупости? „Глупости“ ли ми каза? — Ламб скочи на крака и героично закричаше покрай своето бюро-крепост. Това определено нямаше да е реклама на парфюм.

Тя не трепна.

— Стар е имал на името си повече собственост от всеки в града. Много повече от вас, нали?

— Безполезни адреси, места с ограничения от природозащитни закони, ограничени права... какво значи „повече“, когато са повече лайна?

— Звучи ми като конкурент. Сигурно не е било хубаво да си свалите гащите, да ги плеснете на масата и неговият да се окаже по-голям.

— Хей, искаш да мерим ли? — Добре. Обичаше, когато мъжкарите започваха да приказват. — Измерете всички имоти, които Матю Стар открадна под носа ми. — Той отбелязваше всяко нещо от списъка, като я ръчкаше с маникюриран пръст в рамото: — Мамеше с разрешителните, подкупваше инспектори, подкопаваше предложенията на другите, обещаваеше твърде много, изпълняваше твърде малко.

— Леле — рече Хийт, — почти стига, за да иска човек да го убие. Сега се изсмя той.

— Добър опит. Слушай: да, заплашвал съм го в миналото. Ключова дума — миналото. Преди години. Прегледайте му сметките. Дори без рецесията. Стар си беше изчерпан. Не ми трябваше да го убивам. Беше си умрял прав.

— Така казвате вие, конкурентът му.

— Не ми вярваш? Отидете на кой да е от строежите му.

— И какво ще видим?

— Да не трябва аз да ви върша цялата работа?

На вратата, докато си тръгваха, Ламб каза:

— И още нещо. В Поуст прочетох, че паднал от шестиятаж.

— Точно така, от шестия — каза Руук. Първите му думи от час насам и пак се целеше в нея.

— Страдал ли е?

— Не — каза Хийт, — загинал е на място.

Ламб се ухили, разкривайки ред керамика.

— Е, тогава може би ще се мъчи в Ада.

Златистият им форд „Краун Виктория“ летеше на юг по магистралата на Уест сайт, уредбата гърмеше, а влагата замъгляваше долната част на предното стъкло.

— Е, какво смяташ? — попита Руук. — Дали го е утрепал?

— Може би. Добавям си го в списъка, но не бяхме там заради това.

— Радвам се да го чуя, детектив. Заникъде не бързае — имаме да срещнем и да си кажем здрасти с още колко, три милиона души в Ню Йорк? Не че не си очарователен събеседник.

— Божичко, никакво търпение нямаш. На Боно каза ли му, че ти е писнало от хуманитарни лагери в Етиопия? Или пък пришпори чеченските главатари? „Айде де, Иване, постреляйте се малко!“

— Обичам да работя по бързата права, това е.

Радваше се, че бе сменил темата — настоящият разговор я държеше далеч от личния му радар и затова Хийт продължи:

— Искаш ли да научиш нещо, докато се возиш с нас? Вслушвай се. Това е полицейската работа. Убийците не се разхождат с препасан кървав нож, а взломаджиите не обират домове в костюми от улица Сезам. Разговаряш. Слушаш. Разбираш дали крият нещо. Или пък ако внимаваш, разбираш нещо ново за случая.

— Какво например?

— Това например.

Спряха. Строежът на Стар на Единадесето авеню в долен Уест сайт бе мъртъв. Почти обед и никакви признаци на работа. Нито пък следа от работници. Хийт паркира на пръстта между бордюра и шперплатовата ограда край строежа. Когато излязоха, рече:

— Чуваш ли каквото и аз?

— Нищо.

— Именно.

— Ей, госпоице, затворено е, трябва да си ходите. — Мъж с каска, гол до кръста, се упъти към тях, вдигайки облаци прах, докато те се промушваха между двете вързани с верига части на портата. С тази

му походка и корем, Хийт си го представяше насред глутница домакини от Ню Джърси, които мушкат десетачки в банските му.

— И ти, приятел — каза на Руук. — Adios.

Хийт извади значката и голия до кръста измърмори „Да го е...“

— Bueno — отвърна Руук.

Ники Хийт отиде до мъжа.

— Искам да говоря с бригадира ви.

— Не мисля, че може да стане.

Тя постави длан зад ухото си.

— Да ме чу да питам? Не, определено не мисля, че беше въпрос.

— О. Боже мой. Джейми? — Гласът се чу от другия край на двора. На прага на една каравана, облечен в анцуг и с тъмни очила, стоеше слабават мъж.

— Ееей! — извика Руук. — Дебелия Томи!

Мъжът им махна да отидат при него.

— Хайде, бързо, оня климатик вътре не охлажда цял Ню Йорк.

В огромната каравана Хийт седна заедно с Руук и дружката му, но не на предложения стол. Макар в момента да нямаше заповеди срещу него, Томазо Николози — „Дебелия Томи“, — командваше биячите на една от нюйоркските фамилии и предпазливостта на Ники й подсказваше да не се набутва между масата и стената. Зае един от външните столове и го измести, тъй че да не е с гръб към вратата. По усмивката, на Дебелея Томи му личеше, че знае точно какво прави тя.

— Какво се е случило с теб, Томи? Не си дебел.

— Жената ме кара да броя калориите. Боже, детектив, откога не сме се виждали? — Той свали очилата си и обърна подпухнали очи към Хийт. — Преди няколко години Джейми правеше статия за нашия живот в Стейтън айленд. Поопознахме се, сторя ми се окей като за репортер и каква стана тя — направи ми малка услуга. — Хийт се позасмя слабо, а Томи силно. — Не се тревожи, детектив, беше законно.

— Убих двама-трима, нищо повече.

— Шегобиец. Голям шегобиец е, нали?

— О, Джейми? Да, направо няма спиране — отвърна тя.

— Окей — рече Дебелия Томи. — Виждам, че не сте се отбили да си хортуваме, тъй че давайте. Двамата с Джейми ще наваксваме по-късно.

— Това е строеж на Матю Стар, нали?

— Беше, до вчера следобед. — Хитрецът^[8] имаше от онези лица, постоянно изразяващи едновременно заплаха и веселие. С този си отговор или се шегуваше или просто излагаше факт.

— А каква е ролята ти тук?

Той се отпусна назад, в стихията си.

— Консултант по работата.

— Забелязвам, че работа няма.

— Точно. Спряхме преди седмица. Стар ни прецака. Знаеш, не ни плати според, ъ, споразумението.

— Какво споразумение имаште, г-н Николози? Тя знаеше пределно ясно какво е. Наричаха го с много имена, най-често неофициална „такса строителство“. Тарифата беше два процента. Не отиваше за държавата.

Той се обърна към Руук.

— Харесва ми гаджето ти.

— Повтори го и ще ти строша коленете — рече тя. Той я изглежда, явно реши, че тя ще изпълни заканата си и се усмихна.

— Не ти е гадже, значи, а?

Руук потвърди, като кимна леко.

— Хм — каза Дебелия Томи, — заблудихте ме. Така или иначе, дължа на Джейми голяма услуга, затова ще ти отговоря. Какво споразумение ли? Да го наречем такса за ускоряване на строежа. Да, така става.

— Стар кога спря да плаща, Томи? — попита Руук. Този път Хийт посрещна включването му с облекчение. Понеже нямаше значка, можеше да подходи от невъзможни за нея ъгли. Нещо като добро ченге/никакво ченге.

— Хей, човече, онзи беше удавник. Каза, че е и проверихме. Толкова дълбоко под вода, че сигурно е имал хриле под бялата якичка. — Дебелия Томи се засмя на собствената си шега и добави: — Не ни е грижа.

— А хора умират ли заради нещо такова? — попита Руук.

— За това? Стига. Просто му спряхме строежа и оставихме природата да си свърши работата. — Сви рамене. — Добре де, някои умират заради това, но не и този път. Не и толкова скоро. — Кръстоса ръце и се ухили на Хийт. — Кажи честно. Не си му гадже, а?

В Кипотл^[9], над буритоси със свинско, Хийт попита Руук дали още смята, че тъпчат на едно място. Преди да отвърне, Руук засмука колкото можа от диетичната си кола, останала по кубчетата лед на дъното на чашата.

— Е — най-сетне каза той, — не мисля, че днес срещнахме убиеца на Матю Стар, ако това имаш предвид. — Дебелия Томи премина през ума ѝ, но тя не каза нищо. Руук обаче разбра и добави: — И ако Дебелия Томи ми казва, че не е очистил Матю Стар, не ми трябва друго.

— Вие, господине, сте детективски отряд сам по себе си.

— Познавам го.

— А помниш ли какво ти бях казала? Питаш и следваш отговорите. За мен те водят до образ на Матю Стар, който не се връзва с имиджа му. Какъв е той? — Тя очерта във въздуха рамка. — Преуспял, уважаван и най-вече, богат. Окей, сега се запитай следното. Всичките тези пари — и не може да си плати мафиотския налог? Издокараният господин, който с една дума налива бетон и вдига стоманени подпори? — Тя смачка опаковката и се изправи. — Да вървим.

— Къде?

— Ще говорим със счетоводителя на Стар. Погледни го така: пак ще може да ме видиш как очаровам събеседника.

Тъпанчетата на Хийт изпукаха, докато експресният асансьор ги носеше нагоре към апартамента на последния етаж на Стар пойнт, щаб-квартирата на Матю Стар, на петдесет и седма, току до Карнеги хол. Когато спряха в пищното предверие, тя прошепна на Руук:

— Забеляза ли, че офисът му е един етаж по-високо от този на Омар Ламб?

— Можем спокойно да кажем, че до самия край Матю Стар е имал усет към високото.

Представиха се на рецепциониста. Докато чакаха, Ники Хийт разгледа цяла галерия от снимки в рамки — Матю Стар до най-различни президенти, кралски особи и знаменитости. На отсрещната стена един плосък екран с изключен звук въртеше корпоративния маркетинг — клип на Стар дивелъпмънт. Зад стъклена витрина, под макета на офисните сгради на Стар, всички в героични мащаби, и лъскави фигурки на корпоративните самолети G-4 и Сикорски-76, в

дълга редица се простираха кристални буркани с пръст, а над всеки — снимка на Матю Стар, който прави първата копка на мястото, откъдето е пръстта.

Резбованата махагонова врата се отвори, оттам излезе мъж по риза и вратовръзка и им подаде ръка.

— Детектив Хийт? Ноа Пакстън... бях финансовият съветник на Матю. — Докато се ръкуваха, той й се усмихна тъжно. — Още сме в шок.

— Много съжалявам за загубата ви — рече тя. — Това е Джеймисън Руук.

— Писателя?

— Да — рече той.

— Добре... — отвърна Пакстън, приемайки присъствието на Руук със същото неразбиране като това на морж на ливадата пред дома си. — Да влезем в офиса? — Отвори им вратата и влязоха в главния офис на Матю Стар.

Хийт и Руук спряха. Целият етаж бе празен. Стъклените клетки вляво и вдясно бяха празни. Телефонни и интернет кабели лежаха на пода, разкачени. В саксии умираха или вече бяха мъртви най-различни растения. По близката стена личаха очертанията на дъска за обявления. Хийт се опита някак да навърже тежкарското предверие с празнотата от тази страна на вратата.

— Извинете — обърна се към Пакстън, — Матю Стар почина вчера. Да не би вече да сте започнали да затваряте?

— Това ли? О, не. Разчистихме всичко преди година.

Когато зад тях вратата се затвори с метално прищракване, звукът отекна като в пещера.

[1] Поза Уийвър — популярна юмручна техники за употреба на пистолет, в която по-слабата ръка с леко свита в лакътя. — Б.пр. ↑

[2] Друга популярна техника, в която и двете ръце са опънати и оформят равнобедрен триъгълник с гръдния кош. — Б.пр. ↑

[3] СоХо — от англ. „(So)uth of (Ho)uston street“, район в Южен Манхатън, известен с артистичната си атмосфера. — Б.пр. ↑

[4] Странния Ал Янкович — американски комик, най-популярен през 90-те с пародиите си на популярни по онова време песни и музикални клипове. — Б.пр. ↑

[5] Ну Яук (Nooh Yawk) е имитация на начина, по който италиано-американците от ниската средна класа произнасят името на града си. — Б.пр. ↑

[6] Марлоу — известна жилищна сграда в най-скъпата част на Манхатън. — Б.пр. ↑

[7] Блейдър — жаргонно наименование на човек, каращ ролери. — Б.пр. ↑

[8] Хитреци — от англ. wiseguys, прякор на членовете на италиано-американската мафия. — Б.пр. ↑

[9] Кипотл — верига ресторанти за бързо хранене в Мексико и Северна Америка. — Б.пр. ↑

3.

Хийт и Руук вървяха две крачки зад Ноа Пакстън, докато ги водеше през пустите офиси и клетки в щаба на Стар дивелъпмънт. В рязък контраст с охолството, за което предверието загатваше, последният етаж на тридесет и шест етажната кула Стар Пойнт правеше онова впечатление за кухост, оставащо след като кредиторите са прибрали всичко незаковано за пода. Хийт имаше усещането, че прави оглед на място след биокатастрофа. Не просто изоставено, а опустяло.

Пакстън посочи една отворена врата, през която влязоха в неговия офис — единственото още функциониращо помещение. Водеше се финансов отговорник на корпорацията, но мебелите му бяха комбинация от Стейпълс, Офис депо и втора ръка Левенджър^[1]. Всичко бе спретнато и практично, но не приличаше на оборудване на високопоставен бизнесмен в Манхатън, дори от фирма със средни размери — и определено не се вписваше в бляскавата репутация на Стар.

Руук се подхилна и Хийт проследи погледа му до плакат на коте, увиснало от клон. Под долните лапи пишеше „Дръж се, малчо.“ Пакстън не им предложи кафе от изстиналата си кана — просто седнаха в два стола за посетители. Той седна в дъното на своя оформен като подкова работен кът.

— Дойдохме да поискаме помощта ви, за да разберем по-добре финансовото състояние на компанията на Матю Стар — каза Хийт, така че да прозвучи леко и неутрално. Ноа Пакстън бе изнервен. Свикнала беше — хората се стряскаха от значки, също както и от белите лекарски престилки. Този тип обаче не можеше да я погледне в очите: червена светлинка. Изглеждаше разсеян, все едно се тревожеше, че е забравил ютията вкъщи включена и искаше да се махне оттук веднага. Карай по-леко, реши тя. Да видим какво ще се изтърколи, когато си позволи да се отпусне.

Той отново погледна визитката и рече:

— Разбира се, детектив Хийт. — Пак опита да срещне погледа ѝ и да го задържи, но не успя съвсем. Пак заразглежда визитката ѝ, уж съсредоточено. — Само че...

— Кажете — каза тя, готова да звънне в управлението, за да поиска някоя заповед.

— Не се обиждайте, г-н Руук.

— Моля — Джейми.

— Едно е да отговарям на полицейски въпроси. Друго е да ме цитират в някоя статия за Венити феър или Фърст прес.

— Нямате грижи — каза Руук.

— Дълга го на паметта на Матю и на семейството му да не огласям работата му по страниците на списания.

— Само правя проучване за статия, която ще пиша за детектив Хийт и екипа ѝ. Каквото и да кажете за Матю Стар, ще е извън протокола. Направих го за Мик Джагър, ще го направя и за вас.

Хийт не можеше да повярва на ушите си. Журналистът знаменитост и неприкритото му его в действие. Не просто споменава Джагър, ами и каква услуга му бил направил. Това определено не помогна да оправи настроението на Пакстън.

— Това е ужасно неподходящ момент — рече мъжът, преминавайки към нея, след като Руук се съгласи на условията му. Завъртя глава, за да погледне нещо на монитора си и после върна поглед към нея. — Няма и двадесет и четири часа от смъртта му, а аз съм насред... е, можете да си представите. Какво ще кажете за утре?

— Имам само няколко въпроса.

— Да, но документите са... е, опитвам се да кажа, че не държа всичко — той щракна с пръсти, — на ръка разстояние. Ето какво: защо не ми кажете какво ви трябва, за да ви го приготвя, преди да се върнете?

Така. Опитала бе лекия подход. Той още увърташе, а сега си бе втълпил, че може да я накара да му се махне от главата и да го посети, когато му е удобно. Време е, реши тя, да сменим тактиката.

— Ноа. Може ли да те наричам Ноа? Искам да сме на приятелски начала, докато ти казвам какво ще направим сега. Става ли? Разследвам убийство. Не само ще ти задавам въпроси тук и сега, но очаквам и да ми отговориш. Не ме е грижа дали имаш числата — тя щракна с пръсти, — на ръка разстояние. Знаеш ли защо?

Криминалните ни счетоводители ще прегледат всичките ти документи. Затова още сега искам да решиш дали да поддържаме приятелското отношение. Разбираме ли се, Ноа?

След съвсем малка пауза мъжът ѝ каза как стоят нещата.

— Матю Стар беше разорен. — Спокойно, отмерено съобщаване на факт. Какво още чуваше отвъд него Ники Хийт? Прямота, определено. Гледаше я право в очите, докато го каза — нямаше опити за отбягване, а за яснота. Но имаше и друго, сякаш нещо у него се пресягаше към нея, някакво друго чувство, ала когато тя се опита да намери правилната дума, Ноа Пакстън я каза, сякаш четеше мислите ѝ.

— Чувствам такова облекчение. — Точно това бе, облекчение. — Най-сетне мога да говоря за това.

През следващия час Ноа не просто съобщаваше информация. Разгърна историята как компанията, белязана от ярката личност на Матю Стар, който я превърнал в машина за пари, натрупал огромен капитал и ключови имоти и построил прословутите кули, запечатани завинаги в нюйоркския пейзаж, се бе сринала — пак заради него. История на възход и падение в стръмна спирала надолу.

Пакстън, който според корпоративните архиви бе на тридесет и пет, се присъединил към компанията с чисто новата си диплома, точно когато Стар бил в зенита си. Изобретателните начини, по които издействал финансиране за построяването на авангардния небостъргач Стар на Таймс скуеър го направили най-довереният служител на Матю Стар. Може би защото сега им съдействаше, Ники погледна Ноа Пакстън и видя, че на него може да се разчита. Беше стабилен, способен мъж, на когото може да се довериш, когато стане напечено.

Нямаше много опит с хора като него. Бе ги виждала във влака към Дариен в края на деня, с охлабени вратовръзки, да пият бира в бар-вагона с някой колега или съсед — или пък да вечерят със съпругите си преди началото на някой бродуейски спектакъл. Като нищо и тя можеше да е сред тях и да пие коктейл „Абсолют Козмо“, докато разказва на мъжа си за родителската среща и да планира седмичния отпуск в Марта'с винярд^[2] — ако нещата се бяха развили различно за нея. Зачуди се какво ли би било да има ливада пред дома си и да живее заедно с някой благонадежден Ноа.

— Вярата на Матю в мен — продължи той, — бе нож с две остриета. От една страна, опознах всички тайни. От друга — опознах

всички тайни.

Най-грозната от всички, според Ноа Пакстън, била, че докоснатият от Мидас негов шеф загробва компанията си и нищо не можело да го спре.

— Покажи ми — каза детективът.

— Сега ли?

— Сега или в по-... — тя познаваше този танц и остави паузата да свърши работата си, — официална обстановка. Ти избираш.

Той отвори няколко файла на Мак-а си и прикани двамата да седнат до него, за да ги разгледат. Цифрите бяха изненадващи. Последва графика, която нагледно показваше развитието на един от най-важните собственици на имоти в града — практически е печелел пари с нулеви усилия, — докато в един миг ненадейно всичко се срива, много преди началото на финансовата криза.

— Значи няма общо с лошата икономика? — попита Хийт, посочвайки през рамото му към линиите, подобни на червен ескалатор, водещ надолу.

— Не. И ви благодаря, че не докоснахте монитора ми. Никога не съм разбирал защо им трябва на хората да пипат монитора, когато сочат нещо.

— Знам. Това са същите, които оформят телефонче с пръсти, докато ти казват да им се обадиш. — Когато се засмяха, тя долови от него нещо чисто, полъх на цитрус. Л'Окситан^[3] предположи.

— Как е успял да се задържи над водата? — попита Руук, когато отново заеха местата си.

— Това беше моя работа, никак нелека. — След това хвърли на Ники поглед на довереник. — Честна дума, всичко бе легално.

— Разкажи ми как.

— Просто. Започнах да ликвидирам собственоности. Но когато имотите се сринаха, всичко замина по дяволите. Финанси, връзки с работната сила. Може да не знаете, но тези дни строежите ни вече не работят.

Ники кимна и хвърли поглед към закрилника на Дебелия Томи.

— Не можехме да обслужваме дълговете си и не можехме да поддържаме строителството. Просто правило: няма сграда, няма наематели.

Хийт каза:

— Звучи като кошмар.

— За да сънуваш кошмари, трябва да можеш да спиш. — На офисния диван имаше сгънато одеяло, а върху него — възглавница. — Да го наречем ад на земята. А това са само бизнес финансите. Не съм ви казал за личните му.

— Повечето шефове на бизнеси не вдигат ли стена между корпоративните и личните си финанси? — попита Руук.

Много добър въпрос. Най-сетне се държи като репортер, помисли си Ники, затова се присъедини:

— Винаги съм мислела, че идеята е нещата да се организират така, че провал в работата да не унищожи личното състояние и обратно.

— Именно така ги организирах, когато поех и семейните му финанси. Работата е там, че и от двете страни на стената изчезваха пари... — Той доби много сериозен вид и младежкото му излъчване посърна, сякаш Пакстън рязко остаря с двадесет години. — Сега, имам нужда да ме уверите, че това ще остане неофициално. Няма да напусне стаята.

— Аз обещавам — каза Руук.

— Аз не — каза детектив Хийт. — Казах ти. Разследваме убийство.

— Разбирам — каза той. Но все пак рискува. — Матю Стар се отдаваше на лични прищевки, който поставиха в опасност личното му състояние. Вредеше си и не само на себе си. Първо, играеше комар. Имам предвид, губеше на комар. Не просто изливаше пари в казината от Атлантик сити до Мобаги сн^[4], но и залагаше на коне и футбол при местни букмейкъри. На някои от тези типове им дължеше много пари.

В тефтера си Хийт записа само една дума: „Букмейкъри.“

— А и проститутките. Матю имаше определени, хм, предпочитания, които по-добре да не разяснявам — освен ако не поискате, — и задоволяваше нуждите си с висококвалифицирани момичета на повикване.

Руук не се сдържа:

— Комбинацията от тези определения винаги ми е била странна: „висококвалифицирани“ и „момичета на повикване“. Да не би да имат диплома за това? — Заслужи си да го изгледат втрещено и безмълвно, след което промърмори: — Извинявайте. Нататък.

— Мога да ви дам подробности колко бързо се стопяваха парите, но да кажем, че тези и още няколко навика го изцедиха финансово. Миналата пролет трябваше да продадем семейното имение в Хемптън.

— „Стормфол“. — Ники се замисли колко разстроена бе Кимбърли Стар как убийството никога не би се случило, ако били в Хемптън. Сега разбра иронията.

— Да, Стормфол. Няма нужда да ви казвам, при тези пазари, колко бяхме на загуба от продажбата. Купи го някаква знаменитост от риалити-шоу и загубихме милиони. Сумата едва покри частичка от дълговете на Матю. Нещата така се влошиха, че ми нареди да спра да плащам вноските по застраховката му живот, която прекрати противно на съветите ми.

Хийт написа още две думи: „Без застраховка.“

— Г-жа Стар знаеше ли за това? — С периферното си зрение Хийт видя, че Руук се привежда напред в стола си.

— Да, знаеше. Постарах се да не запознавам Кимбърли с по-долнопробните детайли от разходите на Матю, но знаеше за застраховката живот. Присъствах, когато Матю ѝ каза.

— И как реагира тя?

— Каза... — Той направи пауза. — Разбирате, беше разстроена.

— Какво каза, Ноа? Точните ѝ думи, ако ги помниш.

— Каза, „Мразя те. Вече даже мъртъв не ми вършиш работа.“

В колата, докато се връщаха към участъка, Руук подхвана скърбящата вдовица.

— Хайде, детектив Хийт: „И мъртъв не ми вършиш работа“? Говориш как трябва да събираме информация, която ни дава картина. Какво ще кажеш за портрета на Саманта Стриптийзборката?

— Но е знаела, че мъжът ѝ няма застраховка живот. Къде е мотивът?

Той се ухили и пак я жегна:

— Амин, не знам, но те съветвам да задаваме въпроси и да следваме отговорите.

— Майната ти.

— О, вече ставаш грубичка, когато имаш и друга варианти?

— „Грубичка“ съм, защото си задник. Какво искаш да кажеш с това „други варианти“?

— Ноа Пакстън. Не знаех дали да те поля с кофа студена вода или да се направя, че ми звънят, за да ви оставя насаме.

— Ето затова си писач, който само се прави на ченге. Въображението ти е по-силно от умението да боравиш с факти.

Той сви рамене.

— Е, сигурно съм грешал. — После се усмихна по онзи начин, който я караше да се изчервява. И ето пак, тормозеше се от безсмислици. Тя вкара в ухото си хендсфри устройството и набра Роули.

— Роулс, аз съм. — Позавъртя глава към Руук и заговори с отривист, формален тон, за да не пропусне Руук нищо, макар тя този път наистина да излъчваше подтекст. — Искам да направя проверка на човека, който се е занимавал с парите на Матю Стар. Името е Ноа Пакстън. Виж какво ще излезе — всякакви нарушения.

Когато затвори, Руук доби развеселен вид. Това не вървеше на добре за нея, но трябваше да го каже.

— Какво? — А когато той не отвърна; — Какво?!

— Забрави да му кажеш да пропери одеколona на Пакстън. — После отвори едно списание и се зачете.

Когато Хийт и Руук се върнаха, детектив Роули вдигна глава от компютъра си.

— Този пич, който искаше да проверя Ноа Пакстън?

— Да? Намери ли нещо?

— Засега не. Но току-що се обади, търсеше те.

Ники избегна погледа — като на детска площадка, — който ѝ хвърли Руук, и прегледа съобщенията на бюрото си. Ноа Пакстън бе най-отгоре. Не му обърна внимание — вместо това попита Роули дали е идвал Очоа. Той трябваше да наблюдава Кимбърли Стар. Вдовицата прекарваше следобед в Бъргдорф-Гудмън^[5].

— Чувал съм, че шопингът е мехлем за опечалената душа — каза Руук. — Или пък веселата вдовица връща някои дизайнерски парцалки за пари в брой.

Когато Руук отиде до тоалетната, Хийт набра Ноа Пакстън. Нямахше какво да крие от Руук — просто не ѝ бе до предпубертетните му подигравки. Или пък да гледа тази усмивка, която така я смущаваше. Мислено наруга кмета за услугата, според която трябваше търпи журналиста.

Пакстън вдигна и рече:

— Намерих онези документи от застраховката живот, които искахте да видите.

— Добре, ще изпратя някого.

— И ме посетиха тези криминални специалисти, за които говорехте. Копираха цялата ми информация и си тръгнаха. Не се шегувахте.

— Вкарваме в употреба парите на данькоплатците. — Не успя да не добави: — Нали си плащаш данъците?

— Да, но не е нужно да вярвате на честната ми дума. Вашите счетоводители със значки и пистолети би трябвало да могат да ви кажат.

— Разчитай на това.

— Вижте, знай, че не съдействах толкова добре.

— Добре се справи. А и те заплаших.

— Искам да се извиня. Откривам, че скръбта не ми понася много добре.

— Не си първият, Ноа — рече Ники. — Вярвай ми.

Същата вечер седя сама наред в кинозалона, смя се и хрупа пуканки. Ники Хийт бе прикована към седалката си, загубена в невинната история, омагьосана от дигиталната анимация. Пренесе се другаде, също като къщата, завързана за хиляда балона. След малко повече от час и половина, по пътя обратно, тя пак нарами бремето в задуха на топлинната вълна, която вдигаше от решетките на тротоара миризми на спарено и мухъл, а дори в тъмното настилка и сградите наоколо излъчваха дневния зной.

В подобни мигове, когато не можеше да го зарови под работата или да го укроти с бойни изкуства, в съзнанието на Ники винаги се връщаше повторението. Случило се бе преди десет години, но и преди седмица, снощи и през всички тези мигове. Времето нямаше значение. Никога нямаше, когато отново и отново в ума ѝ се връщаше Онази Нощ.

Това бе първата ѝ ваканция за Деня на благодарността, откакто се бяха разделили родителите ѝ. Ники прекара деня на пазар с майка си, тяхна традиция за вечерта срещу Деня на благодарността. Заради отскоро необвързаната си майка, деветнадесетгодишната Ники бе превърнала тази традиция в свещена мисия.

Бе решена не толкова да превърне вечерята в най-добрата на всички времена, колкото да я направи нормална, доколкото бе възможно предвид празния стол в единия край на масата и блуждаещите призраци на по-щастливи времена.

Както винаги, в кухнята с размери, подобаващи на нийоркски апартамент, двете маневрираха една край друга и приготвяха пайове за следващия ден. Над чифта точилки и изстуденото тесто Ники защитаваше желанието си да смени специалността си от литература на театър. Къде бяха канелените пръчки? Как можеха да ги забравят? В празничните пайове на майка ѝ канелата на прах никога не бе на почит — стържеше си я сама от пръчка. Как са могли да забравят?

Когато в отделението с подправките на „Мортън Уилямс“, на Парк авеню, Ники откри един буркан от тях, се почувства като победител в лотарията. За да е сигурна, извади мобилния си и се обади в апартамента. Звъня и звъня. Когато се включи телефонният секретар, тя се запита дали майка ѝ просто не чува телефона си заради миксера. След това обаче тя вдигна. През писъка на телефонния секретар тя се извини, но бършела масло от ръцете си. Ники мразеше острият звук на заден план, но майка и така и не се бе научила да изключва проклетата машинка, без да прекъсне разговора. Магазинът затваряше след малко, имаше ли нужда от още нещо? Изчака, докато майка и отиде да провери за мляко.

После Ники чу как се троши чаша. Чу писъка на майка си. Коленете на момичето омекнаха и тя се опита да я повика. Касиерите се обърнаха към нея. Още един писък от другата страна и слушалката падна. Бурканът с канела също падна от ръцете на Ники и тя изтича до изхода. Мамка му, не изхода, а входа! Все пак го отвори с груба сила и изтича на улицата, като почти се блъсна в един куриер на колело. Две пресечки. Докато тичаше, държеше телефона до ухото си молеше се на майка си да каже нещо, да вдигне, какво ставаше? Чу мъжки глас, звуци от борба. Майка ѝ проскимтя, строполи се до телефона. Звън на метал по пода на кухнята. Една пресечка. Звън на стъклени бутилки на вратата на хладилника. Стъпки. Тишина. И слабият, стихващ стон на майка ѝ. Шепот. „Ники...“

[1] Първите две са вериги за евтина офисна мебел. Третата е снабдител на висококачествени офис-аксесоари. — Б.пр. ↑

[2] Martha's Vineyard — остров край Масачузетс, популярен сред американските туристи. — Б.пр. ↑

[3] Л'Окситан — френска марка висококачествена котешка козметика. — Б.пр. ↑

[4] Мохаги сын — курортно градче в Кънектикът. — Б.пр. ↑

[5] Бъргдорф-Гудмън — прочут нюйоркски магазин за луксозни стоки. — Б.пр. ↑

4.

След филма Ники не се прибра у дома. От тротоара в топлата лятна вечер тя наблюдаваше апартамента си, където бе живяла като момиче, който бе напуснала, за да учи в Бостън, а след това — за да купи канелени пръчици, защото канелата на прах не ставаше. В онзи тристаен апартамент имаше усамотение, ала не и покой. Можеше пак да е на деветнадесет и да влиза в кухнята, където под хладилника се оформяше локва от кръвта на майка ѝ или, ако можеше да прогони образите, да си пусне телевизора, където да научи за още престъпления — свързани с жегата, както щяха да ѝ кажат репортерите. Свързани с жегата. Някога това я караше да се усмихва.^[1]

Претегли възможността да се обади на Дон, за да провери дали треньорът ѝ има време за бира и малко спално боричкане в първичен стил, или да позволи на късното шоу на някой телевизионен комик да я разсее, без да трябва да дели с някого и бездруго малката си баня. Имаше и друга алтернатива.

След двадесет минути, в празния участък, детективът се въртеше на стола си и замислено наблюдаваше бялата дъска. Вече я помнеше наизуст — на нея всички елементи до момента бяха подредени в рамка, в която обаче още не се оформяше картина: списъкът със съвпадащи отпечатыци; зелено картонче, където бяха записани предишните самоличности на Кимбърли Стар и алибито ѝ; снимки от тялото на Матю Стар на паважа; снимките от съдебния медик, където една от синините по тялото на Стар ясно личеше шестоъгълният отпечатък на пръстен.

Тя се изправи и се приближи до тази снимка. Без толкова да оглежда размера и формата, Ники се заслуша, знаейки, че по всяко време коя да е улика може да се сдобие с глас. Повече от всички други парченца от пъзела, тази снимка ѝ нашепваше нещо — този шепот витаеше в главата ѝ цял ден. Той я привлече в смълчания участък, за да го чуе по-добре. Бе въпросът: „Защо убиец, който изхвърля някого през балкона, първо ще му нанася несмъртоносни удари?“ Тези синини не

бяха произволни контузии от сборичкане. Притежаваха прецизност и ред, някои дори се прикриваха. Дон ги наричаше „да нарисуваш“ опонента.

Когато пое собствен екип детективи, едно от първите решения на Ники бе да въведе система, да споделят информация максимално лесно. Влезе в сървъра и отвори файла ОЧОА, настроен само за четене. Стигна до интервюто с портиера в Гилфорд. Обичам го този Очоа, помисли си. Не може да пише на клавиатура, ако ще и животът му да зависи от това, но води страхотни бележки и задава правилните въпроси.

Въпрос: Жртва излизала ли от сградата по някоя време стрната?

Отговор: Н.

Ники затвори файла на Очоа и погледна към часовника. Можеше да пише смс на шефа си, но той можеше и да не го види. Ако спи, например. От тропане с пръсти по слушалката напредваше само времето, но не и тя, затова накрая просто го набра. На четвъртото позвъняване Хийт се прокашля, готова да остави съобщение на гласовата поща, но Монтроуз вдигна. Гласът му не звучеше сънен, а се чуваше и прогнозата за времето по телевизора.

— Капитане, надявам се да не звъня твърде късно.

— Ако е твърде късно, няма какво да се надяваш или не. Какво има?

— Дойдох да проверя записа от камерата на Гилфорд, но още го няма. Знаеш ли къде е?

Шефът ѝ покри с ръка слушалката и каза нещо на съпругата си. Когато пак вдигна, телевизорът не се чуваше. Каза:

— На вечеря ми се обади адвокат, представител на борда на живущите там. В онази сграда има богаташи, загрижени за личния си живот.

— А не са ли загрижени за съседите, отлитащи през прозорците си?

— Да не се опитваш да убедиш мен? Ще ни трябва съдебна заповед, за да се предадат. Гледам часа и ми се струва, че ще трябва да почакаме до сутринта, за да я получим. — Капитанът чу въздишката ѝ, защото тя въздъхна достатъчно силно, за да я чуе. На Хийт никак не ѝ се нравеше да загуби още един ден заради тази заповед.

— Ники, поспи — рече той с обичайната си загриженост. — Ще ти я издействаме по някое време утре.

Главният беше прав, разбира се. Да събудиш съдия за заповед беше възможност, която ползваш за важни случаи, когато времето е срещу теб. За повечето съдии това бе просто поредното убийство и й бе ясно, че няма смисъл да кара капитан Монтроуз да пропилее подобен ресурс. Затова тя изключи лампата на бюрото си.

След това я включи. Руук беше дружка със съдия. Хоръс Симпсън участваше в седмичния покер, от който тя се измъкваше всеки път, когато Руук я поканеше. Симпсън не беше „приятелче“ от ранга на Джагър, но доколкото знаеше, никой от Стоунс не издаваше съдебни заповеди.

Чакай, чакай, помисли си тя. Нетърпението е едно, да дължиш услуга на Джеймисън Руук съвсем друго. А и го чу да се хвали на Роуч, че има среща за вечеря с онази фенка с потника, която нахлу на местопрестъплението. А сега, по някое време Хийт като нищо можеше да прекъсне негов автограф по друга, по-интересна част от тялото й.

Затова вдигна телефона и набра номера му.

— Хийт — отвърна той без изненада. Беше по-скоро възглас, както в „Бар Наздраве“ всички се провикваха: „Норм!“ Тя се вслуша във фоновия шум, но защо? Да не би да очакваше Кени Джи и звук от тапа на шампанско?

— Удобно ли е?

— На телефона ми пише, че звъниш от участъка. — Уклончив отговор. Всъщност, въобще не й отговаряше. Можеше да го заплаши с „животните в ареста“.

— Работата на полиция няма край и така нататък. Пишеш ли?

— В един седан съм. Връщам се от страхотна вечеря в Балтазар. — Последва мълчание. Бе му се обадила, за да го избъзика — как стана така, че ролите се обърнаха?

— Ще ми дадеш оценка на ресторанта друг път, обаждам се по работа — рече му тя и в същото време се чудеше дали фенката с потника знае, че на места като „Балтазар“ не се носят изрязани дънкови шорти. — Обаждам се да ти кажа да не идваш за сутрешната среща. Отложи се.

— Отложила се е? Това е ново.

— Планът беше утре сутрин да подготвим втори разговор с Кимбърли Стар, само че вече е под въпрос.

Руук звучеше прекрасно обезпокоен.

— Как така? Трябва да се върнем при нея. — Тонът му и харесваше толкова, че не се чувстваше виновна, че си играе с него. — Причината да я видим е да разгледаме вчерашните кадри от камерата на Гилфорд, но няма как да се добера до тях без заповед. Късмет е да намерим някой съдия по това време. — Хийт си представи подводна сцена от рекламите на спортен риболов, на които се бе нагледала в безсънните си нощи: костурът отваря уста, за да налапа специалната марка супер-примамка.

— Познавам един съдия — отвърна Руук.

— Забрави.

— Хоръс Симпсън.

Ники вече крачеше напред-назад, опитвайки се да пази тона си сериозен.

— Чуй ме, Руук. Стой настрана.

— Ще ти звънна пак.

— Руук, казвам ти, недей — каза тя с най-отработения си заповеден тон.

— Знам, че е още буден. Сигурно гледа софт порно канала. — И точно докато Руук затваряше. Ники чу на заден план да се изхилва жена. Бе получила каквото иска, но ситуацията не се оказа недвусмислената победа, която си беше представляла. Но защо ѝ пукаше?

На следващата сутрин в десет, наред лепкавата жегла, която таблоидите наричаха „Летливото лято“ Ники Хийт, Роуч и Руук се събраха под навеса на Гилфорд с два плика от по дванадесет снимки от камерата в предверието. Хийт остави Роули и Очоа да покажат едните на портиера, а тя и Руук влязоха, за да отидат на срещата с Кимбърли Стар.

Още щом се затвориха вратите на асансьора, той започна:

— Няма защо да ми благодариш.

— Защо да ти благодаря? Изрично ти казах да не звъниш на съдията. Както обикновено, правиш каквото искаш, с други думи — обратното на това, което ти кажа.

Той се поспря, за да осмисли верността на аргумента и накрая каза:

— Нямаше защо да благодариш. — После отново си отвори гагата: — От подтекста е. Леле, тази сутрин от подтекст не се диша, детектив Хийт.

Гледаше ли въобще към нея? Не, облегнат назад се радваше на светещите номера на етажите, само че ти въпреки това се чувстваше като на рентген и не знаеше какво да каже. Стигнаха шестия етаж и прозвняването на асансьора най-сетне я спаси. Проклет да е.

Когато Ноа Пакстън отвори вратата на апартамента. Ники си отбеляза наум да провери дали той и вдовицата спят заедно. По време на разследване нямаше теми табу, а не си ли струваше да се провери догадката и съпругата-трофей, жална за пари, и човека дърпащ конците на финансите, които замислят убийство под завивките? Но когато го видя, каза само:

— Това е неочаквано.

— Кимбърли закъснява, на козметик е — каза Пакстън. — Дойдох да оставя някои документи, за да ги подпише, и ме помоли да ви правя компания, докато дойде.

— Добре, че е толкова съсредоточена да намери убиеца на съпруга си — каза Руук.

— Добре дошли в моя свят. Вярвайте ми. Кимбърли не е на „ти“ със съсредоточаването. — Детектив Хийт се опита да разгадае тона му. Наистина ли го бе яд или се прикриваше?

— Докато чакаме, искам да ти покажа няколко снимки. — Хийт намери същия стол, на който седя последния път, и извади плика. Срещу нея на дивана седна Пакстън и тя разпредели два реда снимки на лакираната червена масичка за кафе пред него. — Внимателно разгледай всеки от тези хора. Кажи ми, ако някой ти изглежда познат.

Пакстън разгледа всяка от десетината снимки. Ники направи каквото правеше винаги в такива случаи — наблюдаваше наблюдаващия. Той бе методичен, започна с горния ред, отдясно наляво, след това долния, без прекомерни паузи, равномерно. Безстрастно, тя се замисли дали бе такъв и в леглото и отново се сети за непоетия път към предградията и по-приятното ежедневие.

Когато Пакстън приключи, каза:

— Съжалявам, не познавам никого от тези хора. — После попита каквото всички питаха, когато не можеха да помогнат. — Един от тези убиецът ли е? — И пак се вгледа, както всички, чудейки се кой би бил, сякаш можеше да го налучка.

— Може ли да задам един очевиден въпрос? — попита Руук, докато Хийт прибираше снимките обрано в плика. Както обикновено, не чака разрешение да се разпльмпа. — Ако Матю е бил толкова разорен, защо не е продал някои от нещата си? Гледам античния му мебели, колекцията картини... Само този полилей може цяла година да храни страна от развиващия се свят. — Хийт вдигна глава към италианския порцеланов полилей, френските свещници, изложените картини, огледалото в стил Луи Петнадесети, фино резбованите мебели и се замисли, че понякога на маймуната писател му идват добри идеи.

— Вижте, не ми е удобно да говоря за това. — После хвърли поглед през рамото на Ники, сякаш Кимбърли Стар може да влезе всеки момент.

— Въпросът е прост — каза детективът. Знаеше, че ще съжалява, ако похвали Руук, но добави: — И добър. А ти си човекът, който се грижи за парите, нали?

— Ще ми се да беше толкова просто.

— Пробвай да обясниш. Защото слушам как ми говориш колко е бил разорен този човек, как компанията му се е сринала отвътре, личните му финанси изтичали като петрол от пробит танкер, а после влизам тук. Колко струва това, всъщност?

— На това мога да отговоря — каза той. — В. Д. И. — четиридесет и осем до шейсет милиона.

— В. Д. И.?

Руук отговори вместо Пакстън:

— В днешната икономика.

— Дори да го продадеш набързо, четиридесет и осем милиона решават много проблеми.

— Показах ви счетоводните книги, обясних ви положението, разгледах ви снимките — не стига ли?

— Не, и знаеш ли защо? — С лакти на бедрата, тя се приведе към него и задълба. — Защото има нещо, което не искаш да кажеш, но ще ми го кажеш — тук или в участъка.

Облегна се, за да му даде пространство да проведе вътрешния си диалог. След няколко секунди той рече:

— Просто е нередно да говоря така за него точно след смъртта му, в собствения му дом. — Тя пак зачака и той се отпуса: — Матю имаше чудовищно его. Нужно е, за да постигнеш, каквото постигна той, но неговото беше извън всякакви граници. Нарцисизмът му направи всичко това край вас неуязвимо.

— Но той е затъвал.

— Точно затова пренебрегна съвета ми — глупости, съвет, беше си натякване, — да се отърве от картините и останалото. Искан да ги продаде, преди да го погнат кредитори, но тази стая бе неговия палат. Доказателство за него и за света, че още е крал. — След тези думи Пакстън се пооживи и закрачи покрай стените. — Видяхте офисите вчера. Матю никога не би посрещнал клиент там. Водеше ги тук, за да преговаря от трона си в своя малък Версай. Колекцията на Стар. Обичаше големците да стоят прави до някой от тези столове и да питат дали е позволено да се сядат на тях. Или да гледат някоя картина, знаейки какво струва тя. Ако не питаха, правеше така, че да научат. Понякога скривах лице в шепа, толкова бе смуцаващо.

— И сега какво ще се случи с всичко това?

— Сега, разбира се, мога да започна да ликвидирам. Има дългове за плащане, да не говорим за начина на живот на Кимбърли. Сигурно ще се съгласи да загуби някоя дрънкулка, за да поддържа навиците си.

— А когато изплатиш дълговете, ще остане ли достатъчно, за да компенсира факта, че съпругът ѝ няма застраховка живот?

— О, не мисля, че на Кимбърли ще ѝ се наложи да събира подаяния — каза Пакстън.

Ники обмисляше това, докато бродеше из стаята. Последния път бе местопрестъпление. Сега просто попиваше охолството ѝ. Кристалът, гоблените, кентийанската библиотека^[2] с резбовани плодове и цветя... Една от картините ѝ хареса — сцена с яхта от Раул Дюфи, — и тя се приведе напред, за да погледне по-отблизо. Бостънският музей на изящните изкуства бе на десет минута пеша от общежитието ѝ, когато учеше в Нортийстърн. Макар да прекарваше там много часове като любител на изкуството, не можеше да се води разбирач — ала разпознаваше някои от творбите по тези стени. Бяха скъпи, но от нейна гледна точка, стаята бе двуетажна торба с произволно натикани в нея

картини. Импресионистите висяха до Старите майстори; немско плакатно изкуство от 30-те години на миналия век висеше до италиански религиозен триптих от петнадесети век. Позастоя се пред една скица на любима своя картина — „Карамфил, лилия, лилия, роза“, от Джон Сингър Сарджънт. Макар да бе само предварителна маслена скица, една от многото, които Сарджънт е правел, преди да завърши коя да е своя картина, Хийт остана като омагьосана от познатите момиченца, толкова възхитително невинни в белите си рокли, докато палят китайски фенери в една градина сред меката светлина на сумрака. После се зачуди какво прави до безочливия Джино Северини, несъмнено скъпо, но крещящо платно от маслени бои и смачкани пайети.

— Всяка друга колекция, която съм виждала, има... не знам, някаква тема, или обща атмосфера или... опитвам се да кажа, че...?

— Има вкус? — прекъсна я Пакстън. Сега, когато вече бе прекосил границата с бившия си шеф, можеше безогледно да стреля по него. При все това сниши глас и се огледа, сякаш ще му се наложи да бяга от мълнии, задето говори лошо за мъртвите. Въпреки това го стори: — Ако търсите смисъл или връзка в колекцията му, няма да ги намерите, поради един неизбежен факт. Матю бе вулгарен. Не познаваше изкуството. Познаваше цената му.

Руук се приближи до Хийт и рече:

— Май че, ако продължаваме да търсим, ще открием Кучетата — покерджии, — което я разсмя. Дори Пакстън си позволи да се посмее. Когато вратата се отвори и Кимбърли Стар се понесе през нея, всички млъкнаха.

— Извинявайте, че закъснях. — Хийт и Руук я зяпнаха, без почти да прикриват неверието си. Лицето ѝ бе подпухнало от ботокс или някакви други козметични инжекции. Неестествено подутите ѝ бръчици около устата само се подчертаваха от червенината и следите от синини. По челото ѝ личаха подутини, подобни на легнали полицаи, изпълващи бръчките ѝ — като че ли пред очите им растяха все повече. Жената изглеждаше, сякаш се е катурнала с носа напред в гнездо на стършели. — На Лексингтън не работеше светофарът. Проклета топлинна вълна.

— Оставих документите на бюрото в кабинета — каза Ноа Пакстън. Вече държеше с една ръка куфарчето, а с другата натискаше

бравата. — Имам за много недовършени неща да се погрижа в офиса. Детектив Хийт, ако ви трябва за нещо, знаете как да ме откриете.

Зад гърба на Кимбърли той подбели очи и така поля със студен душ теорията за това, че спят заедно, макар че Ники щеше все пак да я провери.

Кимбърли и детективът заеха същите места както през деня на убийството. Руук реши да не сяда на избродирания стол от онзи ден и седна на фотьойла до г-жа Стар. Вероятно, за да не се налага да я гледа, помисли си Ники.

Лицето не бе единствената промяна. Носеше възкъсичка черна рокля с презрамки, марка Ед Харди, върху която бе нарисувана червена роза и надпис „Посветена на любимия ми“. Е, поне бе в черно. Кимбърли започна грубо, сякаш Хийт ѝ пречеше на остатъка от деня.

— Е? Казахте, че трябва да гледам някакви неща?

Хийт не приемаше нещата лично. Тя преценяше, не съдеше. Прецени, че встрани от момента с „личната скръб“, Кимбърли Стар се отнася с нея като с наеман работник и Ники трябваше бързо да размени властовите позиции.

— Г-жо Стар, защо ме излъгахте за местонахождението си по време на убийството на съпруга ви?

Балонестото лице на жената още можеше да изразява емоции донякъде — една от тях беше страх. На Ники Хийт това ѝ хареса.

— Какво имате предвид? Да лъжа? Защо да лъжа?

— Ще стигна дотам, когато съм готова. Първо, кажете ми къде сте била между един и два следобед, защото не сте била в Дайно-байтс. Излъгахте.

— Не съм. Бях там.

— Оставила сте там сина си и бавачката му и сте си тръгнала. Вече имаме свидетел. Да помитам ли и бавачката?

— Не. Вярно е, тръгнах си.

— Къде бяхте, г-жо Стар? Този път ви съветвам да сте искрена.

— Добре. Бях с мъж. Срамувах се да ви кажа.

— Кажете ми сега. Какво имате предвид, с мъж?

— Мале, ама си кучка! Спях с един мъж, окей? Доволни?

— Как се казваше?

— Не може да си сериозна.

Изражението на Ники определено можеше да показва емоции. Показа ѝ, че е много сериозна.

— И не казвайте Бари Гейбъл. Той ни каза, че сте му вързала тенекия. — Кимбърли зяпна. — Бари Гейбъл. Знаете, мъжът, който ви нападна на улицата. Казаха сте на детектив Очоа, че е някакъв крадец и че не го познавате?

— Имах връзка. Съпругът ми току-що беше умрял. Срамувах се да кажа.

— Сега, Кимбърли, ако сте преодоляла сваяна си, кажете ми за тази друга връзка, за да потвърдя местонахождението ви. И, както вече несъмнено сте се досетила, ще проверя.

Кимбърли ѝ даде името на лекар, Кори ван Пелд. Да, той е, каза тя, и да, при него отишла и тази сутрин. Хийт накара г-жа Стар да продиктува името му и го записа в тефтера си заедно с телефонния му номер. Кимбърли каза, че го срещнала, когато преди две седмици отишла да ѝ прегледа лицето и между тях се случила магия. Хийт се обзалагаше, че магията е била в панталоните му, а именно — портфейла му, но премълча. Замоли се Руук да прояви същия такт.

Срещата така и така не бе започнала на приятелски начала, затова Ники реши да продължи. След няколко минути Кимбърли щеше да гледа снимките и детективът искаше да се замисли, преди да лъже, или така да е смутена, че да го прави лошо.

— С вас човек за много неща не може да е сигурен.

— Това пък какво трябва да значи?

— Ти ми кажи, Лалдомина.

— Моля?

— И Саманта.

— Ей, да не почваш с тия работи, чу'аш ли?

— Еха, колко готино. Чист лонгайлъндски акцент. — Обърна се към Руук. — Виждаш ли какво прави стресът? Забравяме училището по обноси.

— Първо, името ми по документи е Кимбърли Стар. Не е престъпление да си смениш името.

— Помогни ми: защо Саманта? Представям си те с естествения ти цвят, по-скоро Тифани или Кристъл.

— Ченгетата все обичат да ни тормозите, задето се оправяме както можем. Човек трябва да прави каквото може, нал' тый?

— Затова си говорим. За да разберем кой какво е могъл и какво е направил.

— Ако това значи, убила ли съм мъжа си... Боже, не мога да повярвам, че го казах... ами, не, не съм. — Зачака Хийт да ѝ отговори нещо, но Ники си мълчеше. Нека се чуди и мае, помисли си. — И мъжът ми си е сменил името, това знаехте ли го? През осемдесетте. Отишъл на семинар по брандиране и решил, че името му му пречи. Брус Дилей. Казваше, че думите строителство и Дилей^[3] не продават добре, затова проучил различни имена, кое можело да му помогне. Знаете, позитивно, да вдъхновява самоувереност. Направил списък с имена като Чемпиън и Бест. Избрал Стар и му добавил още едно „р“^[4] накрая^[4], за да не звучи фалшиво.

Подобно на предния ден, когато прекоси разкошното предверие и се озова в призрачните офиси, в ума на Хийт поредното парче от публичния имидж на Матю Стар се пропука и падна.

— А как му е хрумнало „Матю“?

— Проучвания. Наел фокус-групи, за да види кое име, което пасва на вида му, вдъхва доверие у хората. И какво, ако съм си сменила и моето? Голяма работа, мамка му.

Детектив Хийт реши, че от тези въпроси е изстискала колкото е възможно и бе доволна, че поне има прясно алиби за проверяване. Извади снимките. Докато ги излагаше и казваше на Кимбърли да не бърза, жената я прекъсна и посочи третата снимка.

— Този тук. Познавам го. Това е Майрик.

Ники почувства леката тръпка, като от парченце домино, което аха-аха ще падне.

— И откъде го познаваш?

— Беше букмейкърът на Мат.

— Майрик първо име ли е, или фамилия?

— Ама днес нямаш спиране с тия имена, а?

— Кимбърли, този човек може да е убил съпруга ти.

— Не знам кое име му е. Беше просто Майрик. Поляк, май. Де да знам.

Ники я накара да погледне останалите снимки, ала не получи други имена.

— Сигурна ли си, че съпругът ти е залагал при този мъж?

— Да, защо да не съм сигурна?

— Когато Ноа Пакстън разгледа тези снимки, не го разпозна. Ако той плаща сметките, защо не би го познал?

— Ноа? Отказваше да се занимава с тази част. Трябваше да дава на Матю парите, но винаги гледаше на другата страна. — Кимбърли добави, че не знае нито адреса, нито телефона на Майрик. — Не, виждах го само, когато се появяваше на вратата вкъщи или в някой ресторант.

Хийт щеше да провери отново на рецепцията на Стар, както и личния му бележник и блекбърито му за някое кодирано съобщение или архив от разговори. Но име, лице и занимание бяха добро начало.

Докато оформяше снимките обратно в купчинка, тя каза на Кимбърли, че не е предполагала, че знае за навиците на съпруга си.

— Хайде сега, една съпруга винаги знае. Знаех и за другите му жени. Знаете ли колко Флажил^[5] съм пила през последните шест години?

Не, на Ники не ѝ трябваше да знае. Но попита сега ли се за имена на някои бивши любовници на съпруга ѝ. Кимбърли отвърна, че повечето изглеждали като момичета за една нощ или някой уикенд в казиното — не знаела как се казват. Само с една били по-сериозни, млада служителка в маркетинга му. Започнало преди три години и продължило шест месеца, след което момичето напуснало компанията. Кимбърли даде на Ники името на жената и адреса ѝ, написан върху любовно писмо, което пресякла.

— Задръжте го, ако искате. Аз го държах, в случай, че с Матю се разведем и трябва да го стисна за топките. — След тези думи Ники я остави да скърби.

В предверието ги чакаха Роуч. И двамата държаха саката си в ръка, а ризата на Роули отново бе подгизнала.

— Трябва да започнеш да носиш потници, Роули — рече Хийт.

— Или да смениш плата с оксфорд^[6]? — добави Очоа. — Тези полиестерни неща, дето ги носиш, стават прозрачни като се препотиш.

— Възбуждаш ли се, Очоа? — попита Роули.

Партньорът му му го върна:

— Виждаш през мен, както аз — през ризата ти.

Роуч докладваха същия резултат от срещата си с портиера.

— Трябваше да му вадим думите с ченгел от устата — каза Очоа. — Малко се срамуваше, че е пуснал Майрик да влезе. Портиерите

винаги звънят първо в апартамента, преди да пуснат когото и да било. Казва, че отишъл да пикае в една странична уличка и го бил изтървал. Само че го хванал на излизане. Портиерът описал Майрик като „хилава дребна невестулка“, който от време на време навестявал г-н Стар, но през последните две седмици посещенията му много зачестили.

— А, имяхме и бонус — каза Роули, вадейки от купа снимки още една. — Същия ден с невестулката е бил и този господин. Изглежда Майрик си е довел помощник.

Инстинктът на Ники вече бе посочил този мълчаливец, докато гледаше записа от предверието от онази сутрин. Носеше широка риза, но му личеше, че е културист или поне прекарва много време под щангата. При други обстоятелства не би му мислила много и би решила, че доставя климатици или нещо такова, вероятно по един под мишница. Само че предверието на Гилфорд не беше служебен вход и същия ден от балкона си бе паднал възрастен мъж. Тя попита:

— Портиерът даде ли ви името на този?

Очоа пак хвърли поглед към бележките си.

— Само прякор, който му хрумнал. Железния човек.

Докато от участъка проверяваха в компютъра Майрик и Железния човек, снимки на двамата бяха скоростно разпратени на детективите и патрулните полицаи. Нямаше как малкият екип на Хийт да провери всеки познат букмейкър в Манхатън, дори ако предположеха, че Майрик е сред известните, или че не е от някоя друга част на града или дори Джърси. Освен това, човек като Матю Стар може би дори е използвал някоя агенция за залози или интернет — вероятно и двете, — ала ако представляваше взривоопасната смесица от отчаяние и чувство за неуязвимост, както го описа Ноа Пакстън, вероятно е търсил контакти и на улицата.

Разделиха се, за да се съсредоточат върху познатите букмейкъри в две зони. На Роуч се падна обиколката на Горен Уестсайд в радиус около Гилфорд! Хийт и Руук покриха територията край Стар пойнт — грубо казано от Сентръл парк саут до Таймс Скуеър.

— Това е вбесяващо — рече Руук след четвъртата спирка, уличен продавач, който ненадейно реши, че не говори английски, когато Хийт му показва значката си. Работеше за големите букмейкъри — количката му бе удобна спирка за залози и шишчета. Дим от грила му им

подлюти очите и ги намираше, накъдето и да се обърнеха, а продавачът се мръщеше на снимките и накрая сви рамене.

— Добре дошъл в света на полицейската работа, Руук. На това му викам уличен Гугъл. Ние търсим. Така се прави.

Докато караха към следващия адрес, магазин за евтина електроника на 51-а улица, параван, специализиращ повече в залози, отколкото в уредби, Руук каза:

— Трябва да ти призная, ако преди седмица ми беше казала, че ще търчим по колички за улична храна, за да търсим букмейкъра на Матю Стар, никога не бих ти повярвал.

— Не се връзва с публичния образ ли? Ето в това сме различни. Ти пишеш за списания — трябва да продаваш имиджа. Аз трябва да видя какво стои зад него. Често се разочаровам, но рядко греша. Зад всяка лъскава снимка се крие истинската история. Само трябва да искаш да погледнеш.

— Да, но този тип беше огромен. Може би не на върха на елита, но може би като един малък Доналд Тръмп. А коя е Кимбърли Стар, Тара Рийд за бедни? Ако е бедното богато момиче, защо профуква десет бона по физиономията си?

— Ако трябва да гадая, профукала е десет бона от парите на Бари Гейбъл.

— Или е платила в натура на новото си гадже-доктор.

— Повярвай ми, ще разбере. Но жена като Кимбърли няма да започне да си брои купоните за храна и да яде полуготови спагети. Приготвя физиономията си следващия сезон на Ергена^[7].

— Да, ако следващият сезон е на острова на д-р Моро. — Не хареса реакцията си, но все пак се засмя. Това само го насърчи. — Или ако правят римейк на Човека — слон. — Руук захъхри и заломоти: — „Не съм заподозрян, аз съм човешко същество.“^[8]

След като се върнаха в колата — магазинът се оказа поредната задънена улица, — получиха обаждане по полицейското радио. Роуч забелязали Майрик пред сградата за залози „Оф Трак“ на 72-а Уест и започнали да действат, затова викаха подкрепления.

Хийт сложи сирената на покрива и каза на Руук да стегне колата и да се държи. На свой ред той грейна и рече:

— Може ли да пусна сирената?

[1] Игра на думи с престъпленията (heat-related crimes) и името на Ники (Nikki Heat). — Б.пр. ↑

[2] Kentian — от Уилям Кент, името на дърворезбаря, въвел този стил в началото на 18-и век. Характеризира се с много тежки, масивни, резбовани мебели. — Б.пр. ↑

[3] От англ. „delay“ — „забавяне, отлагане“. — Б.пр. ↑

[4] В оригинал името е Starr. — Б.пр. ↑

[5] Флажил — лекарство против генитални възпаления. — Б.пр. ↑

[6] Оксфордски плат — вид памучен плат за спортни ризи и ризи за работа, блузи и рокли. Наименованието произлиза от модните спортни ризи, носени някога от студентите в Оксфорд. — Б.пр. ↑

[7] Риалити шоу, където богат ерген си избира съпруга от няколко кандидатки. — Б.пр. ↑

[8] „Островът на д-р Моро“ е роман на Хърбърт Уелс, където гениален учен създава хибриди между хора и животни, а „Човека — слон“ е филм на Дейвид Линч, в който главният герой е чудовищно обезобразен по рождение мъж. — Б.пр. ↑

5.

Насред Манхатън възможността за високоскоростно преследване с коли е минимална. Детектив Хийт ускоряваше, спираше рязко, пускаше колата напред на инерция, завиваше рязко вдясно, докато отново не се принуждаваше едва след метри отново да набива спирачки. Докато продължаваше така да си проправя път към центъра, на лицето ѝ бе замръзнало изражение на пълна концентрация, очите ѝ се стрелкаха към всички огледала, после към тротоара, към зебрата, към един доставчик, който отвори вратата на микробуса си и само шофьорските умения на Хийт го спасиха от това да се превърне във ваденка на асфалта. В този трафик сирената и светлините не значеха нищо, освен може би за пешеходците — ала платната така бяха претъпкани, че дори шофьорите, на които им пукаше да направят място, едва имаха къде да свият.

— 'Айде бе, 'айде, мърдай — от дясната седалка викаше Руук към поредния багажник на такси. От адреналина гласът му бе пресипнал, а думите му излизаха пресекливо, когато поредните спирачки впираха колана в гръдния му кош.

Хийт запази напрегнатото си самообладание. В тази част на града всеки ден ченгетата играеха тази видеоигра на живо, състезание срещу хронометъра през терен, пресечен от строежи, будки, задръствания, будали, малоумници, копелдаци и слепци. Знаеше, че на Осмо авеню ще спре цялото движение на Юг от „Кълъмбъс съркъл“. Тогава, както никога, задръстването проработи в нейна полза. Един Хамър също отправен към центъра, блокираше пътя на 55-а. Ники натисна педала през процепа и рязко свърна наляво. Възползвайки се от разреждения трафик, който Хамърът създаваше, тя се спусна напъряко през Десето авеню, съпроводена от псувните на Руук и плямпащия по радиото Очоа.

Както предполагаше, когато с пиццене на гуми зави по Десето, нещата се подобриха. След двупосочното кръстовище на 57-а Уест, Десето се превърна в Амстердам авеню, с по-широки платна и

аварийна лента в средата, която някои шофьори дори зачитаха. Тя караше на север, малко по-бързо, покрай гърба на Линкълн сентър, когато дойде обаждането от Роули. Беше заловил Майрик. Очоа преследваше втория заподозрян, на запад от 72-а.

— Железния човек — рече тя, първите й думи откак на Таймс скуеър бе казала на Руук да затегне колана.

Докато тя караше по 70-а, където Амстердам и Бродуей се пресичаха във формата на Х, Очоа пъхтеше в радиостанцията си:

— Запод... озреният... бяга... запад... наближ... на Бродуей...

— Тръгнал е към метрото — Хийт каза на Руук, макар по-скоро да си говореше сама.

— Пресича... — Шумен клаксон и след това, — заподозрян пресича Бродуей... към... метрото.

Тя натисна бутона за свръзка.

— Външен вид на заподозрения.

— Прието... бял мъж, около сто килограма... червена тениска... панталони... черни обувки...

За да са по-сложни нещата, на 72-а и Бродуей имаше две метростанции: старата каменна сграда на юг и по-новата, от метал и стъкло, отгатык улицата, на север. Ники спря до старата каменна сграда. Знаеше откъде идва Железния човек, затова предположи, че вероятно ще се скрие в най-близката станция — по-новата, — а Очоа ще го последва там. Идеята й бе да му попречи да избяга през тунела на тази.

— Стой в колата. Сериозно — подвижна през рамо на Руук и изхвърча през вратата, докато окачаше значката на врата си. Тунелите на метрото бяха с няколко градуса по-топли от улиците и, докато тя спринтиреше покрай машините за билети към въртележките, я посрещна въздух, и чийто мирис се смесваха боклуци и жегата от кухненска фурна. Хийт прескочи една от въртележките, а погнатата й ръка се подхлъзна на стоманата. Възстанови равновесие, но трябваше да приклепне — оказа се втръчена нагоре към огромния тип, когото преследват.

— Полиция, не мърдай — каза тя.

По стъпалата зад него търчеше Очоа. Без път за бягство назад, мъжът тръгна покрай Хийт, към въртележките. Тя му препречи пътя и той се опита да я избута за рамото. Тя стисна китката му, за да охладни

хвата му, а с другата си ръка го хвана за трицепса и го премести така, че той се оказа с гръб пред нея и не можеше да я удари или сграбчи отново. След това хвана колана му, впримчи с крак глезена му и го свали на земята. Той се строполи тежко. Докато онзи пъшкеше, Хийт подпря с крак врати му и издърпа към себе си китката, както я бе учил един неин добре познат бивш морски тюлен. Онзи се опита да се надигне, посрещна дулото на пистолета ѝ.

— Давай — рече тя.

Железния човек отпусна глава обратно на мръсните плочки и така се приключи.

— „Давай“. Не става много за цитиране — каза Руук по пътя към участъка.

— Казах ти да чакаш в колата. Никога не чакаш в колата.

— Реших, че може да ти трябва помощ.

— От теб? — попита тя с насмешка. — Не бих посмяла да изложам на риск крехките ребърца.

— Нужна ти е помощ. От писател. За броени секунди просваш тип като този зад нас и се сецаш да кажеш само „давай“?

— Че какво ѝ е на репликата?

— Съжалявам, детектив, нещо не ми достига. — Руук ѝ хвърли поглед през рамо, към закопчания Железен човек, който се взираше през прозореца към една реклама на „Флаш денсърс“^[1] върху преминаващо такси. — Всъщност, по-скоро добре, че не добави „Оправи ми деня.“^[2]

— Радвам се, че си доволен, Руук. Така знам, че си върша работата.

В участъка, в сумрака на стаята за наблюдение нахлу лъч флуоресцентна светлина, докато Джеймисън Руук влизаше при Хийт и двамата ѝ партньори.

— Имам предположение кой е писал „It’s Raining Men“. Готов ли си? — попита Очоа. След следобедния арест настроението бе видимо по-добро. Част от причината бе адреналинът, друга — усещането, че ще са приключили със случая, ако двамата задържани са очистили Матю Стар.

Руук кръстоса ръце и се подсмихна.

— Да чуя.

— Доли Партън.

— Уф — изстена Руук, — знаех си, че трябва да заложа пари.

— Подскажи, де — каза Роули.

— Жив е.

— Подскажи още — додаде Очоа.

На Руук това му се услаждаше все повече и затова като водещ на телевизионна игра обяви:

— Този прочут съкомпозитор е мъж и всеки ден се появява по телевизията.

— Ал Роукър — извика Роули.

— Отличен опит. Не.

— Пол Шафър — каза Хийт.

Руук не успя да скрие изумлението си.

— Точно така. Налучка ли, или знаеше?

— Ха сега, де. Твой ред да познаваш. — Тя му отвърна с усмивка, която изчезна толкова бързо, колкото се бе появила. — О, и знаеш ли какво печеля? Докато си върша работата, ти ще чакаш от другата страна на стъклото.

Практиката на Хийт подсказваше да държи двамата заподозрени разделени. От арестите насам двамата не се бяха виждали, за да не си синхронизират версиите и алибитата. Първо щеше да разпита Майрик, букмейкъра. Наистина приличаше донякъде на невестулка — дребен, под един и седемдесет, с тънки ръчици, сякаш взети от някоя фигурка от клечки. Избра него пръв, защото той бе известният от двамата и вероятно — ако можеше да се говори за нещо такова, — мозъкът на екипа.

— Майрик — започна тя. — Това е полско име, нали?

— Полско-американско — отвърна той със съвсем лек акцент. — Дойдох през 1980 г., след като стана онова, което нарекохме пристанищната стачка в Гданск.

— Вие, с други думи ти и Лех Валенса?

— Точно така. Солидарност, нали тъй?

— Майрик, бил си на девет.

— Няма значение, в кръвта ми е, нали тъй?

По-малко от минута с него и вече й бе ясен. Пилееше време. Дружелюбен тип, който не спира да говори, но така и не казва нищо. Ако продължаваше да кръжи край него, щяха часове наред да си

плямпат, а тя — накрая да излезе с главоболие, но без никаква информация. Затова реши да го притисне, доколкото може.

— Знаеш ли защо те прибрахме?

— Това да не е като да ме отбият от пътя и ченгето да пита колко съм бил бързал? Не мисля.

— И преди са те арестували.

— Да, няколко пъти. Май имате списък, нали? — Кимна с дългия си нос към папката върху металната маса и после я погледна с очи, толкова хлътна в черепа и така близо едно до друго, че изглеждаха почти кръстосани. „Невестулка“ всъщност бе по-скоро комплимент.

— Защо онзи ден си ходил Гилфорд?

— Гилфорд, на 77-а Уест? Много хубава сграда. Направо дворец, нали тъй?

— Защо си бил там?

— Бил ли съм?

Тя удари с длан по масата и той подскочи. Добре, помисли си Хийт, да сменим темпото.

— Стига глупости, Майрик. Имам свидетели и снимки. С твой човек сте отишли при Матю Стар, а сега е мъртъв.

— И мислите, че имам нещо общо с тази трагедия?

Майрик беше хлъзгав, истинска торба слуз, а Хийт знаеше от опит, че тези като него са най-подходящи за тактика „разделяй и владей“.

— Майрик, мисля, че може да си от полза и на нас, и на себе си. Може би случилото се с г-н Стар не е било твое дело. Може би дружката ти... Поченко... се е превъзбудил, докато сте си искали дължимото. Случва се. Е, превъзбуди ли се?

— За каквото и да говорите, нямам представа. Разбира се, че имах уговорка да се видим с г-н Матю Стар. Защо иначе ще ме пуснат в толкова хубава сграда? Само че отидох до вратата му, а той не отвори.

— Значи твърдиш, че онзи ден не си виждал Матю Стар.

— Не мисля, че трябва да повтарям, когато казвам толкова ясно.

Този тип ченгетата са го дъвкали твърде често, помисли си тя. Знае всички трикове. Нито едно от предишните му провинения, ако и да бяха многобройни, не бе включвало насилие. Измами,

мошеничества и нелегални залози. Тя се върна на Железния човек. — Другият, Поченко, беше ли с теб?

— В деня, когато не видях Матю Стар? Дойде, да. Сигурно вече го знаете, така че... Имате добър отговор от мен.

— Защо си завел Поченко на срещата? Да му покажеш прекрасната сграда?

Майрик се изсмя, разкривайки ред ситни зъби с цвят на охра.

— Смешно, ще го запомня.

— Защо тогава? Защо си бил с онази канара?

— О, знаете, че в тази икономика много хора искат да те оберат на улицата. Понякога нося повече пари и човек не може да прекали със сигурността, нали тъй?

— Не ме убеждаваш. Мисля, че ме лъжеш.

Майрик сви рамене.

— Мислете каквото си щете, свободна страна е. Но казвам точно това. Чудите се дали съм убил Матю Стар, а аз казва, защо да го правя? Лошо за бизнеса. Да ви кажа ли как му виках на Матю Стар? „Банкомата“. Защо ще му дърпам шалтера?

Това й даде храна за размисъл. Въпреки това, когато се изправи, каза:

— Още нещо. Протегни длани. — Той ги протегна. Бяха бледи и чисти, сякаш дни наред е белил картофи в купа с вода.

Докато местеха Поченко от ареста до стаята за разпит, Ники Хийт сравни бележки с хората си.

— Тоя Майрик е тежък случай — каза Очоа. — Такива гадини можеш да видиш само в клетчици, зарити вдървени стърготини, докато нападаш някоя мет-лаборатория.

— Окей, съгласихме се, че прилича на невестулка — каза Хийт. — Каква полезна информация ни остава?

— Мисля, че е той.

— Руук, казваш така за всеки, когото срещнем в този случай. Да ти напомням ли за Кимбърли Стар?

— Само че тогава още не бях виждал този тип. Или е мутрата му. Нали така им викате, мутри?

— Понякога — казва Роули. — Или „бабанка“.

— Или „катил“ — допълни Очоа.

— Катил е добро — продължи Роули. — Или „здроаво момче“.

— „Говеждо“ — пак Очоа, докато двамата детективи продължаваха да си разменят синоними на висока скорост.

— Генгста.

— Джи.

— Хулиган.

— Псе-пазач.

— Бухалкаджия.

— Трошач на топки.

— Гърмяч.

— Но и „мутра“ става — каза Очоа.

— Предава нужната информация — съгласи се Роули.

Руук беше извадил молескиновия си тефтер и една химикалка.

— Трябва да запиша някои от тези, преди да забравя.

— Запиши ги — рече Хийт. — Аз ще съм вътре с... поганеца.

— Витя Поченко, заето момче си бил откакто си в страната. —

Ники запрелиства страници в папката си, като безмълвно мърдаше устни, сякаш още не знаеше какво пише. Затвори я. Досието му бе пълно с арести за заплахи и актове на насилие, но никога не го бяха осъждали. Хората явно винаги са се страхували да свидетелстват срещу Железния човек или просто са напускали града. — Измъквал си се. Много често. Хората или много те харесват, или много ги е страх от теб.

Поченко седеше с изправен гръб и зяпаше напред, към огледалото. Не се оглеждаше нервно като Бари Гейбъл. Не, сам бе избрал накъде да гледа и не отклоняваше поглед. Дори не обърна глава към нея, все едно Хийт не бе в стаята. Изглеждаше потънал в себе си. Детектив Хийт трябваше да промени това.

— Дружката ти Майрик явно не се бои от теб. — Руснакът не мигна. — Не и ако съдя по това, което ми каза. — Отново нищо. — Интересни неща ми сподели какво си направил на Матю Стар в Гилфорд онзи ден. — Той бавно разкачи поглед от избраната точка и завъртя глава към нея. Вратът му се усука и се показаха вени и сухожилия, дълбоко вплетени в мощните му рамене. Гледаше я втренчено изпод рунтави рижи вежди. От този ъгъл, на падащата отгоре светлина, лицето му приличаше на боксьорско — вдлъбнатината на някога чупеният му нос личеше ясно. На Хийт й се стори, че някога е бил привлекателен, преди да огрубее. Можеше да си

го представи като момче, как тича след топката или размахва стика за хоккей. Ала от него вече не бе останало нищо, всичко — заменено с това неумолимо създание. Дали идваше от време, прекарано в руски затвор или от това, че се е научил да се измъква от лапите на закона, момчето го нямаше. В стаята за разпит седеше това, което остава, когато станеш много, много добър в това да оцеляваш след много лоши неща.

Усмивка започна в ъгълчетата на устата му, но стигна само дотам. Накрая той продума:

— В метрото, когато ми беше отгоре, те надушвах. Нали се сещаш? Надушвах те.

Ники Хийт имаше опит с разпити на какви ли не долнопробни божи твари и тези, твърде увредени, за да минат за такива. Хитреците и ненормалниците мислеха, че понеже е жена, можеха да я разстроят с реплики като от долнопробно порно. Веднъж един сериен убиец я попита дали не иска да се качи в полицейския микробус с него, за да се самозадоволи по пътя към затвора. Бронята ѝ обаче бе твърда. Ники притежавате най-ценния дар за един следовател — безпристрастност. Или пък просто липса на връзка със случващото се. Ала нехайно изречените от Поченко думи, заедно със собственическия поглед, който ѝ хвърли — това мързеливо нахлуване в личното ѝ пространство, заплахата в охрените му очи, — я накараха да потръпне. Тя не отклони поглед, опита се да не поддава на емоции.

— Мда, сещаш се. — И след това, ѝ смигна смразяващо. — Ще си взема моето.

После ѝ прати няколко мокри въздушни целувки и се изсмя.

След това Ники чу нещо, което не бе чувала преди в стаята за разпит — приглушени викове от кабината за наблюдение. Беше Руук и макар гласът му да звучеше като през възглавница, се дочуваха някои думи: „... животно... боклук... лайнояд...“, и тропане по двойното стъкло. Тя се обърна да погледне през рамо. Трудно е човек да остане равнодушен, когато огледалото се огъва. Последваха приглушените викове на Роуч и накрая всичко утихна.

Поченко прехвърляше смутения си поглед от нея към стъклото и обратно. Каквото и да бе щукнало на граховото зърно в черепната кутия на Руук, бе успял да подкопае мига на сплашване на руснака.

Детектив Хийт се възползва от възможността и без да коментира смени темата.

— Да ти видя ръцете — каза тя.

— Какво? Ако искаш да ги видиш, ела по-близо.

Тя се изправи, опитвайки се да спечели ръст, да демонстрира безпристрастност и най-вече, надмощие.

— Сложи длани на масата, Поченко. Сега.

Той очевидно реши, че сам ще избере кога да го стори, но не чака дълго. Бележникът на едната китка изтрака по ръба на масата, след това и този на друга, така той разпери пръсти върху метала. Дланите му бяха протрити и подути. Няколко от кокалчетата му вече синееха, други бяха одрани и от тях се процеждаше кръв. На средния пръст на дясната му ръка имаше плътна ивица обезцветена кожа и драскотина — каквато би оставил пръстен.

— Тук какво е станало? — попита тя, облекчена, че отново е поела нещата в ръце.

— Какво, това? Нищо.

— Прилича на драскотина.

— А, да, забравих да си сваля пръстена преди.

— Преди...?

— Преди тренировката.

— Каква тренировка? В коя зала? Кажи ми.

— Да съм казал нещо за зала? — Горната му уста се отдръпна от зъбите и Ники инстинктивно отстъпи назад, докато не осъзна, че той се усмихва.

Офисът на капитан Монтроуз бе празен, затова Ники Хийт въведе Руук в него и затвори остъклените врати.

— Какво, по дяволите, беше онова?

— Знам, знам, изгубих контрол.

— Посред разпита ми, Руук.

— Чу ли какво ти говореше оня?

— Не. Не можех да чуя през блъскането по огледалото.

Той извърна поглед.

— Доста тъпо, а?

— Ако това беше Чечня, щеше да слизаш от планината на гърба на козел, с петите напред.

— Ще спреш ли с тая Чечня? Веднъж ще купят правата за филм и няма да спреш да натякваш.

— Кажи ми, че не ти се пада така.

— Само този път, може би да. Може ли да кажа нещо? — Не изчака отговор. — Не знам как понасяш това.

— Бъзикаш ли ме? Това ми е работата.

— Но е толкова... грозно.

— И военните зони не са много приятни места. Така поне съм чела.

— Войната си е война. Но е само част от моята работа. Аз се местя. Понякога съм във военна зона или ме возят в джип с черна качулка на главата, за да интервюирам някой наркобарон, но после съм месец в Портофино и Ница с рок звезди и играчките им или пък преследвам някой готвач — знаменитост за седмица в Седона или Палм бийч. Ти обаче... това... това е клоака.

— Това да не е някаква версия на „какво прави на такова място хубаво момиче като теб“? Ако е, ще те сритам в топките, за да ти покажа колко хубаво момиче мога да съм. Харесвам си работата. Правя каквото правя, оправям се с хора, с които ми се налага и ето ти едно заглавие за статията, писателче: Престъпниците са измет.

— Особено оня Джи.

Тя се засмя.

— Добре проучваш, Руук. Звучиш направо като хванат от улицата.

— А, и между другото? Без козли. Честа заблуда. В Кавказ, с генерал Ямадаев — само коне. Така я карахме там.

Докато го изпращаше с поглед от стаята, тя се изненада, че вече не е сърдита. Колко да се ядосваш човек, който се е държал съпричастно?

След половин час седеше с Роули и преглеждаше охранителния запис от Гилфорд. Детектив Хийт не изглеждаше доволна.

— Пусни го пак — каза тя. — Да огледаме всяко кътче от екрана. Може би сме пропуснали, когато са се връщали.

— Какво има? — Зад тях се появи Руук. Дъхът му миришеше на еспreso-контрабанда.

— Проклетите часове. — Тя почука с химикал в долния десен край на монитора, по бледосивите цифри на електронния часовник. —

Майрик и Поченко пристигат в 10:31 предобед. Качват се по асансьора, нали? Слизат обратно в лобито двацет минути по-късно.

— Определено не се връзва с това, че Стар не си е отворил вратата. Освен ако не са му тропали двацет минути.

— Мен ако питат, са тропали само по Матю Стар — каза Роули. — Тогава сигурно Поченко му е дал урока по бокс.

— Това не е наш проблем, момчета — каза Хийт. — Според това, двамата ни Елвиси са напуснали сградата в 10:53 предобед, около два часа и половина преди жертвата да излети от балкона си. — Ядно захвърли химикалката си на масата. — Записът оневинява двамата ни главни заподозрени.

— А и са се обзавели с адвокати — добави Очоа, докато гледаше смартфона си. — В този момент ги вадят от ареста.

От другата страна на охранителната врата, Хийт стоеше с Роуч и наблюдаваше, докато Майрик и Поченко си събираха собствеността. Разбира се, Майрик беше този с адвоката и когато последният улови погледа на детектив Хийт, не му хареса видяното. Човекът с куфарчето се засуети още повече около документите.

— Май ще трябва да отменя онази заповед за обиск на апартаментите им, за онези сини дънки — каза Роули.

— Не, не го прави — отвърна Ники. — Виждам часа, но какво, ако проверим? Детайлите, господа. Никога няма да съжалите, че сте били изрядни. — И когато Поченко я забеляза, тя добави: — Всъщност, добавете още един предмет към заповедта за обиск на г-н Железен човек. Голям пръстен.

Когато Очоа замина, за да предаде заповедите за обработка, тя даде задача на Роули.

— Знам, че е черна работа, но искам да прегледаш записа от лобито отново, от момента, когато тия смешници си тръгват, до половин час след смъртта на Стар. В реално време, за да не ги прескочим на високите обороти.

Роули замина да гледа записа. Междувременно Майрик, адвокатът му и Поченко се упътиха към изхода. Руснакът остана назад и се отдели от другите двама. Прекоси помещението. За него се залепи униформен полицаи, тъй че спря на безопасно разстояние, на метър от Ники. Без да бърза я огледа от глава до пети и тихо прошепна:

— Спокойно. Ще ти хареса. — После сви рамене и добави: — Или пък не.

После ѝ обърна гръб и си тръгна. Ники изчака изходът да се затвори зад Поченко, преди да се върне на работа.

[1] Мъжки частен клуб в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] „Давай. Оправи ми деня.“ — от англ. „Go on. Make my day.“, легендарна реплика на Мръсния Хари. — Б.пр. ↑

6.

Ники пристъпи в бара на покрива на „Сохо хаус“ и се зачуди какво си е мислила приятелката ѝ, когато е запазила външна маса за коктейли по време на топлинна вълна. В седмична вечер през лятото още бе твърде светло, за да е хладно, и твърде рано, за да е интересно, особено в тази част на 9-о авеню. В твърде тежкарския район, в който се намираше заведението, седем и половина си бе направо изгрев-слънце.

Лорън Пери, която очевидно не я бе грижа за нищо от това, я забеляза от масата с изглед към улицата, точно в края на навеса и в началото на басейна.

— Твърде горещо място ли съм избрала? — попита тя, когато Ники пристигна.

— Не, добре си е. — Когато се прегърнаха, тя добави:

— Кой не би постоял да стопи няколко кила на въздух?

— Извинявай. Аз прекарвам деня си в моргата. Възползвам се от топлината, винаги когато мога.

Поръчаха коктейли. Ники си избра Кампари и сода, обзета от желание за нещо сухо, газирано и най-вече студено. Лорън пи обичайното — Блъди Мери. Когато питието пристигна, Ники отбеляза колко е иронично тъкмо то да е любимото на съдебен патолог.

— Лорън, защо не поразнообразиш? Това не е неделен закускообед. Вземи си някое сакетини или „Секс на плажа“.

— Хей, като си заприказвала за иронични питиета, ето ти едно. В моята работа, сексът на плажа обикновено води до труп на кея.

— За живота — каза Ники и двете се засмяха.

Срещите с Лорън веднъж седмично след работа не бяха просто за отмора и коктейли. Двете жени се бяха сблизихи още след първата аутопсия на Лорън, когато преди три години тя започна работа в моргата — ала седмичният им ритуал всъщност се подхранваше от професионалната им връзка. Въпреки културните различия — Лорън идваше от общинските съборетини в Сейнт Луис, а Ники бе отраснала

сред манхатънската средна класа, — те имаха и друга връзка, като жени-професионалисти в една традиционно мъжка сфера. Ники, разбира се, отиваше да обърне по едно в полицейския бар на гърба на участъка, но никога не ѝ бе особено присъщо да е „едно от момчетата“, както не си падаше и по гоблени и по книжни клубове. Двете с Лорън държаха на другарството си и на усещането за сигурност, което си бяха изградили една на друга — да имат време и място да споделят работните си проблеми, основно бюрократичните глупости, като и да се отпуснат без никакви недодяланици да ги зяпат в някой бар или двете да плетат пуловери и да си мрънкат една на друга. Ники попита:

— Нещо против малко професионални приказки?

— Сестро, освен че цял ден мръзнах, онези, с които висях на работа, не говорят много, тъй че темата няма значение.

Хийт искаше да говори за Матю Стар. Каза на Лорън, че вече разбира как жертвата е получила охлузванията по торса. Преразказа и най-важното от срещите с Майрик и Поченко и завърши, че без съмнение букмейкърът е накарал бияча си да насърчи Стар да си пренареди приоритетите, що се отнася до комарджийските му дългове. Добави, че знае от опит как благодарение на адвокати и мълчание при разпитите няма да могат да скалпят никакво дело. Искаше да знае дали Лорън си спомня други белези, които биха могли да са отделни от работата на руснака по тялото на Стар.

Лорън Пери бе цяло чудо. Помнеше всяка аутопсия, както Тайгър Уудс вероятно помнеше всеки свой удар от всеки турнир — и тези на съперниците си. Лорън се сети само за два релевантни показателя. Първо, чифт своеобразни по форма контузии, точно съвпадащи с полираните дръжки на френските прозорци на балкона — навярно когато е бил изблъскано голяма сила навън. Хийт си спомни обхода на Роуч и прашинките, посипали се на балкона, където дръжките са се ударили в стената. Второ, Стар имаше белези от сграбчване над лакътя. Лорън показа къде точно е видяла отпечатащи от палци под всяка мишница.

— Ако трябва да гадая, не е имало много съпротива. Който го е сторил, е вдигнал жертвата, блъснал го е през вратите и го е хвърлил на улицата. Разгледах внимателно краката и глезените, сигурна съм, че г-н Стар дори не е докоснал перилата, когато се е прекатурил.

— Никакви други охлузвания, порязвания, рани от самозащита, белези?

Лорън поклати глава.

— Всъщност, имаше една особеност.

— Казвай, момиче. Заедно с несъвпаденията, особеностите са най-добрите приятели на детектива.

— Описвах онези синини от ударите, онези с вероятния белег от пръстен. Имаше една, която съвпадаше напълно с останалите, но нямаше пръстен.

— Може да го е свалил.

— Насред побой?

Ники всмукна през сламката, а газираното я ощипа по езика, докато тя зяпаше през плексигласовата преграда до себе си към улицата седем етажа по-надолу. Не знаеше какво значи информацията на Лорън, но извади тефтера си и записа: „Един удар, без пръстен“.

Поръчаха аранчини и чиния маслини и докато те пристигнат, вече бяха преминали на други теми: Лорън щеше да преподава в Кълъмбия през есента; избрали дакела й Лола за реклама на кучешка храна, когато миналия уикенд я завела на изложба за домашни любимци; Ники имала отпуска в края на август и мислела за Исландия, искала ли Лорън да дойде.

— Звучи студено — каза тя. Но й каза, че ще си помисли.

Мобилният на Ники завибрира и тя погледна кой се обажда.

— Какво става, детектив? — попита Лорън. — На адрес ли ще ходиш? Ще се спуснеш с въже по стената на някоя сграда и ще влетиш да се саморазправиш с гадовете?

Ники каза само „Руук“ и показа дисплея на Лорън.

— Обади се. Няма проблем.

— Руук е — повтори Ники, сякаш нямаше какво повече да обяснява. Ники остави да се включи гласовата поща.

— Прати ми го на мен — рече Лорън, докато разбъркваше блъди мерито си. — И по-лоши от него би могла да нацелиш. Този мъж става за оправяне.

— Естествено, само това ми трябва. Не стига, че се мъкне подире ми, ами и това. — Когато пусна гласовата си поща, изхъмка. — Казва, че се е натъкнал на нещо голямо за случая и иска да го видя... —

Вдигна длан, за да спре въпросите на Лорън, докато изслуша останалото, и после затвори.

— Какво става?

— Не каза. Не можел да говори сега, но да съм отидела веднага у тях. Остави си адреса.

— Трябва да отидеш — каза Лорън.

— Почти ме е страх. Познавайки го, предполагам, че е направил граждански арести на всички познати на Матю Стар.

Когато промишленият асансьор я качи до халето, където живееше Руук, той я чакаше от другата страна на вратите решетки.

— Хийт. Дойде.

— Каза, че имаш да ми покажеш нещо.

— Имам — рече той, закрачи към халето см и се скри зад един ъгъл. — Насам.

Последва го в кухнята. В другия и край, в Голямата стая, както я наричаха дизайнерските предавания — в нея се сливаха хола и трапезарията, — имаше маса за покер, истинска, покрита със зелено сукно, а край нея... покер-играчи. Тя се спря.

— Руук, нищо нямаш за показване, нали?

— Брей, да не би си полицейски детектив? — Той сви рамене и се усмихна лукаво. — Ако просто те бях поканил да играем покер, щеше ли да дойдеш?

Ники се изкуши просто да се обърне и да си тръгне, но тогава играчите се изправиха да я посрещнати и нямаше избор.

Докато Руук я водеше през стаята, каза:

— Ако наистина, ама наистина искаш да оправдаеш присъствието си пред себе си, ела да благодариш на човека, който ти осигури заповедта за Гилфорд. Г-н съдия, това е детектив Ники Хийт от нюйоркската полиция.

Зад купчините чипове, вместо зад скамейката си, облечен в жълто поло, съдия Симпсън изглеждаше малко по-различен от обикновено.

— Печеля — каза той, докато се ръкуваха. Там бяха още телевизионна водеща, на която Ники и цяла останала Америка се възхищаваше, и съпругът ѝ режисьор. Водещата се зарадва, че вижда полицаи и сподели, че са я ограбили.

— Да, ограби я съдия — допълни съпругът ѝ.

Руук разположи Ники на празния стол между себе си и водещата и преди Ники да се осъзнае, носител на Оскар ѝ раздаваше ръка.

Залозите не бяха високи, откри тя с облекчение, което премина в тревога, че са снишили мизата заради нея. Ясно беше обаче, че повече се забавляват, отколкото си харчат парите, въпреки че победата явно още имаше значение, особено за съдията. Като го гледаше в ежедневно облекло, с лъснало под светлината кубе, и маниакалния му стил на игра, Ники не можа да се отърси от сравнението с един друг Симпсън. Би си дала всичките чипове да го чуе да каже „Дъъ!“^[1]

След третото раздаване, светлините отслабнаха и пак се усилиха.

— Започна се — рече Ники. — Кметът каза, че ще се случва периодично.

— Колко дни станаха с тази топлинна вълна? — попита режисьорът.

— Днес е четвъртият — каза жена му. — Интервюирах един метеоролог и ми кача, че се брои, само ако има поне три дни над трийсет и два градуса.

В кухнята се появи жена и добави:

— А ако жегата продължи над четири дни, посъветвайте се незабавно с лекаря си.

Всички в стаята се разсмяха, а жената пристъпи иззад един барплота, поклони се ниско и театрално и дори описа елегантен полукръг с ръка.

Руук ѝ бе споменал за майка си. Хийт, разбира се, вече знаеше коя е Маргарет. Не печелиш награди Тони и не те снимат във Веници феър толкова често, без да привлечеш внимание. Вече минала шестдесетте, на сцената Маргарет бе започнала от роля на „невинната девойка“, докато стигне до „мъдрата майка“ (макар че веднъж Руук сподели на Ники, че по ѝ отивало „мале мила“). Жената излъчваше чара на весела театрална дива, от репликата ѝ до начина, по който влезе в Голямата стая. Хвана Ники за ръката и с леко суетене заобяснява колко много е чувала за нея от Джейми.

— И аз съм чувала много за вас — отвърна Ники.

— Всичко е вярно, draga моя. А ако не е, когато слеза в Ада, ще се разправам там. — След това се понесе — да, това бе най-точната дума, — понесе се обратно към кухнята.

Руук се усмихна на Ники.

— Както виждаш, вярвам в честната реклама.

— Научавам, лека-полека. — Маргарет пусна няколко ледчета в чаша и отвори бутилка „Джеймисън“. — Да, започвам да се уча, Джеймисън Руук.

Водещата апелира към гражданската съвест на Руук и го накара да спре климатика. Ники вдигна очи от картите си и с поглед го проследи как по шорти и тениска на U2, бос, първи по ориенталския килим към далечната стена. Наведе се да отвори много панелния прозорец, който гледаше към Трайбека^[2], и когато Ники отклони поглед от него, очите ѝ се спряха върху далечната грамада на Ривър Стар на Хъдсън, осветена отзад от Джърси сити. Сградата тънеше в тъмнина, с изключение на червената предупредителна светлина на върха на бездействащ кран, поставен върху очакващата запълване рамка на зданието. Щеше да чака още дълго.

Маргарет седна до Ники в стола на сина си и рече:

— Много хубава гледка. — И докато Руук се пресягаше да отвори следващия прозорец, възрастната примадона се приведе към Ники и прошепна: — Собствената му майка съм и дори аз смятам, че гледката е чудесна. Но всъщност просто си присвоявам заслугите. — Накрая с поглед към хълбоците си добави, за да не остане недоразбрана: — Джейми има моя задник. В „О! Калкута!“^[3] получих блестящи рецензии заради тези две полукълба.

Два часа по-късно, когато Руук, после водещата, а след нея и съпругът ѝ излязоха от играта, Ники вече печелеше поредната ръка срещу съдията. Симпсън твърдеше, че няма значение, но съдейки по изражението му, Ники се радваше, че му е измъкнала съдебната заповед преди играта.

— Е, явно тази вечер картите не ми се падат. — На Ники наистина ѝ се искаше той да каже „Дъб!“

— Не е от картите, Хоръс — рече Руук. — Като никога някой на масата умее да ти разчита тиковете. — Изправи се и прекоси до барплота, където изчопли от кутията за пица едно изстинало парче, а от кофата с лед в мивката — още една кутия бира. — За мен, поне тази вечер, имаш неразгадаемо лице. Не виждам нищо зад съдържаната маска на съдия. Може да е „еха“, може и да е „уф“. Тя обаче, тя ти е взела мярката. — Руук отново седна, а Ники се почуди дали

отскачането за пица и бира не е било номер, за да се намести после по-близо до нея.

— Лицето ми не издава нищо — рече съдията.

— Няма значение колко издаваш ти, а колко може да извлече тя — отвърна Руук. Докато говореше на съдията, се обърна към нея. — Вече седмици съм с нея и не мисля, че съм виждал някого да чете хора по-добре. — Той задържа поглед върху нея и макар въобще да не бяха достатъчно близо един до друг, за да си дишат изпаренията, както онзи път на балкона на Стар, тя все пак почувства как нещо у нея припърхва. Затова се извърна да загребе спечелените чипове, питайки се на какво по дяволите си играе. И нямаше предвид картите.

— Мисля, че ми стига за тази вечер — каза тя.

Руук настоя да я изпрати до тротоара, но Ники се размота, докато не се сля с останалите отиващи си гости. Сред групата можеше да се измъкне спокойно. Истината бе, размишляваше тя по пътя надолу, че не толкова искаше да е сама, колкото да не е с другиго.

Не и тази вечер.

Водещата и съпругът ѝ живееха на пешеходно разстояние и излязоха, точно когато Симпсън си спря такси. Съдията имаше път покрай Гугенхайм и попита дали Ники иска да споделят колата. Тя претегли възможността да изостави Руук на тротоара срещу тази да остане и да се оправя с неловкото пожелаване на лека нощ или — по-лошо, — с моменти от сорта на „хайде да се качим обратно“. Прие предложението на съдията.

Руук каза:

— Дано не се сърдиш, че те подмавих да дойдеш.

— Че защо? Тръгвам си опаричена, шегобиецо. — После се приплъзна по-навътре на задната седалка на таксито, за да направи място за Симпсън. Десет минути по-късно отваряше входната си врата в Грамърси парк, мислейки си за баня.

Никой не би обвинил Ники Хийт, че си угажда прекалено. Фразата „отложено удовлетворение“ често ѝ хрумваше, най-вече като средство да успокои някой спорадичен гневен напор, реагирайки на това, което всъщност прави, вместо нещо, което би искала да прави. Или което виждаше други да правят.

Така че, докато усилваше водата, за да върне мехурчетата във ваната си, като така си позволи едно от малките си удоволствия, се

върна в ума си към непоетия път. Към Кънектикът, към широкия двор и родителско-учителската организация, съпруг, който пътуваше с влак за Манхатън, към достатъчно време и пари да си позволява понякога масаж или дори час по йога.

Часове по йога вместо тренировки по ръкопашен бой с бивш тюлен.

Ники се опита да си се представи в леглото с жилав фен на тофуто, с брадичка ала Джони Деп, а на задната броня стикер с логото на произволна доброжелателна кауза, вместо да се боричка сред чаршафите с военния си инструктор. Можеше и по-зле да се уреди, отколкото с Джони Деп. И го бе правила.

Същата вечер няколко пъти й хрумна да се обади на Дон, но не го стори. Защо не? Искаше да му се похвали със свършено изпълнения прийом, с който свали Поченко в метрото. Бързо и удобно, я си поседнете на паважа, господине. Ала не затова искаше да му звънне и го знаеше.

Защо тогава просто не му се обади?

С Дон бе лесно. Треньорът любовник никога не я питаше къде е, или кога ще се върне, или защо не го търси по-често. Нямаше значение у тях или у нас — зависеше единствено от това кой бе по-близо. Той нито търсеше гнездо за свиване, нито да избяга и да си почине от нещо.

А сексът беше добър. От време на време ставаше малко агресивен или действаше твърде рутинно, но тя знаеше как в крайна сметка да получи това, от което се нуждаеше. А това колко по-различно бе от тези, които пътуваха от дома до работа и обратно, от хората като Ноа Пакстън? Ситуацията с Дон не бе върхът на върховете, но вършеше работа.

Тогава — защо не му се обаждаше?

Спря водата, когато мехурчетата загъделичкаха брадичката ѝ, и вдиша аромата от детството си. Замисли се за отлаганията, опита се да си представи как изпълнява цели, вместо да задоволява нужди, и се зачуди дали още ще е така след например единадесет години, когато щеше да навърши четиридесет. Някога това и се бе струвало толкова далеч напред във времето, а последните десет години, едно цяло десетилетие, в което настройваше живота си спрямо смъртта на майка

си, сякаш отминаха като превъртяна напред лента. Или ѝ се струваше така, защото не бе успяла да ги усети както трябва?

Измина пътя от идеята да убеди майка си, че иска да завърши театрални изкуства, до убеждението, че трябва да се премести в колежа по Криминология. Зачуди се дали, без да го съзнава, е станала твърде безчувствена, за да изпитва щастие. Със сигурност се смее все по-рядко и съдеше все по-често.

Какво беше казал Руук по време на покера? Нарече я познавач на човешкото поведение. Не би искала този надпис на надгробния си камък.

Руук.

Добре де, зяпах му задника, помисли си тя. Отново нещо у нея припърха, вероятно смущение, че е било достатъчно очевидно, та да привлече вниманието на Леле Малето. Ники се потопи под мехурчетата и задържа дъха си, докато пърхането се загуби наред пулса на лишено ѝ от кислород тяло.

Вдигна се над водата и отми с длани сапуна от лицето и косата си, понесе се безтегловна в изстиващата вода, позволявайки си да помисли какво би било с Джеймисън Руук. Какво би било? Какъв би бил на допир, на вкус, как би се движил до нея?

И припърхването се повтори. Как биха били заедно? Мисълта я правеше неспокойна. Не знаеше.

Бе ѝ напълно неизвестно.

Дръпна тапата и излезе.

Климатикът ѝ не работеше и тя закрачи гола и мокра из апартамента си, без да си прави труда да се подсушава във влагата. Приятно усещаше по кожата си упоритите сапунени мехури. Още щом изсъхнеше, щеше отново да се навлажни на този въздух, тъй че защо да не ухае на лавандула?

Само два от прозорците ѝ гледаха към съседни, а понеже нямаше бриз, който да духа през тях, тя ги затвори и дръпна щорите, след което през кухнята влезе в стаичката за гладене. Нищо не заковаваше престъпниците на място като дипли и остри гънки. Опъна дъската и включи ютията.

Не бе прекалила с алкохола, но изпитото я бе накарало да ожаднее. В хладилника си намери един посладен кен газирана вода с лимон. Много неприродосъобразно от нейна страна, ала тя остави

вратата отворена и се приближи. Хладният въздух обля на талази голото ѝ тяло, а косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха.

Нещо изпука и тя рязко се обърна. Беше се включила червената светлинка, указваща, че ютията с готова. Остави на плота кена газирана вода и забърза към килера си, за да намери нещо за обличане, относително чисто и най-вече прохладно.

Морскосиният ѝ блейзър имаше нужда само от леко минаване. Докато обаче вървеше с него по коридора, забеляза, че на десния ръкав едно от копчетата е пукнато и се поспря да го огледа, за да си припомни дали има резервно.

И тогава, от кухнята Ники дочу как се отваря кенът газирана води.

[1] Прочуто възклицание на Хоумър Симпсън от анимационния сериал „Семейство Симпсън“, с когото Ники сравнява съдията. — Б.пр. ↑

[2] Квартал в Долен Манхатън. — Б.пр. ↑

[3] „О! Калкута!“ — изключително популярна авангардна пиеса, състояща се от поредица скочове на сексуална тематика. — Б.пр. ↑

7.

Дори докато стоеше вцепенена в коридора, Ники първо си помисли, че ѝ се е счуло. Превъртайки неспирно убийството на майка ѝ, неволно бе запечатала този звук в ума си. Колко ли пъти в някой кошмар я бе будило запъхтяна това изпукване, последвано от просъскване, колко ли пъти я караше да трепне в стаята за почивка в управлението? Не, не можеше да го е чула наистина.

Това си повтаряше в нескончаемите секунди, застинала там, гола, сякаш с памук, натъпкан в устата ѝ, като слухтеше през проклетия нощен шум на Ню Йорк и собствения си разбеснял се пулс.

Пръстите ѝ така се впиха в пукнатото копче, че я заболяха. Поотпусна ръце, но не пусна блейзъра, за да не я издаде звукът.

Да я издаде на кого?

Остани така една минута, каза си. Остани неподвижна като статуя, преброй до шейсет и спирай с тези глупости.

Наруга се, че не е облечена и колко уязвима я караше да се чувства това. Позволи си една вана и виж какво стана, помисли си тя. Спри и се съсредоточи. Съсредоточи се и се вслушай във всеки квадратен сантиметър от нощта.

Може би беше съсед. Колко ли пъти бе слушала от прозорците ѝ да идват звуци от секс, кашляне, подреждане на чинии?

Прозорците ѝ. Всички бяха отворени.

Само миг слея като измина минутата, тя вдигна един бос крак от пътеката и го постави с няколко сантиметра по-близо до кухнята. Заслуша се.

Нищо.

Ники се осмели да пристъпи още веднъж. Насред крачка, сърцето ѝ пропусна удар, когато по късчето кухненски под, което виждаше, пропъзля сянка. Ники не се поколеба да спира отново или да се заслушва. Затича се.

Търчейки през вратата на кухнята към всекидневната. Ники натисна ключа за лампите и изключи тази, която светеше, след което се

хвърли към бюрото си. Дланта ѝ се насочи към тосканската купа, която се мъдреше в един от задните ъгли. Бе празна.

— Това ли търсиш? — Поченко изпълваше рамката на вратата, вдигнал в ръка личния ѝ пистолет. От ярката кухненска светлина зад него се виждаше само силуетът му, но се виждаше, че Зиг Зауерът ѝ е още в кобура сякаш на арогантната гад не ѝ трябваше — още не.

В лицето на фактите детективът направи както винаги, изтика страха си настрана и започна да мисли практично. Наум прегледа списък с възможности. Едно: да пици. Прозорците зееха отворени, но пък той можеше да започне да стреля, макар за момента да не даваше такъв вид. Две: да си вземе оръжие. Резервният ѝ пистолет бе в дамската ѝ чанта в кухнята или в спалнята — не бе сигурна къде. И в двата случая трябваше да мине покрай него. Три: да спечели време, за да измисли отнякъде оръжие, или да избяга, или да го обезвреди. Ако се намираше в ситуация със заложници, можеше да разговаря с него. Да осъществи контакт, да смекчи положението, да забави часовника.

— Как ме откри? — Добре, поне в собствените си уши не звучеше уплашена.

— Какво, да не си мислиш, че само ти можеш да следиш?

Ники направи къса крачка назад, за да го вкара в стаята. Наум се върна по пътя си, откакто си бе тръгнала от участъка — „Сохо хаус“, покера на Руук. Обля я хлад, когато осъзна, че на всяко от тези места Поченко я е наблюдавал.

— Не е трудно да проследиш човек, който не знае, че си след него. Ти сигурно знаеш.

— А ти как знаеш? — Отново отстъпи назад. Този път той я последва. — Да не си бил полицаи в Русия?

Поченко се засмя.

— Горещ-долу. Но не в полицията. Ей, стой тук. — Той извади Зиг-а и хвърли кобура настрана. — Не искам да трябва да те застрелям — и добави, — не и преди да приключа.

Смяна в правилата, каза си тя, и се подготви за най-лошия вариант. Ники бе упражнявала обезоръжаването поне милион пъти, но винаги на тепих с инструктор или ченге-партньор. При все това Хийт мислеше за себе си като за атлет, в непрестанен тренировъчен период, и едва преди две седмици отново бе упражнявала хватката. Докато хореографията ѝ минаваше през главата, тя продължи да говори.

— Стиска ти да дойдеш без собствен пистолет.

— Няма да ми трябва. Днес ме изигра. Тези нощ — не. Ще видиш.

Той се обърна и посегна към ключа за лампите. Този път тя пристъпи към него. Лампата светна, той завъртя глава към нея и рече:

— Мм, браво, браво. — Той я огледа бавно, отгоре до долу. Странно, но Ники се почувства по-осквернена следобеда в стаята за разпит, когато бе напълно облечена. Въпреки това се покри с ръце.

— Покривай се колкото искаш. Казах ти, че ще си взема моето и така и ще направя.

Хийт обмисли ситуацията. Поченко държеше пистолета ѝ, а и бе по-силен от нея. Бе и едър, но от срещата им в метростанцията тя знаеше, че не е бърз. Но пък този пистолет...

— Ела — каза той и пристъпи към нея. Частта с разговорите бе приключила. Тя се поколеба и направи крачка към него. Чувахе собствения си пулс. Ако се случеше, щеше да се случи за миг. Чувстваше се като на ръба на скала, преди да се хвърли от нея във водата, а това сравнение ускори още повече сърцето ѝ. Спомни си един униформен полицай от Бронкс, който миналата година не успял и загубил половината си лице. Ники реши, че това не ѝ помага и отново се фокусира, визуализирайки движенията си.

— Кучко, като кажа „ела“, идваш. — Той изпъна ръка с пистолета.

Тя направи крачката напред, която той искаше и от която тя се нуждаеше, като през това време вдигна ръце и леко потрепери с длани, за да скрие с тези леки движения това, което предстоеше. А то трябваше да е мълниеносно.

— Само не ме застрелвай, окей? Моля те, не ме зас... — С едно движение тя вдигна лявата си ръка и стисна пистолета отгоре, като заклеши с палец ударника. Избута го встрани и премина вдясно от Поченко. Подложи крак и го блъсна с рамо, докато извиваше пистолета нагоре, към него. Когато го дръпна, така че дулото да сочи в обратната посока, пръстът му се счупи и той изкрещя.

После настъпи хаос. Тя се опита да издърпа пистолета, но счупеният пръст бе заседнал на спусъка и оръжието се освободи с такава инерция, че се изплъзна от ръката ѝ и падна на килима. Поченко я хвана за косата и я хвърли в предверието. Ники се опита да си върне

равновесието и да излезе през предната врата, но той се хвърли след нея. Хвана едната ѝ ръка, но не успя да я задържи — дланите му се потяха, а тя още не бе изсъхнала от ваната. Ники се изплъзна, извъртя се вихрено и заби основата на дланта си в носа му. Нещо изхрущя и той изруга на руски. Набрала инерция от удара, тя вдигна крак, за да го изрита в гърдите обратно в хола, но той бе вдигнал ръце към счупения си нос, от който се стичаха две кървави струйки, и ритникът ѝ срещна предмишниците му. Когато той посегна към нея, тя стрелна две светкавични леви крошета в носа му и докато той се възстановяваше, Ники се обърна, свали резето на входната си врата и изпищя:

— Помощ, пожар! Пожар! — За съжаление, най-сигурният начин да получиш помощ.

Боксьорът у Поченко се събуди. Заби тежък ляв прав в гърба ѝ и тя се блъсна във вратата. Тя обаче бе по-подвижна и бърза. Използва предимствата си, приведе се и следващият му удар попадна в дървото. Вече на земята, тя се претърколи през глезените му и го запрати по лице във вратата.

Докато той се изправяше, тя се затича към всекидневната, търсейки падналия пистолет. Откри го, но твърде късно. Докато се навеждаше до него. Поченко я сграбчи в меча прегръдка и я вдигна от пода, докато тя риташе и размахваше юмруци във въздуха.

Той приближи лице до нейното и просъска:

— Сега си моя, кучко.

Поченко я понесе през коридора към спалнята, но Ники не беше приключила. Когато той пристъпи през прага към кухнята, тя се залови с ръце и крака за рамката на вратата. Главата му се кил на рязко напред, а нейната — назад. Рязко я заболя, когато зъбите му се строшиха в задната част на черепа ѝ.

Той отново изруга и я хвърли на пода на кухнята, след което скочи отгоре ѝ и я приклещи под тялото си. Това бе най-кошмарният развой — да му позволи да се възползва от тежестта си. Ники започна да се мята и усуква, но гравитацията работеше в негова полза. Пусна лявата ѝ китка, но само за да ѝ запуши устата с другата си ръка, тази с пет здрави пръста. С освободената си длан тя започна да бутта лицето му, ала той не помръдна. Хватката около врата ѝ се стегна. От носа и брадичката му се стичаше кръв и капеше по лицето ѝ. Тя извърна глава и замахна с дясната си ръка, но силите ѝ я напускаха.

По ръбовете на полезрението ѝ падаше пелена. Над нея лицето на Поченко се изпъстри със звездички. Той не бързаше. Наблюдаваше как Ники бавно губи кислород, отслабва и мята глава все по-бавно. Ники се сети за майка си, убита на няма и метър от същото това място на пода, докато вика името ѝ. И докато чернотата я обгръщаше, осъзна, че няма чие име да извика.

Тогава видя кабела.

С горящи дробове и изтичащи сили, Ники посегна почти слепешката към висящия кабел. От третия опит го улови и ютията падна от дъската. Ако на Поченко му бе направило впечатление, то той не го показва, навярно мислейки, че това са последните издихания на кучката.

След миг обаче за едната му буза се залепи ютия.

Ники не бе чувала и животни да вият така. Когато я пусна, първата ѝ глътка въздух имаше вкус на опърлена плът. Отново замахна с ютията и нагорещеният ѝ ръб го уцели в лявото око. Той отново изкрещя и крясъкът му се смеси със сирените, които наближаваха сградата.

Поченко с мъка се изправи на крака и се запрепъва към вратата на кухнята, хванал се за лицето. Блъсна се в касата на вратата, но запази равновесие и се завлачи навън. Докато Ники се свести и стигне до хола, тежките му стъпки вече отекваха нагоре по пожарния изход към покрива.

Хийт грабна своя Зиг и също изкачи металните стъпала, но Поченко вече го нямаше. По тухлените фасади на улицата ѝ пулсираха пожарни светлини, а през кръстовището на Трето авеню една сирена изписка три пъти задавено. Ники си спомни, че няма дрехи и реши по-добре да слезе и да облече нещо.

Когато на следващата сутрин влезе в кабинката на екипа си, след като първо се срещна с капитана, Руук и Роуч я чакаха. Очоа се бе облегнал назад в стола си, кръстосал глезени на бюрото. Каза:

— И така. Снощи гледах как Янките победиха и правих секс с жената. Някой да ме е надминал?

— Не и аз — каза Роули. — Ами ти, детектив Хийт?

Тя сви рамене, влизайки в тона им.

— Малко покер и после тренировка вкъщи. Не толкова вълнуващо, колкото твоето, Очоа. Жена ти е правила секс с теб, не

мога да повярвам. — Полицейски хумор, под който бе внимателно скрита загриженост.

— А, разбирам — каза Руук. — Така се справяте вие. „Някой опита да ме убие? Голяма работа, естествено, че няма проблем.“

— Не, всъщност не ни е грижа. Тя е голямо момиче — каза Очоа. Ченгетата се засмяха. — Добави го към проучванията, писателче.

Руук доближи Хийт.

— Изненадан съм, че дойде.

— Защо? Работя тук. Няма как да хващам лошковци вкъщи.

— Това го знаем — додаде Очоа.

— Ха-ха, ковна я! — каза Роули на партньора си.

— Мерси, че не си ударихте по един петак — отвърна тя. Макар че целият участък, а и вероятно повечето ченгета в Ню Йорк знаеха за взлома, Ники описа ситуацията от първа ръка, а те я слушаха внимателно, със сериозни изражения.

— Дръзко — каза накрая Руук. — Да подгониш ченге в собствения ѝ дом. Типът сигурно е откачалка. И вчера така си помислих.

— Или... — рече Хийт, като реши да сподели усещането, което таеше, още откакто видя Поченко в хола си с нейния пистолет в ръка. — Или някой го е изпратил да се отърве от мен. Кой знае?

— Ще спипаме копелдака — каза Роули. — Ще му стъжним фамилията.

— А така — допълни Очоа. — Уведомили сме болниците да внимават за мъже с наполовина изгладени физиономии.

— Капитанът каза, че вече сте събудили рано Майрик.

Очоа кимна.

— По никое време и половина. Оня спи с нощница. — Той поклати глава, за да се отърве от образа, и продължи: — Както и да е, Майрик твърди, че не е имал контакт с Поченко, откакто адвокатът ги измъкна вчера. Поставихме го под наблюдение и взехме заповед за разпечатки от телефона му.

— Подслушваме и входящите му обаждания — добави Роули. — Освен това сме пратили в лабораторията по няколко чифта дънки от апартаментите на Майрик и Поченко. Русначето ти имаше няколко обещаващи съдрани места на коленете, но е трудно да се каже кое е от употреба и кое — от модела. Скоро ще ни кажат.

Ники се усмихна.

— И в добавка към това, може би имам съвпадение с онези белези по предмишниците на Стар. — Тя отвори яката си и показва червените следи на врата си.

— Знаех си. Знаех си, че Поченко го е хвърлил от балкона.

— Руук, като никога съм склонна и аз да заложа на това, но да не прибързваме. Мигът, когато толкова рано в разследването започнеш да си затваряш врати, е мигът, когато започваш да изпускаш неща. Роуч, вървете да проверите докладите от снощните обири на магазини. Ако Поченко се крие и не може да се върне в апартамента си, ще импровизира. Обърнете специално внимание на аптеки и магазини за медицински запаси. Не е ходил по болници и сигурно се погрижил сам за себе си.

Когато Роуч тръгнаха по задачите си и докато Ники сваляше един доклад от полицейските счетоводители, един от сержантите — администратори ѝ донесе пакет за нея, плоска кутия с размерите и тежестта на коридорно огледало.

— Не очаквам никакви пратки — каза Ники.

— Може да е от обожател — каза сержантът. — Може да е руски хайвер — добави с неразгадаемо изражение и си тръгна.

— Не сте особено сантиментални — отбеляза Руук.

— Слава Богу. — Тя разгледа етикета с изпращача. — От магазина на Метрополитън. — Извади ножици от бюрото си, отвори кутията и хвърли поглед вътре. — Нещо в рамка.

Ники извади от кутията нещото в рамка и откри какво е — когато това се случи, мракът на сутрешното ѝ настроение отстъпи място на мека, златиста слънчева светлина, която се разля по лицето ѝ, отразена от сиянието на две момиченца в бели роклички. Палеха китайски фенери в сумрака. „Карамфил, лилия, лилия, роза“.

Ники погледа репродукцията и след това се обърна към Руук, който се мръщеше.

— Някъде там трябва да има картичка. Пише „Познай кой?“ Между другото, ако не отгатнеш, че съм аз, доста ще ми е криво, че дадох всички тия пари за експресна доставка.

Тя върна поглед върху картината.

— Просто... толкова е...

— Знам, вчера в хола на Стар ти видях изражението. Когато направих заявката, нямаше как да знам, че ще е подарък за по-бързо възстановяване... е, по-скоро подарък за „радвам се, че не те убиха снощи“.

Тя се засмя, за да не забележи той, че долната ѝ устна трепка. Ники извърна глава.

— На тая светлина рамката ми блести и очите — каза тя и му позволи да види само гърба ѝ.

По обед тя нарами чантата си и когато Руук се изправи да я придружи, му каза да си намери нещо за обяд и че трябва да свърши това сама. Той ѝ отвърна, че се нуждае от някаква защита.

— Аз съм ченге — аз съм защитата.

Забелязал, че е решена да отиде сама, този път той не възрази. Докато караше, Ники почувства вина, че го е оставила. Не я ли бе приветствал на масата за покер, не ѝ ли бе подарил тази картина? Да, в някои моменти, когато бяха заедно, я дразнеше, но това сега бе различно. Може би заради снощните преживявания и изтощението — но не. Каквото и да чувстваше Ники Хийт, на това чувство му трябваше пространство.

— Извинявам се за бъркотията — каза Ноа Пакстън. Изхвърли остатъците от мешаната си салата в кошчето за отпадъци и избърса със салфетка тефтера си. — Не ви очаквах.

— Бях наблизил — рече детектив Хийт. Не я интересуваше дали долавя лъжата ѝ. От опит знаеше, че да посетиш свидетел неочаквано постига неочаквани резултати. Неподготвени, хората не внимаваха толкова в думите си и тя научаваше повече. Този следобед искаше от Ноа две неща. Едното бе да види неподготвената му реакция на снимките от Гилфорд.

— Тук нови снимки ли има?

— Не — отвърна тя, докато поставяше пред него последната. — Сигурен ли си, че не разпознаваш никого на тях? — Ники се постара да звучи небрежно, но самият ѝ въпрос целеше да го постави под напрежение. Искаше да провери обяснението на Кимбърли защо не е разпознал Майрик. Подобно на вчерашния ден, Пакстън бавно и методично огледа всяка снимка и рече, че все пак не разпознава никого.

Тя прибра снимките, с изключение на две: Майрик и Поченко.

— А тези? Нещо познато?

Той сви рамене, поклати глава в отрицание.

— Съжалявам. Кой са?

— Представяват интерес, нищо повече. — Детектив Хийт работеше, за да задава въпроси, а не за да отговаря, освен ако така не можеше да спечели предимство. — Искях и да те попитам за проблема на Матю с хазарта. Той как си го позволяваше?

— В брой.

— Ти ли си му давал парите?

— Да, те бяха неговите собствени.

— А когато е задлъжнял на букмейкърите, как им е плащал?

— По същия начин, в брой.

— А идвали ли са при теб? Букмейкърите.

— О, за Бога, не. Казах на Матю, че ако иска да се забърква с подобни, си е негова работа. Не исках да идват тук. — За да подчертае думите си, той потрепери. — Не, благодаря. — Въпреки че го бе изненадала, отговорът бе налице. Пасваше обяснението на Кимбърли защо човекът с парите не познава букмейкъра.

След това Хийт го попита за Морган Донъли, жената, чието име Кимбърли й бе дала. Онази със засеченото любовно писмо. Пакстън потвърди, че Донъли е работила при тях и е била най-високопоставеният им служител в маркетинга. Също така потвърди, че със Стар са имали тайна връзка, която за никого не е била тайна и надълго и нашироко обясни как служителите са ги наричали „Ем и Ем“. Самата Морган също се сдобила с няколко прякора.

— Двете най-популярни бяха „Най-добре представящ се служител“ и „Главен актив“.

— Само още едно нещо и те оставям на мира. Тази сутрин получих доклада от полицейските счетоводители. — Извади от чантата си папката и веждите му надвиснаха над очите. — Казаха ми, че не си Бърни Мадоф^[1], в което всъщност искахме да се уверим.

— Логично. — Каза го равнодушно, но детективът познаваше вината по лицето на човек.

— В делата ти има една нередност. — Подаде му страницата с таблицата и обобщението и той се напрегна. — Е?

Той остави листа.

— Адвокатът ми би ме посъветвал да не отговарям.

— Смятате ли, че имате нужда от адвокат, за да ми отговорите, г-н Пакстън?

Тя усети, че натискът ѝ работи.

— Единственото ми прегрешение — каза той накрая. — Единственото за всички тези години. — Ники го гледаше и мълчеше. Нищо нямаше по-силен глас от тишината. — Криех пари. Създадох няколко трансакции, за да прехвърля голяма сума пари в частна сметка. Криех част от личните средства на Матю Стар в името на образованието на сина му. Виждах колко бързо се стопяват — за хазарт и проститутки. Аз съм само служител, но ме болеше сърцето да гледам какво се случва със семейството му. За собственото им добро, скрих пари, за да може Мати младши да отиде в колеж. Матю ги откри, както някои пияници надуват скрити бутилки, и ги опустоши. Кимбърли е почти толкова зле, колкото беше и той. Мисля, че имате добра идея колко обича да харчи.

— Да, получих такова впечатление.

— Дрехите, бижутата, ваканциите, колите, операциите. А и тя също криеше пари. Забелязах, разбира се, подобно на вашите хора — цифрите говорят, ако знаеш какво търсиш. Наред с другото, имала си е и любовно гнездо, един тристаен апартамент на „Кълъмбъс“. Казах ѝ да се отърве от него, както и от други неща, а когато ме попита защо, ѝ отвърнах, че са разорени.

— Тя как реагира?

— „Съсипана“ не е достатъчно силна дума. Може да се каже, че откачи.

— И кога ѝ го каза?

Той погледна календара под стъклената облицовка на бюрото си.

— Преди десет дни.

Детектив Хийт кимна, мислейки. Десет дни. Седмица преди да загине съпругът ѝ.

[1] Американски финансист, автор на най-голямата финансова измама в историята на САЩ. — Б.пр. ↑

8.

Когато детектив Хийт измъкна своя „Краун Виктория“ от подземния паркинг на кулата Стар пойнт, долови ритъма на хеликоптерни перки и свали прозореца си. Три от хеликоптерите кръжаха отляво, на около половин километър на запад, от далечната страна на сградата на Тайм Уорнър. Този по-ниско, знаеше тя, бе полицейски, а двата по-високо — телевизионни.

— Ексклузивнии новинии! — каза тя на празната си кола.

Набра на радиото си честотата за полицейски акции и не след дълго разбра, че се е спукала парна тръба — поредното доказателство, че древната готъмска^[1] инфраструктура не може да се опре на фурната на природата. Почти седмица на тази жегата и Манхатън започваше да се издува и да става на мехури като пица с кашкавал.

На „Кълъмбъс съркъл“ движението щеше да е кошмарно, затова пое по обиколния, но по-бърз маршрут до управлението, като влезе в Сентръл парк от района на хотел Плаза и след това продължи на север. Общината забраняваше движението там до три следобед, така че тя караше като на неделен излет, включила климатика на максимум. На 71-а улица имаше полицейски барикади, но назначената там полицайка разпозна колата ѝ на граждански детектив и с помахване премахна една от бариерите. Ники спря до нея.

— Кого си ядосала, за да те сложат тук?

— Сигурно карма от минал живот — каза през смях униформената.

Ники погледна до себе си неотворената, замъглен, от капчици бутилка студена вода и я подаде на жената.

— Не се давайте, офицер — рече тя и продължи.

Жегата задушаваше всичко. Освен шепа освидетелствани бегачи и ненормални колоездачи, в парка властваха птички и катерички. Ники забави, докато подминаваше задната част на Метрополитън, и вгледана в склонената стъклена стена на мецанина се поусмихна, както винаги, когато си спомнеше сцената от „Как Хари срещна Сали“, където той я

учи да казва на сервитьорите, че има много пипер в паприкаша. По ливадата млада двойка се разхождаше ръка в ръка и без да се замисля Ники спря колата и ги загледа. Просто бяха заедно, имаха цялото време на света. Когато у нея се събуди меланхолията, тя я сподави, натискайки педала на газта. Време бе да се връща на работа.

Когато Ники пристигна, Руук скочи от стола зад бюрото ѝ. Личеше, че е чакал да се върне и поискал знае къде е била, имайки предвид, разбира се, „Защо не ме взе?“ Когато тя му отвърна, че е искала пак да разпита Ноа Пакстън, той нито се успокои, нито се опита да скрие нервността си.

— Виж, схванах, че не си най-големият почитател на работата ми с вас, но ми се ще да мисля, че съм доста полезен чифт очи и уши на тези разпити.

— Може ли само да спомена, че разследвам убийство? Трябваше да се видя насаме със свидетеля, защото исках да е открит с мен без допълнителните очи и уши, колкото и да са полезни, може би.

— Значи са полезни?

— Значи, че не е моментът да правиш всичко лично или да имаш претенции. — Тя го погледна и видя, че просто иска да разследва заедно с нея. Стори ѝ се не толкова претенциозен, колкото сладък. Ники се усети, че се усмихва. — И да, понякога са полезни.

— Добре.

— Но не всеки път, ясно?

— До хубав извод беше стигнала, да не задълбаваме.

Роуч влязоха през вратата и Очоа каза:

— Имаме новини за Поченко.

— Кажете ми, че е на Райкърс Айлънд^[2] и не може да си намери адвокат — каза тя. — Какво открихте?

— Е, позна — каза Очоа. — Днес тип с неговото описание е задигнал половината стелаж с медикаменти в един „Дуейн Рийд“^[3] в Ийст вилидж. — Имаме и запис от охранителна камера. — Роули вкара в компютъра си едно ДВД.

— Сигурни ли сме, че е той? — попита Хийт.

— Ти ми кажи.

Записът беше като поредица снимки на призраци, но едрият руснак се виждаше достатъчно ясно — пълнеше найлонов плик с

мазила, след което се прокрадна през стелаж за първа помощ, за да си намери шини за пръста и бинтове.

— Типът не изглежда никак добре. Напомни ми да не се сбивам с теб — каза Роули.

— Или да не ти давам да ми гладиш ризите — добави Очоа.

Продължиха да се бъзикат. Докато някой не измислеше магическо хапче, черният хумор си оставаше най-добрият начин ченгетата да се борят с травмите си. Иначе работата им ги изяждаше живи. Ники би се присъединила, но още ѝ бе твърде прясно, за да се смее с тях. Може би, ако можеше да види Поченко окован в каросерията на някой микробус, на път към доживотен затвор, нямаше да долавя миризмата му и да усеща на гърлото си дланите му с размерите на тигани. Тогава може би щеше да се смее.

— Леле, гледай го тоя пръст, ще повърна — каза Очоа. Роули добави: — Направо да отказва стипендията по пиано в Джулиърд.

Остроумният Руук бе нетипично смълчан. Ники провери какво става с него и забеляза, че я наблюдава със същия поглед, който имаше предната вечер на масата за покер, само че по-напрегнат. Тя млъкна и изпита нужда да се отстъпи по-далеч от... това, каквото и да бе.

— Добре, това определено е нашият човек — каза тя и се отдръпна, за да поразмишлява върху бялата дъска.

— А да споменавам ли, че е още в града? — попита Руук.

Тя предпочете да не му обърне внимание. Естествено, че можеше и да не го споменава, но от тревоги нямаше смисъл. Вместо това се обърна към Роули.

— А на твоя запис от Гилфорд? Нищо ли?

— Гледах го, докато ми се кръстосаха очите. Няма начин да са се върнали през лобито, след като са си тръгнали. Прегледах и записа от служебния вход. Нищо.

— Е, поне опитаме.

— Беше пълна отврат — каза Роули. — Все едно гледах парламентарен контрол, само че не толкова интересно.

— Добре тогава, ще те изкарам на бял свят. Защо с Очоа не отскочите до офиса на ван Пелдт, за да проверите дали се потвърждава алибито на Кимбърли Стар? И понеже можем да сме почти сигурни, че е предупредила истинската си любов, че ще проверяваме...

— Знам — каза Очоа, — да препитаме и рецепционистката, сестрите, служителите на хотела, и така нататък, и така нататък.

— Леле, детективе — рече Хийт, — сякаш почти знаете какво вършите.

Детектив Хийт отиде при бялата дъска и под „Охранителен запис от Гилфорд“ написа Н.С.^[4] Може би заради ъгъла, под който държеше химикалката, се обади болката от снощната схватка. Позволи на раменете си да се отпуснат и завъртя глава бавно, усещайки приятния дискомфорт, който ѝ напомняше, че още е жива. След това на дъската огради с кръг „Любовницата на Матю“, сложи тапата на маркера си и издърпа списанието от ръцете на Руук.

— Да се повозим? — попита го.

Тръгнаха към центъра по магистралата Уестсайд. Вдясно от тях дори реката изглеждаше измъчена от жегата — сякаш бе твърде горещо, дори за да се движи повърхността ѝ. На запад от „Кълъмбъс съркъл“ още цареше хаос. Със сигурност щяха да го отразят в новините в пет. Струята пара бе спряна, но на мястото ѝ имаше кратер като на Луната, който за дни напред щеше да затвори 59-а Уест.

По радиото изслушаха доклада на един от екипите на нюйоркската полиция, занимаващ се с опазването на обществения ред — как спипали някакъв за публично уриниране, а той си призна, че искал да го арестуват, за да прекара нощта на климатик.

— Значи жегата е предизвикала два теча, на които им е трябвало полицейско внимание — каза Руук, а Хийт се засмя и почти благодари, че и той е с нея.

Докато тя уговаряше срещата с Морган Донъли, бившата любовница на Матю Стар попита дали може да се срещнат в работата ѝ, понеже там прекарвала повечето си време. Това пасваше на профила, който им бе описал Ноа Пакстън.

Верен на себе си, той така ѝ се беше разприказвал, че Ники не можеше да свари да записва. Освен че сподели избрани офисни прякори, нарече връзката им „слон в конферентната зала“^[5] и обобщи недотам тайната любовница на Стар с думите:

— Морган беше само мозък, цици и амбиция. Идеалът на Матю Стар: работи като луда, чука се като изтървана. Понякога си ги представях в леглото с блекберитата им.

С тази мисъл в главата, Ники паркира колата на улица Принс в СоХо, както ѝ бе указала Донъли, и провери пак в тефтера си, за да е сигурна, че е намерила мястото. Беше пекарна за сладки. Схванатият ѝ врат възропта, когато се обърна да прочете надписа над входа.

— Огън и глазура?

Руук изрецитира:

— „Ще свърши, казва някой, в огън/ а друг — във лед, света“.^[6]

— Той отвори вратата и жегата ги обля. — Днес, в огън, струва ми се.

— Още не мога да повярвам — рече Морган Донъли, докато се настаняваха в един от ъглите на помещението, край кръгла масичка за кафе. Откопча яката на чисто бялата си лекарска туника и им предложи захарчета за изстудените кафета. Ники се опита някак да вплете образа на Морган сладкарката в този на Морган, маркетинговата машина, която ѝ бе описал Ноа Пакстън. В това имаше история и тя щеше да я научи. Донъли поприсви устни и тя каза:

— Слушаш за това в новините, но никога не е твой познат.

Изад гишето пристъпи едно момиче и постави в средата на масата чинийка с тарталети за проба, върна се на мястото си и Морган продължи:

— Знам, че връзката с женен мъж не ме кара да изглеждам най-свестния човек. Може би не съм била. Но докато траеше, изглеждаше толкова правилно. Насред цялото работно напрежение имаме тази страст, само наша. — Очите ѝ се просълзиха и тя избърса буза.

Хийт я разгледа за издайнически тикове. Твърде много разкажание, както и недостатъчно, бяха червени лампички. Имаше и други, разбира се, но тези оформяха основата на впечатлението ѝ. Ники мразеше този термин, но засега Морган реагираше подходящо. На детектива ѝ трябваше още, за да я прецени. Като бивша на жертвата, трябваше да бъде проверена, а това значеше Ники да си отговори на два прости въпроса: Имаше ли силен мотив за отмъщение? Какво можеше да спечели от смъртта му? Животът щеше да е толкова по-прост, ако Хийт можеше просто да ѝ изпрати въпросник по пощата, но не ставаше така и сега Ники трябваше малко да смути тази жена.

— Къде бяхте, когато е бил убит Матю Стар? Между дванайсет и половина и два и половина по обед?

— Започна директно, за да опита да хване Морган неподготвена.

Морган помисли за секунда и отвърна без никаква отбранителност:

— Спомням си точно къде. Бяхме с филмаджиите от фестивала Трайбека за дегустация. Спечелих договор за кетъринг на едно от партитата им тази пролет, а си спомням, защото дегустацията мина добре и се връщах насам, за да отпразнувам, когато чух за Матю.

Ники записа и продължи.

— След края на връзката ви имахте ли какъвто и да било контакт с г-н Стар?

— Контакт. Имате предвид, дали още сме се виждали?

— Да. Както и дали въобще сте общували.

— Не, макар че веднъж преди няколко месеца го видях. Той обаче не ме видя и не говорихме.

— Къде беше това?

— В Блумингдейл, на гишето за обяд на долния етаж. Отивах да си взема чай и го видях.

— Защо не говорихте?

— Беше с някого.

Ники отново записа.

— Познавахте ли я?

Морган се усмихна на досетливостта на Ники.

— Не. Можех да кажа едно здрасти на Матю, но ръката ѝ беше на бедрото му. Изглеждаха заети.

— Може ли да я опишете?

— Руса, млада, хубава. Млада. — Позамисли се и добави: — А, имаше акцент. Скандинавски. Дания или Швеция, не съм сигурна.

Ники и Руук се спогледаха и тя усети как той наднича иззад рамото ѝ, докато записваше в тефтера си „Бавачката?“

— Иначе не сте имали никакъв контакт, така ли?

— Да. Когато приключихме, приключихме. Но беше сърдечно. — Тя сведе глава към еспресото си, после пак погледна Ники и рече: — Глупости. Болеше неистово. Но и двамата бяхме възрастни. Поехме по пътищата си. Животът продъл... е... — Тя не довърши.

— Да се върнем в края на връзката ви. Вероятно не ви е било лесно в офиса. Уволни ли ви, когато приключи?

— Аз реших да си тръгна. Съвместната ни работа щеше да е пълна с неловки ситуации, а и хич не исках да понасям остатъците от

офисните мълви.

— Все пак, имала сте сериозна кариера там.

— Там имах голяма любов. Поне така си повтарях. Когато това приключи, не бях толкова съсредоточена върху кариерата си.

— Аз бих побесняла — рече детективът. Понякога най-добрият начин да зададеш въпрос бе да не го зададеш.

— Наранена и крехка, да. Бясна? — Морган се усмихна. — Нещата приключиха за добро. Нали знаете подобни връзки, забавни, удобни, тръгнали наникъде? Осъзнах, че използвах своята, за да се пазя от други, както правех и с работата си. Знаете ли за какво говоря?

Ники се размърда неудобно в стола си и успя да пусне едно неутрално „хъм“.

— В най-добрия случай използвах връзката за заместител. А и годините не се движат назад. — Ники пак се размърда, питайки се как така тя се оказа смутената. — Но Матю бе добър с мен. Предложи ми огромна сума пари.

Ники се опомни и се върна към разпита — записа си да попита Пакстън за потвърждение.

— Колко ви даде?

— Нищо. Не ги приех.

— Не е като да са му трябвали — каза Руук.

— Не виждате ли? — попита го Морган, сякаш никога не би видял. — Взема ли парите му, цялата ни връзка е била заради тях. Не беше както говореха. Не беше, за да се издигам с крака във въздуха.

Руук настоя:

— Но пък е можело и никой да не разбере за тях.

— Аз щях да зная — рече тя.

Детектив Хийт записа отговора и затвори тефтера си. От чинийката ѝ крещеше морковен тарталет и тя трябваше да го накара да млъкне. Докато махаше опаковката от долната част, тя посочи с глава пекарната и попита:

— Ами това? Не очаквах да намеря тук прочутата магистърка по финанси, гълтаща Ред бул като вода.

Жената се засмя.

— А, тази Морган Донъли. Тук някъде е. От време на време се появява и ме подлудява. — Приведе се над масата, към Ники. — Краят на онази връзка преди три години се оказа откровение. Преди това

имаше знаци, но не им обръщах внимание. Например, някои вечери стоях в големия си ъглов офис на последния стаж на Стар пойнт, докато разговарям по телефона, с още два разговора на изчакване и десетина имейла за отговор. Поглеждах към улицата и си мислех, „Всички течи хора долу... Прибират се при някого.“

Ники тъкмо облизваше глазурата от единия си пръст. Спря.

— Хайде сега, кариеристка на върха, сигурно е било удовлетворяващо.

— След Матю можех да си мисля само, „Какво ми остана?“ Мислех си и за всичко, което ме подминаваше, докато обличах тежкарските костюми и правех кариера. Живота, нали разбирате? Е, това беше откровението. Един ден гледах „Добро утро, Америка“ и започна готварското им предаване. Правеха пайове и си спомних как като дете обожавах да пека. И така ми се случи, по пижама и пантофи, почти на трийсет, без работа, без връзка и — да си призная, — без тях, дори когато ги имах. Замислих се и реших, че е време за рестарт.

Ники усети сърцето си да препуска. Отпи кафе и попита:

— И просто се хвърлихте с главата надолу? Без предпазна мрежа, без да гледате назад?

— Какво да гледам там? Реших да правя каквото ми носи удоволствие. Е, струва ми заем до козирката, но се получава. Започнах с малко... така де, огледайте се, още съм малка... но обожавам каквото правя. Дори съм сгодена.

Тя изпъна ръка, на която нямаше пръстен.

— Прекрасен е — каза Руук.

Морган направи объркана физиономия и се поизчерви.

— Никога не го нося, когато пека. С момчето, което ми прави уебсайта ще наденем хомота тази есен. Май че човек никога не знае накъде го води животът, а?

Ники трябваше да се съгласи.

На връщане Руук крепеше в скута си огромна кутия с двадесетина тарталети. На светофара Хийт внимателно спря, за да не се превърне подаръкът му за участъка в кутия трохи.

— Е, офицер Руук — попита тя, — още не си ми казал да пратя Морган Донъли в затвори. Защо така?

— А, не, тя не в списъка.

— Защото?

— Твърде щастлива е.

Хийт кимна.

— Съгласна.

— Само че все пак ще провериш алибито ѝ дали Пакстън ѝ е написал тлъст чек на сбогуване.

— Точно така.

— А и имаме да проверим изненадващия участник — скандинавската бавачка.

— Учиш се.

— О, да, много научавам. Въпросите бяха много осветляващи. — Тя го изгледа, усещайки, че ще последва нещо. — Особено когато спря да питаш по случая и започна с личните въпроси.

— ... Тъй ли съм направила? Имаше интересна история за разказване и исках да я чуя.

— Хм. Не изглеждаше така. — Руук изчака, докато види руменината по бузите ѝ и след това просто се обърна напред с глупавата си усмивка. Каза само:

— Зелено.

— Хей, човече, важното е, че си се сетил — каза Роули. Руук, Роуч и още детективи и униформени полицаи се бяха струпали в стаята за почивка, край отворената кутия от „Огън и глазура“, която Руук внимателно бе пазил по пътя. Различните целувки, кремчета и други сладки, с все глазурите, сметаната и ганаша си се бяха стопили и слели в нещо, което великодушно би могло да се определи като захарен еквивалент на прегазено животно.

— Не, не е това важното — включи се Очоа. — Като ми обещаят сладки, не искам сещане. Искам сладки.

— Казвам ви, идеални бяха, когато тръгнахме от пекарната — отвърна Руук, но полицаите вече опразваха стаята и го оставяха сам с доброто му дело. — От жегата е, всичко се топи.

— Остави ги още малко навън. Ще се върна със сламка — каза Очоа и после заедно с Роули влязоха обратно в стаята на екипа. Вътре детектив Хийт нанасяше най-новите промени на дъската.

— Пълни се — отбеляза Роули. В тези моменти от разследването чувствата винаги бяха смесени — удовлетворението да видиш как дъската се пълни се неутрализира от най-очевидния факт: нищо там не

бе дало резултат. Но всички знаеха, че това е част от процеса и всяко ново парче информация ги приближава към разрешаването на случая.

— И така — каза на екипа си Ники, — алибито на Морган Донъли се потвърждава от комитета на фестивала Трайбека. — Руук влезе в стаята, като ядеше с лъжичка един тарталет от хартиена чаша и тя добави: — За доброто на сладките й, надявам се жегата да се е поукротила до април. Роуч, вие сте се видели с пластичния хирург на Кимбърли, нали?

— Да, и мисля да си премахна една грозотия, дето ме тормози вече две години. — Роули направи пауза и добави: — Очоа.

— Виждате ли, детектив Хийт? — каза партньорът му. — Давам ли, давам, а ето какво търпя по цял ден. — Очоа зачете бележките си: — Алибито на вдовицата се потвърждава. В последния момент си записала час за „консултация“ и отишла в един и петнайсет. Това се връзва със заминаването й от сладоледения бар в един.

Хийт каза:

— Стигнала е до Ийст сайт за петнайсет минути? Побързала е.

— И планини не ще ме спрат... — каза Руук.

— Добре — продължи Ники. — Г-жа Стар ни е казала истината. Изневерила е с д-р Ботокс и на съпруга си на Бари Гейбъл. Но научаваме само къде е била тя. Проверете записите от нейния телефон и този на доктора за обаждания към Майрик или Поченко — нека сме сигурни.

— Окей — казаха Роуч в един глас. Засмяха се.

— Виждаш ли? Не мога да ти се сърдя — рече Очоа.

Същата вечер мракът се опитваше да си проправя път през натежалия от влага въздух пред управлението на 82-а Уест, когато Ники излезе, понесла кутията от Метрополитън, в която бе репродукция й на Джон Сингър Сарджънт. Руук стоеше на тротоара.

— Ще дойде да ме вземе такси. Дай ми да те хвърля.

— Няма проблем, ще се оправя сама. И пак ти благодаря за това, нямаше нужда. — Тя пое през „Кълъмбъс“ към метрото до планетариума. — Но няма да го върна, де. Лека.

Тя стигна до ъгъла и Руук изникна до нея.

— Ако настояваш с ходене да покажеш колко си корава, дай ми поне да понося това.

— Лека нощ, г-н Руук.

— Чакай. — Тя спря, ала не скри нетърпението си. — Хайде стига, Поченко още е някъде там. Трябва ти придружител.

— Ти ли? А теб кой ще те пази? Ти си този, комуто е нужна помощ, и няма да ти предложи своята.

— Леле, ченге, което ме обезврежда с добра граматика. Безпомощен съм.

— Виж, ако имаш каквито и да било съмнения, че мога да се грижа за себе си, повече от доволна ще съм да ти демонстрирам. Нали си плащаш редовно здравните осигуровки?

— Добре, ами ако това е просто слабото ми извинение да видя апартамента ти? Какво ще кажеш тогава?

Ники го погледна през рамо. Усмихна се и рече:

— Утре ще ти донеса няколко снимки, — и пресече.

Половин час по-късно Ники излезе по стълбите на тротоара на 23-а Ийст и видя как квартала се потапя в мрак, когато Манхатън най-сетне развя белия пешкир и се срина в токов удар. Отпърво се разстла странна тишина, когато стотици климатици по улицата спряха. Сякаш градът затаи дъх. На Парк авеню саут се процеждаше слаба светлина от фарове. Ала уличните лампи и светофарите не работеха и скоро се понесоха звуците на гневни клаксони, когато нюйоркските шофьори започнаха да се надпреварват за асфалт и право на път.

Когато стигна до своя квартал, ръцете и раменете вече я боляха. Остави на земята репродукцията на Сарджънт и я подпря внимателно на портата от ковано желязо на един съсед, докато отвори чантата си. Колкото повече се отдалечаваше от булеварда, толкова по-тъмно ставаше. Хийт изрови фенерчето си и наклони лъча светлина така, че да не полети с лицето напред към тротоара или да стъпи в кучешко лайно.

Зловещата тишина заотстъпва на гласове. Изплуваха от мрака отгоре, от отварящите се прозорци, а Ники взе да отличава едни и същи думи: „токов удар“, „фенерчета“, „батерии“. Някой се изкашля и я стресна — тя насочи фенерчето към старец, разхождащ мопса си.

— Ще ме ослепиш с това нещо — рече той, подминавайки я, и тя върна лъча обратно към земята.

— Пазете се до вкъщи — каза тя, но не получа отговор. Ники вдигна с две ръце кутията и продължи към сградата си, приклешила фенерчето между дланта си и картона. То осветяваше пътя ѝ на

няколко метра напред. Бе на два входа от своя, когато по чакъла за нея простърга нечия стъпка и тя спря. Заслуша се внимателно. Не чу повече стъпки.

От покрива отгатък улицата някакъв идиот изкрещя „Аууу!“ и хвърли пламнало парче хартия, което се завъртя, грейнало в яркооранжево, и изтля на половината път към тротоара. Това ѝ напомни, че ще е по-здравословно да се разкара от улицата.

На стълбите пред входа Ники пак остави кутията и се наведе да си вземе ключовете. Зад нея се чуха ускоряващи се стъпки и след това по гърба я докосна длан. Тя вихрено се извъртя и замахна високо с крак, който закачи Руук и, докато чуе неговото „Хей!“, беше твърде късно за нещо повече от това да си възстанови равновесието и да се надява, че докато пада, не си е ударил главата.

— Руук? — попита тя недоумяващо.

— Тук долу. — Ники насочи фенерчето в посоката, откъде се чуваше гласът му. Той седеше в сандъче с цветя, облеган на дънера на едно дърво, и се държеше за челюстта.

Тя се приведе към него.

— Добре ли си? Какво по дяволите се опитваше да направиш?

— Не можех да те видя и те бутнах, без да искам.

— Но защо си тук?

— Искях да съм сигурен...

— ... че няма да ме послушаш и затова си ме последвал.

— Никога не изключвам детективския режим. — Сложи едната си длан на дървото, другата — на тротоара. — Ако обичаш, обърни се с гръб. Ще се мъча да стана. Не обръщай внимание, ако стена...

Тя не се обърна, а сложи ръка под мишницата му, за да му помогне да се изправи.

— Счупих ли ти нещо? — попита тя и му блесна в лицето с фенерчето. От обувката ѝ челюстта му бе почервеняла и охлузена. — Направи така — каза тя и освети собственото си лице, раздвижвайки челюст. Върна светлината върху него и той изпълни. — Как е?

— По-хуманно би било просто да ме довършиш. Имаш ли излишен куршум?

— Нищо ти няма. Имаш късмет, че само те пернах.

— Имаш късмет, че подписах клаузата да не завеждам дела, когато започнах да работя с вас.

Тя се усмихна в тъмното.

— Изглежда и двамата сме късметлии. — Ники реши, че сигурно е доловил усмивката в думите ѝ, защото я доближи, докато не ги делеше съвсем малко. Постояха, без да се докосват, долавяйки взаимната си близост в мрака на душната лятна вечер. Ники се поолюля и съвсем леко се наклони към него. Едната ѝ гърда леко се отърка в ръката му над лакътя.

След това ги обля ярка светлина.

— Детектив Хийт? — дочу се глас от патрулната кола, чиито фарове светеха върху тях.

Тя отстъпи от Руук и прислони очи.

— Да, аз съм.

— Всичко наред ли е?

— Да. Той е... — тя погледна Руук, който не се наслаждаваше особено на колебанието ѝ как да го опише, — ... с мен.

Ники знаеше сценария. Докато отместваха светлината от очите ѝ, тя си представи срещата, случила се в кабинета на капитан Монтроуз, след като тя си замина, и последвалото нареждане. Едно бе да се ръчат взаимно в ребрата и си играят на „Твърде голям пич съм, за да ми пука“, но участъкът бе семейство, така че ако си част от него и си заплашен, можеш да си заложиш значката, че ще те пазят. Жестът би бил толкова по-приятен, ако двамата с Джеймисън Руук не се бяха почти залепили един за друг.

— Благодаря, но — така де, — засега не е нужно. Наистина.

— Няма проблем, ще сме тук цяла нощ. Искате ли да ви придружим до горе?

— Не — отвърна Ники, малко по-напрегнато, отколкото искаше да прозвучи. Продължи по-спокойно: — Благодаря. Имам си — погледна Руук, на чието лице цъфтеше усмивка, докато тя не каза, — фенерче.

Руук понижи тон.

— Браво. Мисля да кажа на Джеймс Тейлър, че съм измислил нова песен за него, „Имаш си фенерче“^[7].

— О, я недей да бъдеш... познаваш Джеймс Тейлър?

— Хийт?

— Да?

— Имаш ли някакъв лед в апартамента?

Ники помисли малко, докато той потъркваше челюстта си.
— Да се качим и да разберем.

[1] Готъм — освен име на измисления град във филма „Батман“, е и название на Ню Йорк, дадено му през 1807 г. от писателя Уошингтън Тървинг в неговото сатирично периодично издание „Салмагунди“. — Б.пр. ↑

[2] Райкърс Айленд — основният затворнически комплекс в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[3] „Дуейн Рийд“ — верига аптеки. — Б.пр. ↑

[4] „Не става“. — Б.пр. ↑

[5] Слон в стаята — идиоматичен израз със значение, близко до „публична тайна“. — Б.пр. ↑

[6] Цитатът е от стихотворението на Робърт Фрост „Огън и лед“. Превод от английски: Теменуга Маринова. — Б.р. ↑

[7] Джеймс Тейлър — американски музикант, постигнал голям комерсиален успех през 70-те. Първият му голям хит се нарича „Имаш си приятел“. — Б.пр. ↑

9.

Апартаментът на Ники Хийт не се намираше в сграда като Гилфорд. Не само че бе многократно по-малка, ами нямаше и портиер. Руук хвана месинговата дръжка, отвори вратата и влезе във вестибюла. Ключовете ѝ изтракаха по стъклото на вътрешните врати, а когато Ники я отключи, махна на патрулката отпред.

— Влязохме — каза тя. — Благодаря.

Униформените оставиха прожектора включен и благодарение на разсеяната му светлина фоайето бе смътно осветено, ала не и напълно тъмно.

— Внимавай, стол. — Ники го посочи с фенерчето. — Стой до мен.

До тях ред пощенски кутии от лъскав метал уловиха светлината. Тя разфокусира малко лъча и макар и не толкова силен, вече осветяваше по-голяма площ, разкривайки дългото, тясно фоайе. Напред вляво имаше един асансьор, а вдясно бе стълбището. Разделяше ги маса, отрупана с пратки от UPS и несъбрани вестници.

— Подръж малко. — Тя му подаде кутията и прекоси помещението до асансьора.

— Освен ако не е с парен двигател, не мисля, че ще работи — каза Руук.

— Верно? — Тя светна с фенерчето към механизма, указващ на кой етаж се намира асансьорът. Стрелката сочеше към 1. Хийт почука с обратната страна на фенера по вратата на асансьора, предизвиквайки дълбоко, металическо ехо. Провикна се:

— Има ли някой вътре? — и нададе ухо към вратата. Каза на Руук: — Нищо. — След това издърпа един стол и се изправи на него.

— За да сработи, трябва да го натиснеш отгоре. — Тя стисна между зъби фенерчето и с усилие разтвори леко вратите. Протоочи врат и заклеци фенерчето между вратите. Хвърли поглед вътре и удовлетворена пристъпи на пода.

— Чисто е.

— Ченге докрай.

— Мм, не, не докрай.

Тя разбра точно колко тъмно може да стане, когато заизкачваха стълбите. Прозорци нямаше и не оставаше нищо от светлината отвън. Ники ги поведе, докато Руук не я изненада със собствен лъч светлина. На площадката на втория етаж го попита:

— Какво по дяволите е това?

— Приложение към айфона ми. Яко, а? — Екранът на телефона му излъчваше ярък пламък от виртуална запалка Бик. — Много е модерно по концерти напоследък.

— Мик ли ти го каза?

— Не, не ми го каза Мик. — Продължиха да се качват, а той добави: — Боно ми го каза.

Стъпалата до третия етаж не бяха предизвикателство, но задухът на стълбището ги принуди да бършат пот от лицата си. Във фойето си тя натисна ключа за осветлението и веднага се укори, че я кара на автоматик.

— Имаш ли покритие?

— Да, показва всички чертички.

— Чудо на чудесата — рече тя и отвори собствения си телефон, за да набере капитан Монтроуз. На втория път даде свободно и докато звънеше, тя поведе Руук към кухнята и освети фризера.

— Изстуди челюстта, докато аз... Здравсти, капитане, реших да се обадя.

Детектив Хийт знаеше, че градът ще е под тревога и искаше да провери дали може да се върне в управлението или в някой временен щаб. Монтроуз потвърди, че Управлението за борба с кризисните ситуации е обявило тревога и че отпуските временно са отменени.

— Може да ми потрѣбваш да покриеш нечия смяна, но засега градът се държи прилично. Явно сме се поучили от затъмнението през 2003-а — каза той. — Предвид последното ти денонощие обаче, ще си ми най-полезна, ако си поотпочинеш и утре си свежа, в случай, че този случай още се влачи.

— Ъм, капитане, изненадахте ме с тази компания отпред.

— А, вярно. Обадих се в тринайсети участък. Добре се отнасят, надявам се.

— Да, много отговорно. Само че... с тази тревога, дали си оползотворяват силите както трябва?

— Ако имаш предвид дали има смисъл да пазят съня на най-добрия ми детектив, не се сещам за по-добра полза. Роули и Очоа настояха да го сторят, но ги спрях. Това вече щеше да е разхищение на ресурси.

Боже, помисли си ти. Точно това щеше да й дойде добре, да се появят Роуч и да я заловят, опряна в Руук в тъмното. Дори така не я блазнеше идеята униформените отпред да разберат кога си тръгва Руук, дори да бе скоро.

— Много мило, капитане, но съм голямо момиче, вече съм с вкъщи, вратата е заключена, прозорците са затворени, въоръжената съм и мисля, че градът ще е по-добре, ако освободите колата отпред.

— Добре — отвърна той. — Но си заключи вратата и я залости. Никакви странни мъже в апартамента ти тази вечер, ясно?

Тя погледна към Руук, който се подпираше на дъската за месо и притискаше към лицето си кърпа, пълна с ледени кубчета, и каза на Монтроуз:

— Нямах грижи, капитане. И, капитане? Благодаря. — С това приключи обаждането и рече на Руук: — Тази вечер не им трябва.

— Значи не се получи очевидният ти опит да прекратиш в зародиш посещението ми.

— Млъкни и ме остави да погледна. — Тя пристъпи към него и той свали кърпата. — Не се подува, това е добре. Ако беше два-три сантиметра по-близо до крака ми, щеше да пиеш храна през сламка през следващите два месеца.

— Чакай, ударила си ме с крак?

Тя сви рамене и попита:

— Е, и? — след което опипа челюстта му. — Раздвижи я пак. — Той го стори. — Болеше ли?

— Само гордостта ми.

Тя се усмихна и остави пръстите си, галейки бузата му. Ъгълчетата на устата му помръднаха леко нагоре и той я погледна така, че сърцето й затуптя бясно. Ники отстъпи назад, преди привличането да стане неустойимо и ненадейно се запита смутено дали не е някаква откачалка, която се възбужда на местопрестъпления. Първо на балкона на Матю Стар, а сега в собствената си кухня. Не е лошо да си малко

откачен, но — местопрестъпления? Определено представляваха най-малко общо кратко. Е, те и... Руук.

Той изтръска леда в мивката и докато бе зает, през ума ѝ запрепуска въпросът какво по дяволите си е мислела, та да го покани тук. Може би придаваше на посещениято му твърде голямо значение, вадеше си пресилени изводи. Понякога пурата е просто пура, нали така? А понякога, когато се качиш за лед, просто се качваш за лед. От близостта им обаче дъхът ѝ още бе спрял в гърдите. И този негов поглед. Не, каза си тя и взе решение. Най-добре да не насилва нещата. Той си получи леда, тя си удържа на думата, да — умното сега би било да спре дотук и да изпрати по живо и донякъде по здраво.

— Искаш ли да останеш за по бира? — попита тя.

— Не съм сигурен — отвърна той сериозен. — Изключила ли си ютията от контакта? А, чакай, няма ток, значи няма защо да се притеснявам, че ще гладиш по лицето ми.

— Смехоран. Знаеш ли? Не ми трябва скапана ютия. Ей там имам един Бейгъл байтър^[1] и нямаш представа какво мога да правя с него.

Той помисли малко и рече:

— И бира ме устройва.

В хладилника имаше само една, затова си я разделиха. Руук спомена, че няма проблем и двамата да пият от бутилката, но Ники им намери чаши и докато ги носеше, се запита какво я е накарало да поиска той да остане. Почувства палава тръпка и се усмихна — токовите удари и горещите нощи предразполагаха към малко безнравственост. Може би ѝ трябваше защита — от самата нея.

Руук и виртуалната му запалка се скриха в хола заедно с бирите, докато тя ровичкаше в едно кухненско чекмедже за свещи. Когато тя се върна в хола, Руук донагласяше на стената репродукцията на Сарджънт.

— Това струва ли ти се равно с пода?

— О...

— Знам, че е малко самонадеяно. Но пък и знаем, че не ме бива да уважавам личното пространство. Може да я закачиш другаде или пък не — просто реших да я сложа на мястото на постера от Уайът^[2], за да видиш как ще стои.

— Не, не, така е добре. Там ми харесва. Нека запаля няколко свещи, за да огледам по-добре. Но като че ли си е намерила мястото. — Ники драсна една клечка и светлината озари лицето ѝ в златно. Вкара ръкав отвор на стъклената газена лампа върху библиотечката си. Докосна фитила с пламъка.

— Ти коя си? — попита Руук. Когато тя вдигна поглед, той посочи картината. — Момичетата, които палят фенерите. Правиш същото и се питам дали не се виждаш като някоя от тях.

Тя се премести към масичката за кафе и сложи чифт восъчни свещи. Докато ги палеше, отвърна:

— Нито една от двете, просто ми харесва какво усещане ми дава. Какво е уловила. Светлината, празничността, тяхната невинност. — Тя седна на дивана. — Още не мога да повярвам, че си ми я поръчал. Много мило.

Руук заобиколи от другия край на масичката и се присъедини към нея на дивана, но седна в другия край, с гръб към страничната облегалка. Остави пространство между тях.

— Виждала ли си оригинала?

— Не, в Лондон е.

— Да, в Тейт.

— Значи ти си го виждал. Надувко.

— Отидохме с Мик и Боно. В бентлитото на Елтън Джон.

— Да знаеш, че почти ти вярвам.

— Тони Блеър така се ядоса, че поканихме принц Хари вместо него.

— Казах „почти“ — тя се позасмя и погледна към репродукцията. — Много обичах да гледам картините на Сарджънт в Музея за изящни изкуства в Бостън. Докато ходех в Нортийстърн. Там има няколко негови стенописа.

— Изкуство ли си изучавала? — Преди да му отговори, той вдигна чашата си. — Хей, гледай ни само. Ники и Джейми си хортуват.

Тя се чукна с него и отпи. Толкова бе топло, че бирата вече беше почти със стайна температура.

— Не, изучавах литература, но исках да се преместя в театрална специалност.

— Ще трябва да ми помогнеш: как стигна оттам до полицията?

— Не с толкова голям скок — каза Ники. — Кажи ми, че работата ми не е наполовина актьорска игра, наполовина разказвачество.

— Вярно е. Но това е „как“. Мен всъщност ме интересува „защо“.

Убийството.

Краят на невинността.

Промяната.

Тя го обмисли и каза:

— Лично е. Може би когато се поопознаем повече.

— Лично. Това код за „заради мъж“ ли е?

— Руук, колко седмици вече си с нас? Знаейки каквото знаеш за мен, да не мислиш, че ще направя такъв избор заради мъж?

— Нека журито не обръща внимание на въпроса ми тогава.

— Не, не, искам да знам — рече тя и се приближи към него. — Ти би ли спрял каквото правиш заради жена?

— Не мога да отговоря.

— Трябва, в момента те разпитвам. Ще започнеш ли отначало заради жена?

— Ако трябва да спекулирам... не, не си го представям.

— А така.

— Само че — започна той и млъкна за миг, за да си формулира мисълта, — заради правилната жена?... Ще ми се да мисля, че бих направил всичко.

Изглеждаше доволен от репликата си и дори подчерта отговора си, като кимна и повдигна вежди и в този миг Джейми Руук не изглеждаше като световен пътешественик на някаква лъскава корица, а като хлапе от илюстрация на Норман Рокуел^[3], безхитростно и изпълнено с искреност.

— Мисля, че ни трябва по-качествен алкохол — каза тя.

— Има токов удар, може да отида да ограбя някой магазин за алкохол. Имаш ли чорап, който да си надяна на лицето?

Точното съдържание на шкафа с алкохола в кухнята бяха четвърт бутилка шери за готвене, бутилка коктейл „Белини“ с вино и пюре от праскови, който нямаше срок на годност, но още преди години се бе разделил на съставните си компоненти и заприличал на отпадъчни

материали от атомна електроцентрала и... Аха! Половин бутилка текила.

Руук държеше лампата, докато Ники се изправи от чекмеджето със зеленчуците в хладилника, победоносно вдигнала сбръчкан малък лайм, сякаш е току-що уловена топка във финала на Световните серни по бейзбол.

— Жалко, че нямаме никакъв трипъл сек, щяхме да си направим маргарита.

— Моля те — отвърна той. — Сега си на моя територия. — Върнаха се на дивана и той разположи съставките на масичката за кафе: ножче за белене, солница, лайма и текилата. — Днес, деца, ще правим, както му викам, „маргарити на ръка“. — Той отрязва парче от лайма, наля шот текила, облиза ръката си между палеца и показалеца и я посоли. Облиза солта, гаврътна шота и захапа лайма. — Ааа. Ей за това говоря. Дезмънд Туту ме научи на това — добави той и тя се засмя. — Сега ти.

С едно плавно движение Ники взе ножа, отрязва парче, посоли ръката си и завърши маневрата като експерт. Видя изражението му и рече:

— Къде, по дяволите, мислиш, че съм била, докато ти си се учил от Дезмънд Туту?

Руук ѝ се усмихна и приготви още едно, а докато го наблюдаваше, тя усети как сантиметър по сантиметър пренапрегнатите ѝ рамене се отпускат, а умът ѝ спира да работи в режима на непрестанна будност, която, без да иска бе превърнала в свой начин на живот. Но Руук не изпи шота. Вместо това изпъна длан към нея. Ники погледна към солта по кожата му и лайма между палеца и показалеца — не вдигна очи към лицето му, защото се боеше, че ще промени решението си и няма да поеме риска. Наведе се към ръката му и подаде език, първо бързо, ала след това, искайки да забави момента, бавно облиза солта. Той ѝ предложи шота, тя обърна чашката и, хванала в ръце китката му, насочи лайма към устните си. Сокът прочисти небцето ѝ, а докато преглъщаше, топлината на текилата се разпростря от стомаха към краиниците ѝ, изпълвайки я с богата на усещания лекота. Затвори очи и отново прокара езика по устните си, вкусвайки цитруса и солта. Ники не бе дори малко пияна — бе нещо друго. Отпускаше се. Простите неща, които другите приемаха по

подразбиране. За първи път от много време се чувстваше направо спокойна.

Тогава осъзна, че още държи китката на Руук. Той като че ли нямаше нищо против.

Не продумаха. Ники облиза собствената си длан и я посоли. Взе парче лайм. Наля шот. Подаде му ръката си. За разлика от нея той не извърна поглед. Той вдигна китката и, постави върху нея устни и вкуси солта и солената кожа около нея, докато двамата се гледаха. Изпи шота и захапа лайма. Не прекъсваха контакта между погледите си и не помръдваха в разширена версия на случката от балкона на Матю Стар, онзи миг като реклама на парфюм. Само че този път Ники не го прекрати.

Плахо, бавно, те започнаха да се приближават сантиметър по сантиметър, всеки безмълвен, неотклонно впил поглед у другия. Каквито и притеснения и колебания да е имала преди, тя ги изтласка настрана — твърде много мислеше. В този миг Ники Хийт не искаше да мисли. Искаше да бъде. Пресегна се и леко докосна челюстта му, където го бе ударила по-рано. Надигна се на едно коляно, приведе се към него и за секунда извисена над него, го целуна леко по бузата. Ники остана така, разглеждайки танца на сенки и светлината по лицето му. Краищата на косата ѝ леко го докоснаха. Той също се пресегна, пригладя я зад едното ѝ ухо, погали слепоочието ѝ. Ники усещаше топлината от гръдния му кош върху себе си и долови лекия аромат на одеколон. Трепкащите свещи придаваха на стаята усещане за движение, както ѝ се струваше на Ники, когато летеше със самолет и навлизаше в облак. Тя бавно се отпусна към него, а той се надигна да я посрещне — двамата не толкова се движеха, колкото се носеха един към друг, привлечени от някаква тайнствена природна сила без име, цвят или вкус. Само с топлина.

А след внимателното начало, всичко оживя от само себе си. Те се хвърлиха един към друг, сключиха устни, прекосявайки някаква граница, която досега ги бе предизвиквала — и те отвърнаха на предизвикателството. Вкусваха се и се докосваха побеснели от желание, изпълнени с удивление и жажда, най-сетне свободни да проверят докъде се простира страстта им.

Една от восъчните свещи на масичката за кафе запръска и запука. Ники се отдръпна, откъсвайки се е усилие на волята от него, и

седна. Дишаше тежко, обляна в пот, негова и нейна, докато наблюдаваше как свещта гасне и когато тъмнината я погълна, Ники се изправи. Подаде ръка на Руук, за да стане до нея.

Другата свещ още гореше. Ники я вдигна и с нея освети пътя към спалнята.

10.

Безмълвно Ники го въведе в спалнята си и постави свещта на тоалетката, пред трикрилото огледало, което умножи светлината ѝ. Обърна се, Руук бе близо, магнетично близо. Тя склучи ръце около врата му и притисна устата му към своята — той обгърна кръста ѝ с дългите си ръце и придърпа към себе си тялото ѝ. Целувките им бяха дълбоки и настойчиви, рязко познати — езикът ѝ откри дълбочината и сладостта на неговия, а той търсеше същото. Една от дланите му затършува към блузата ѝ, но се поколеба. Тя я стисна и постави върху едната си гърда. Жегата в стаята бе тропическа и когато той я докосна, Ники усети как пръстите му се нагаждат към вадичките пот над сутиена ѝ. Тя свали ръка, намери го и той тихо изстена. Ники се олюля, а след нея и Руук — танцуваха бавно в сладострастен световъртеж.

Руук закрачи напред, а тя — заднешком към леглото. Когато прасците ѝ докоснаха ръба му, тя се отпусна назад, придърпвайки го със себе си. Докато двамата сякаш плаваха през въздуха надолу, Хийт се приближи още повече и се извъртя, приземявайки се върху него. Изненадан, той примигна срещу нея и рече:

— Добра си.

— Нямаш си представа — рече тя. Отново се целунаха и тя усети по езика си леката горчилка на лайма, а след това и солта. Тя зацелува лицето му, премина към ухото му. Усети как мускулите на корема му се напрягат, когато той надигна глава и ухапа игриво мястото между врата и ключицата ѝ. Ники се размърда и започна да разкопчава ризата му. Руук много се престараваше с нейната, затова тя го обкрачи и я разкъса — едно от копчетата изтрака по дървения под. С една ръка Руук откопча сутиена ѝ отпред. Ники измъкна ръце от него и бясно се хвърли върху мъжа под себе си. Влажна плът се притисна до влажна плът. Ники разкопча колана му, разкопча ципа му. Отново го целуна и прошепна:

— В шкафчето имам предпазни средства.

— Няма да ти трябва пистолет — отвърна той. — Ще съм джентълмен.

— По-добре да не си. — И тя му се нахвърли, а от напрежение и възбуда сърцето ѝ биеше бясно в гърлото. През Ники премина вълна, отми всички противоречиви чувства и опасения, с които досега се бореше — понесе я мощно. В този миг Ники се освободи: от отговорност, от контрол, от себе си. Поста от водовъртежа, тя се притисна в Руук, изпитвайки нужда да докосне всяка част от него, която ѝ бе подръка. Страстта му не отстъпваше на нейната, докато двамата се преоткриваха; движеха се, хапеха се прегладнели, за да заситят щението си.

Ники не можеше да повярва, че вече е сутрин. Как може да е толкова светло, а будилникът ѝ още да не е звънял? Или го е проспала? Тя замижа, колкото да осъзнае, че всъщност вижда лъча от полицейски хеликоптер, насечен от щорите ѝ. Заслуша се. Нямаше сирени, нито рупори, нито тежки руски стъпки на пожарната стълба и не след дълго прожекторът отмина и звукът от перки заглъхна. Тя се усмихна. Капитан Монтроуз може и да си е удържал на думата за патрулката, но нищо не е обещавал за въздушно наблюдение.

Тя завъртя глава към будилника, на който присветваше „1:03“ — не бе възможно. По нейния часовник бе 5:21 — Ники съобрази, че разликата бе продължителността на токовия удар.

Руук пое дъх дълбоко и бавно и Ники усети как гърдният му кош се разширява срещу гърба ѝ, а когато издиша, влажните косъмчета на врата ѝ настръхнаха. Мамка му, нагушил си ме е по всички правила. На затворени прозорци жегата в спалнята бе задушаваща и слой пот срастваше голите им тела. Помисли дали да не помръдне, за да влезе малко въздух между тях. Вместо това Ники се намести по-плътно към гърдите и бедрата му и ѝ хареса как двамата си пасват.

Джеймисън Руук.

Това пък как стана?

Още от деня, когато шефът и го лепна, за да си прави „проучванията“, Руук я дразнеше постоянно. А сега лежеше до него след цяла нощ секс. Страхотен секс.

Ако трябваше да се разпита сама, детектив Хийт би се подписала под клетвени показания, че още от първата им среща е припламнало привличане. Той, разбира се, не се свенеше да го обявява на всеослушание винаги, когато може, а това определено допринасяше за високия му коефициент на дразнителност. Определено. Ала това колко бе убеден не можеше да се мери с това колко силно отричаше тя. Да, определено бе имало нещо, а сега, в перспектива ѝ се струваше, че колкото по-силно го бе чувствала, толкова повече го бе отричала.

Ники се зачуди какво ли още е отричала в живота си.

Нищо. Абсолютно нищо.

Глупости.

Защо иначе любовницата на Матю Стар бе успяла да напипа толкова чувствителна струна с тези приказки как задънената ѝ връзка била просто начин да бяга от връзки и с тези въпроси към нея — към нея, — дали Ники знаела за какво говори.

От психотерапията след убийството ма майка ѝ Ники знаеше, че е надянала тежка броня. Като че ли ѝ трябваше психоаналитик, за да го узнае. Или за да я предупреждава от емоционалния риск постоянно да отлага нуждите си и, да, желанията си, като ги съхранява внимателно в своя собствена забранена за самата нея зона. Онези посещения при психоаналитика отдавна бяха приключили, но напоследък Ники все по-често се чудеше — не, не се чудеше, — тревожеше се, че ако продължава да вдига бариерите и да стои в режим „Неотложни задачи“, може да настъпи миг, когато безвъзвратно ще загуби нещо, което дълго е потуляла. Какво става, когато бронята, с която пазиш своята най-уязвима част, стане толкова дебела, че и ти самата не можеш да я достигнеш?

Тя се сети за репродукцията на стената си. Замисли се за безгрижните момиченца с хартиените фенери, запита се какво ли се е случило с тях. Запазили ли са невинността и след като са спрели да носят бели рокли и по лицата им са се появили бръчици? Дали са загубили наладата от игрите, от усещането да тичаш бос по влажни трева, просто защото ти харесва? Или животът така се е намеси, че ги е превърнал във вечно предпазливи, бдящи създания? Дали, сто години преди Стинг да напише песента, са вдигнали крепост около сърцата си?^[4]

Дали са правили спортен секс с бивши морски тюлени, само и само да си вдигнат адреналина?

Или пък с журналисти — знаменитости, които си дружат с Мик и Боно?

Не, не можеше да ги сравнява — а защо пък не? — разликата бе, че Руук първо й вдигаше адреналина и разтуптяваше сърцето й и това я караше да го желае. А от онзи първоначален прилив на кръв сърцето й непрестанно ускоряваше.

Какво правеше секса с Джеймисън Руук толкова невероятен?

Хм, замисли се тя... Страстен е, спор няма. Вълнуващ, изненадващ, да. И нежен, когато трябва, но не твърде скоро — и не твърде много, слава Богу. Но голямата разлика у Руук бе, че той беше закачлив.

И правеше и нея такава.

Руук й даваше позволение да се смее. Бе й забавно с него. Пресилването бе всичко друго, освен тържествено и сериозно. Закачливостта му я караше да се наслаждава в леглото. Още съм с бронята си, каза си тя, но тази вечер Руук се промъкна в нея, а поведе и мен през пролуката.

Ники Хийт откри, че и тя може да е закачлива. Всъщност, за да го докаже, тя се извърна с лице към него и се плъзна надолу по леглото.

Мобилният й ги стресна. Тя се надигна, ориентирайки се в ослепителната светлина.

Руук вдигна глава от възглавницата.

— Какво, събуждане ли си поръчала?

— Ти получи своето събуждане, господинчо.

Той отпусна глава на възглавницата, затвори очи и се усмихна, припомняйки си.

— И откликнах.

Ники вдигна телефона.

— Хийт.

— Здравсти, Ники, да не те събудих? — Беше Лорън.

— Не, будна съм. — Тя затършува на нощното шкафче за часовника си — 7:03. Ники се опита да проясни глава. Когато приятелката ти съдебен патолог ти звъни по това време, обикновено не е, просто за да те чуе.

— Изчаках да стане седем.

— Лорън, няма проблем, наистина. Вече съм облечена, направих си упражненията — рече Ники, оглеждайки отражението на голото си тяло. Руук се надигна и на огледалото се появи усмихнатото му лице.

— Е, наполовина си е вярно — каза той тихо.

— Опа... Звучи ми, сякаш си имаш компания. Ники Хийт, да не би да си имаш компания?

— Не, телевизорът е. Звукът на рекламите винаги е много силен.

— Обърна се към Руук и сложи показалец на устните си.

— Имаш си мъжка компания.

Ники се помъчи да смени темата.

— Какво има, Лор?

— Оглеждам местопрестъпление. Нека ти дам адреса.

— Секунда, да запиша върху нещо. — Ники прекоси стаята до тоалетката и взе химикалка. Не откри тефтер или хартия, затова обърна списанието с Руук и Боно на корицата и се подготви да пише върху рекламата на водка на задната страница. — Така.

— Намирам се в депото за конфискувани коли близо до конгресния център Джейвитс.

— Знам го. На 38-а Уест, нали?

— Да, на 12-о авеню — каза Лорън. — Един шофьор на паяк вдигал кола и открил тяло в нея. Първи участък имат юрисдикция, но реших да ти се обадя, защото определено би искала да дойдеш. Открих нещо, което може да свържем с твоя случай.

— Какво? Кажи ми.

Ники дочуваше гласове на заден план. От другата страна телефонът на Лорън прошумоля, когато тя го покри и си размени няколко думи с някого, след което продължи:

— Детективи от Първи дойдоха, трябва да тръгвам. Ще се видим, когато пристигнеш.

Ники затвори и се обърна — Руук седеше на ръба на леглото.

— Срам ли ви е от мен, детектив Хийт? — попита той с водевилен апломб. Стори й се, че долавя в престорения му акцент нещо от „мале мила“-та. — Възползвайте се от мен, а след това ме криете от приятелите си от висшето общество. Чувствам се толкова... евтин.

— Рискове на професията.

Руук се замисли за миг и отвърна:

— Можеше да й кажеш, че съм дошъл да те наглеждам.

— Ти?

— Е... аз те покрих, нали. — Той я хвана за ръката и я придърпа към себе си, тъй че да застане между коленете му.

— Имам среща с труп.

Той склочи глезени зад гърба й и сложи длани на хълбоците й.

— Снощи беше страхотно, не мислиш ли?

— Беше. Знаеш ли какво още беше? Беше снощи. — И тя отиде до шкафа с дрехите си, за да се приготви за работа.

Руук се зае да им спре такси на Саут Парк Авеню и докопа един миниван, поел на север. Отвори вратата на Ники, която с последен поглед през рамо се качи, все още притеснена, че капитан Монтроуз й е оставил залепена патрулка и ще я видят заедно с Джеймисън Руук.

— Поченко ли търсиш? — попита Руук.

— Не. Стар навик.

Ники даде на шофьора адреса на Руук в Трайбека.

— Какво става? — попита той. — Няма ли да ходим в депото?

— Едни от нас ще ходи в депото. Другият ще се прибере и ще си смени дрехите.

— Мерси, но ако ме понесеш, ще си стоя така. Предпочитам да съм с теб. Макар че оглед на труп не би била идеалната развръзка. Най-ньюйоркско би било да те изведе на късна закуска. И да се престоря, че ти записвам телефонния номер.

— Не, ще се преоблечеш. Не се сещам за по-лоша идея от това рано сутрин да се покажем от едно и също такси на местопрестъплението, което моя приятелка оглежда, и двамата чорлави, а единият с дрехите си от вчера.

— Бихме могли да се покажем с разменени дрехи, това ще е по-лошо. — Той се засмя и я хвана за ръката. Тя я отдръпна.

— Забелязал ли си, че не се държа много за ръце, докато работя? Забавя ме, ако трябва да вадя оръжие.

Известно време се возеха в мълчание. Докато таксито прекосяваше улица Хюстън, той рече:

— Опитвам се да се сетя... сам ли си прехапах езика, когато ме изрита в лицето, или си го направила ти? — Шофьорът бързо ги стрелна поглед в огледалото.

Хийт каза:

— Искам да натисна криминологите да изкихат най-после онзи доклад за дънките на Поченко.

— Не мисля, че нито съм се ухапал сам, нито пък ти.

— Токовият удар вероятно е забавил работата им, но и бездруго достатъчно се мотаха.

— Нещата се случваха бързо, и ако мога да добавя яростно.

— Обзалагам се, че тъканите съвпадат.

— Но човек би си помислил, че ще запомня такова ухапване.

— Майната му на записа от камерите, някак се е вмъкнал, обзалагам се. Зная, че си пада по противопожарни стълби.

— Много ли говоря? — попита Руук.

— Да.

След още две блажени минути без плямпане, Руук стоеше на тротоара пред сградата си.

— Когато си готов, отиди да ме чакаш в управлението. Ще се видим там, когато приключа с депото. — Той се намуси като изоставено пале и понечи да затвори вратата. Тя го спря и рече: — Между другото — да. Аз те ухапах.

След това затвори вратата. През задното стъкло го видя да се усмихва широко.

Детектив Хийт размаха значката си, за да влезе в депото и когато се регистрира, пазачът излезе от кабинката си и посочи микробуса на съдебната патология в другия край. Ники се обърна да му благодари, но той вече се бе прибрал и се охлаждаше на климатик.

Слънцето още се намираше ниско в небето, едва току-що се бе откъснало от върха на Джейвитс и вече хапеше врата на Хийт, докато тя се спря и пое дълбокия си, ритуален дъх. Готова да посрещне жертвата, тя пое покрай дългата редица прашни коли с надписи по предните стъкла. Микробусът на съдебните патолози и един от Криминология бяха паркирани до един от паяците, още стиснал в щипците си волвото зелен металик. Техници в бели комбинезони напращаваха волвото отвън. Докато приближаваше, Ники видя на шофьорската седалка отпуснатото тяло на жена, чието теме се подаваше от отворената врата.

— Извинете, че прекъснах сутрешната ви тренировка, детектив. — Лорън Пери слезе от каросерията на микробуса си.

— Не пропускаш много, а?

— Казах ти, че Джеймисън Руук става. — Ники се усмихна и поклати глава. Беше спипана. — Е. ставаше ли?

— Доста много.

— Браво. Радвам се да видя, че се наслаждаваш на живота. Детективите току-що ми казаха, че по-предната вечер си имала близки срещи от третия вид.

— Да, след срещата ни в бара всичко тръгна надолу.

Лорън я доближи.

— Добре ли си?

— Доста по-добре от лошия.

— Това е моето момиче. — След това Лорън се намръщи и дръпна встрани яката на Ники, за да разгледа синината на врата ѝ. — Бих казала, че са били много близки срещи. По-леко, а? Имам си достатъчно клиенти, ти не ми трябваш.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна Ники. — Така. Заради това ме измъкна от леглото, дано да си струва. По какво работиш?

— Джейн Доу. Както казах, открита от шофьора на паяка, когато оставил колата тук тази сутрин помислил, че е задушаване от жегата.

— Джейн Доу? В кола?

— Мда — нямаше книжка. Нито портфейл. Колата няма нито регистрация, нито табели.

— Каза, че си открила нещо, свързано с моя случай.

— Човек да не ти даде малко секс. Много си нетърпелива.

Ники повдигна вежда.

— *Малко секс?*

— Че и самохвалка. — Патоложката подаде на Ники чифт ръкавици. Докато ги слагаше, Лорън се върна в каросерията и излезе с прозрачен найлонов плик. Хвана единия му край с палец и показалец и го залюля пред очите на Ники.

Вътре имаше пръстен.

Пръстен с формата на шестоъгълник.

И съвпаднаше с онези синини по тялото на Матю Стар.

И може би бе оставил онази драскотина на пръста на Витя Поченко.

— Струваше ли си да идваш? — попита Лорън.

— Къде го намери?

— Ще ти покажа. — Лорън върна пръстена в кутията с веществените доказателства и поведе Хийт към отворената врата на волвото. — Беше тук. На пода под предната седалка.

Ники погледна трупа.

— Пръстенът е мъжки, нали?

Патоложката я изгледа продължително, сериозно.

— Искам да видиш нещо. — Двете надникнаха през вратата. Вътре жужаха мухи-месарки. — Така, имаме жена, между петдесет и петдесет и пет. Трудно можем да определим време на смъртта без помощта на лабораторията, защото е престояла дълго на жегата. Моето предположение...

— Което винаги е почти изцяло правилно.

— Мерси... въз основа на степента на разложение, бих казала четири, до четири и половина дни.

— Причината?

— Дори предвид обезцветяването през последните няколко дни е доста очевидно какво се е случило. — Върху лицето на жената имаше плътна завеса от коса. Лорън я отдръпна с металната си линейка и откри врата.

Когато видя синините, Ники преглътна на сухо, спомняйки си своето собствено изпитание. Успя да каже само:

— Удушаване.

— Изглежда, от някого на задната седалка. Виж, ето тук са се сключили пръстите.

— Сякаш много се е съпротивлявала — рече детективът. Една от обувките лежеше счупена на таблото, от страната на жабката, а по глезените и пищялите ѝ тичаха одрасквания и ожулвания, когато е ритала под кормилото.

— И, виж — продължи Лорън, — следи от пети ето тук, на предното стъкло.

— Мисля, че пръстенът принадлежи на удушвача. Сигурно е паднал в схватката.

Ники се замисли за отчаяните последни мигове на тази жена, за смелата ѝ съпротива. Независимо дали е била невинна жертва, или престъпник, получил заслуженото си, била е човек. И как само се бе

борила за живота си. Ники се насили да погледне лицето ѝ, ако не за друго, то за да отдаде заслуженото на бойния ѝ дух.

И когато я погледна, видя нещо, което смъртта и времето не можеха да заличат. В ума ѝ бавно се заизреждаха образи. Продавачки в магазини, банкови служители, снимки на жени от лайфстайл страниците на вестници, стара учителка, барманка от Бостън. Нищо не ѝ говореха.

— Би ли могла... — Ники посочи косата и размаха показалец. С линийката си Лорън отмести цялата коса от лицето. Ники промълви: — Мисля, че съм я виждала.

Хийт се отпусна назад, отдръпна се от жената на около тридесет сантиметра и наклони глава под същия ъгъл като трупа. Замисли се. Досети се. Снимка от камерите на Гилфорд, скъпи мебели на заден фон, както и литография на ананас в рамка. По-късно щеше да я извади за сравнение, но още отсега знаеше. Погледна Лорън. — Мисля, че видях тази жена на един от записите от Гилфорд. На сутринта, когато е бил убит Матю Стар.

Мобилният ѝ иззвъня и тя подскочи.

— Хийт — каза, след като вдигна.

— Познай къде стоя.

— Руук, сега не ми се играе на това.

— Ще ти подскажа. Снощи Роуч са получили сигнал за влизане с взлом. Познай къде.

Край нея се сгъсти облак от зловещи предчувствия.

— Апартамента на Стар.

— Стоя в хола. И познай какво още. Всяка картина от стените липсва.

[1] Бейгъл байтър — бейгъл, оформен като мини-пица. — Б.пр. ↑

[2] Андрю Уайът — един от най-популярните американски художници от средата на 20-и век. — Б.пр. ↑

[3] Прочут американски художник и илюстратор, чиито композиции, отпечатани най-често във вестник The Saturday Evening Post, запечатват емблематични моменти от американския начин на живот в средата на 20-и век. — Б.пр. ↑

[4] Ники има предвид песента на Стинг „Fortress Around Your Heart“. — Б.пр. ↑

11.

Тридесет минути по-късно детектив Хийт излезе от асансьора на шестия етаж на Гилфорд и закрачи през коридора към Роули, който стоеше заедно с един униформен полицаи през отворената врата на апартамента на Стар. На касата на вратата имаше надпис „Местопрестъпление“ и задължителната жълта лента.

На пищния килим в предверието бяха разположени пластмасовите кутийки на криминолозите.

Роули й кимна за здрасти и надигна жълтата лента. Тя се наведе под нея и влезе в апартамента.

— Мамичката му — промърморя тя, докато се въртеше на 360 градуса наред хол. Проточи шия, за да обхване височината на тавана. Не можеше да повярва на очите си. Стените бяха празни — имаше само пирони и арматура.

Този хол бе личният Версай на Матю Стар. Стаята определено отговаряше на всички изисквания за музейна зала, със своите два етажа площ по стените, отрупана от скъпи, ако и събрани напосоки, творби.

— Изключително е да видиш как се променят размерите на стаята, когато свалиш всичко от стените.

Руук пристъпи до нея.

— Зная. Става много по-голяма.

— Наистина ли? Щях да кажа обратното.

Веждите му подскочиха.

— Явно размерът е въпрос на личен опит.

Тя го стрелна с поглед, който му казваше „Давай по-леко“, и му обърна гръб. През това време улови бързи споделени погледи между Роули и Очоа. Поне така й се стори.

Старателно си придаде вид, че се залавя за работа.

— Очоа. Сигурни ли сме, че Кимбърли Стар и синът й не са били тук, когато това се е случило? — Искаше да знае дали не я чака и отвличане.

— Дневният портиер каза, че вчера сутринта си е тръгнала заедно с хлапето. — Той запрелиства тефтера си. — Ето. Получил повикване да ѝ помогне с един куфар на колелца. Около десет сутринта. Синът ѝ бил с нея.

— Казала ли е къде отиват?

— Извикал ѝ такси до Гранд Сентръл. Оттам накъде, не знаеше.

— Роули, знам, че ѝ имаме мобилния. Изнамери го и виж дали ще ти вдигне. И по-леко, като ѝ съобщаваш, много ѝ се насъбра тази седмица.

— Отивам — отвърна Роули, а после кимна на двамата непознати детективи на балкона. — За да съм наясно, ние ли работим по това, или Кражби с взлом?

— Да не даде Господ, може да ни се наложи да си сътрудничим. Ясно е, че е кражба с взлом, но не може да го изключим от нашето разследване. Още не. — Особено след като откриха онази Джейн Доу от записа, а заедно с нея и пръстена, навярно този на Поченко. Дори новобранец можеше да направи връзката. Оставаше да открият каква точно е тя.

— Очаквам да си другарувате. Само не им издавай тайното ни ръкостискане, става ли?

Двамата от Кражби, детективи Гънтър и Франсис, бяха сговорчиви, но нямаха много за споделяне. Имаше ясни знаци за насилване на вратата — използвали инструменти с електрическо захранване, очевидно с батерии, за да отворят.

— Освен това — рече детектив Гънтър, — всичко е бърза, чиста работа. Може би лабораторните плъхове ще открият нещо.

— Нещо не ми се връзва — каза Ники. — Преместването ще да е отнело време и хора. С или без токов удар, все някой нещо е видял.

— Съгласен — каза Гънтър. — Хрумна ми да се разделим и да потропаме наоколо, да видим дали някой е чул страшни шумове нощем.

Хийт кимна.

— Добро хрумване.

— Липсва ли нещо друго? — попита Руук. На Ники ѝ допадна въпросът. Не само, че беше умен, но и тя със задоволство отбеляза, че е спрял с намеците, достойни за третокласник.

— Още проверявам — каза Франсис. — Естествено, ще знаем повече, когато живущата, г-жа Стар, го прегледа, но засега като че ли са само картините.

Очоа попита:

— Леле... колко казват, че струва колекцията?

Ники отвърна:

— Петдесет-шейсет милиона, плюс-минус.

— Доста на минус изглежда — каза Руук.

Докато криминолозите оглеждаха апартамента, а детективите от Кражби се заеха да разпитват обитателите на сградата, Ники слезе да говори с единствения очевиден, портиера от нощната смяна.

Хенри чакаше на един от диваните във фоайето, заедно с един униформен полицаи. Тя седна до него и го попита дали е добре, а той отвърна, че е — разбира се, че така щеше да каже, независимо колко зле се чувства всъщност. Горкият старец вече бе отговарял веднъж на същите въпроси от първите полицаи на местопрестъплението, след това от детективи Гънтър и Франсис, но и с детектив Хийт бе търпелив и отзивчив, доволен, че още някой ще изслуша историята му.

Токовият удар се случил в неговата смяна около девет и петнадесет. Хенри трябвало да приключи в полунощ, но колегата му се обадил около единадесет и му казал, че няма как да дойде заради спряния ток. Ники го попита за името на колегата му, записа си го и Хенри продължи. Било спокойно, защото асансьорът не работел, а заради жегата хората в сградата си стояли по апартаментите, а излезлите били заседнали някъде другаде. Стълбището и коридорите си имали слабо осветление за спешни случаи, но като цяло сградата нямала резервен генератор.

Около три и половина сутринта, отпред паркирал голям микробус и той помислил, че са КонЕд^[1], защото по размери приличал на техен. Излезли четирима души в комбинезони и му скочили. Не видял оръжие, но имали големи фенери и когато Хенри понечил да ги спре, единият го ударил със своя в слънчевия сплит. Вкарали го обратно в сградата, след което използвали пластмасови шнурове, за да му вържат ръцете и краката. Ники виждаше на тъмнокафявата му кожа частици бледосиво лепило от лепенката, с която са покрили устата му. Взели мобилния му телефон, завлекли го в стаичката за пощата и затворили вратата. Не можеше да ги опише добре заради мрака, а и

всички носели бейзболни шапки. Ники попита дали е чул имена, дали може да отличи нещо от гласовете им — високи, ниски, може би с акцент. Не, отвърна, не чул гласовете им, защото не продумали. Нито думичка. Професионалисти, рече си Ники.

В крайна сметка Хенри ги чул да излизат и да палят микробуса. Тогава започнал опитите си да се освободи, да отвори с ритници вратата. Само че бил вързан много здраво и се наложило да остана така, докато асистент-управителят не дошъл и не го освободил.

— А знаете ли по кое време са си тръгнали?

— Не можех да преценя, но май че около петнайсет-двайсет минути преди токът да дойде.

Тя записа „Заминали преди края на удара, около 4 сутринта.“

— Помислете. Възможно ли е да сте се объркал за часовете, Хенри?

— Не, детектив. Знам, че беше в три и половина, защото когато пристигнаха, веднага си погледнах часовника.

— Така, така. Това наистина ни е от полза. Но ме обърква частта със заминаването. Токовият удар е траел до четири и петнайсет. Казвате, че са си тръгнали петнайсет минути преди това, значи са били вътре само половин час. — Той обмисли казаното и кимна в съгласие. — Възможно ли е да сте заспал или да сте бил в безсъзнание? Може би са си тръгнали по-късно?

— О, ако щете вярвайте, през цялото време бях буден. Опитвах се да измисля как да се измъкна. — Стариият портиер млъкна и очите му започнаха да се навлажняват.

— Сър, добре ли сте? — Очите ѝ се стрелнаха към униформения зад него. — Сигурен ли сте, че не ви е нужна медицинска помощ?

— Не, не, моля ви, не ми е зле, не е от това. — Той, извърна лице и рече тихо: — Работя в тази сграда вече над трийсет години. Никога не ми се е случвала такава седмица. Г-н Стар и семейството му, горките. Вашият детектив говори с Уилям, портиера от дневната смяна, за онзи ден. Още го е страх, че ще го уволнят задето е пуснал онези да преминат. И ето ме и мен. Знам, че не е най-тежкарската работа, но ми е важна. Имаме особняци тук, но повечето са много добри с мен. — Известно време не продума, а когато вдигна поглед към Ники, долната му устна трепереше. — Аз пазя вратите. Преди всичко останало, имам отговорност тук да не влизат лоши хора.

Ники постави длан на рамото му и внимателно му рече:

— Хенри, вината не е твоя.

— Как да не е? Стана в моята смяна.

— Били са четирима, не може да си бил отговорен, не виждаш ли? Бил си жертва. Направил си каквото можеш. — Знаеше, че не ѝ се връзва особено, знаеше, че продължава да превърта лентата от предната нощ, чудейки се какво още е можел да стори. — Хенри? — И когато отново му привлече вниманието, каза: — Всички се опитваме. И колкото и да се мъчим да контролираме нещата, понякога ни сполетяват злини. Те не са по наша вина.

Той кимна и успя да се поусмихне. Думите, използвани навремето от психотерапевта на Ники, като че ли поне веднъж помогнаха някому.

Тя уреди една патрулка да го закара до дома му. Обратно в участъка, детектив Хийт тегли вертикална червена линия на бялата дъска, за да създаде отделно място за паралелния случай. След това нахвърли хронологията на събитията, започвайки със заминаването на Кимбърли Стар и сина ѝ, токовия удар, обаждането от колегата на Хенри, пристигането на микробуса и заминаването му точно преди края на токовия удар.

След това начерта още една линия, правейки място и за убийството на Джейн Доу.

— Ще ти свърши дъската — отбеляза Руук.

— Мда. Престъпленията се трупат по-бързо от решенията. — И добави: — Поне засега.

Ники залепи снимката на Доу от наблюдателните камери. До нея залепи тази с трупа на Доу, която Лорън ѝ бе дала преди час. Посочи ги и каза:

— Това тук обаче ни води нанякъде.

— Много странно, че е била във фойето същия ден, когато е бил убит Стар — включи се Очоа.

Руук си придърпа стол и седна.

— Доста голямо съвпадение.

— Странно, да. Съвпадение, не — рече Хийт. — Още ли си водиш записки за статията? Запиши си това. Съвпаденията съсипват случаи. Знаеш ли защо? Защото не съществуват. Откриеш ли

причината защо едно съвпадение не е съвпадение, можеш да вадиш бележниците, защото вероятно си намерил кого да закопчаеш.

— Някаква самоличност за нашата Доу? — попита Очоа.

— Не. Всичките и принадлежности липсват, както и регистрационната карта на колата и табелките ѝ. Екип от тридесет и втори участък рови по кофите в радиус около 142-а Уест и Ленъкс за портфейла ѝ, там където са намерили колата ѝ. Когато приключим тук, проверете докъде стигнахме с идентификацията на автомобила.

— Разбрано — каза Очоа. — Защо се бави тъканният ни анализ?

— Заради токовия удар. Но помолих капитана да подпали нечий задник от лабораторията, та да свършат работа навреме. — До образа на синините по трупа на Матю Стар Ники залепи и снимка на шестоъгълния пръстен, намерен в колата. Запита се дала наистина е на Поченко.

— Тези резултати ми трябва за вчера.

Роули се присъедини към разговора.

— Свързах се с Кимбърли Стар на мобилния ѝ в Кънектикът. Каза, че в града се задушавала и затова със сина ѝ прекарали нощта в Уестпорт, в лятната хижа на неин приятел. Някакво място на име Компо бийч.

— Потвърди това — отвърна Хийт. — Всъщност, ще си поделим всички, които сме разпитвали за убийството, и ще проверим алибитата им. И да не забравим да включим и портиера, който се е скатал от нощната смяна. — Ники отметна тази задача в тефтера си и се обърна към Роули. — Как реагира на новината за кражбата?

— Откачи. Още чакам да си върна слуха в дясното ухо. Но както ми каза, не споменах какво е откраднато, а само, че е имало взлом по време на токовия удар. — Той добави, че г-жа Стар щяла да наеме кола обратно до Гилфорд и че когато наближи, ще се обади, за да се срещнат там с нея.

— Браво, Роулс — каза Хийт. — Искам някои от вас да е там, когато види.

— Който и да е, нека си вземе тапи за уши — предупреди той.

— Може би няма да е толкова разстроена — каза Руук. — Предполагам, че колекцията е била застрахована.

— Чакам да ме свържат с Ноа Пакстън — отвърна Ники.

— Е, ако има застраховка, може би дори ще е доволна. Макар че не знам по какво ще го разберем, с всички „подобрения“ по физиономията ѝ.

Очоа потвърди каквото подозираха, че няма охранителен запис от кражбата. Той обаче добави, че Гънтър, Франсис и хората им от Кражби още тропат по вратите в Гилфорд.

— Да се надяваме, че никой няма да реши, че му нарушаваме правото на уединение, при положение, че от терасите хвърчат тела и изчезват картини за шейсет милиона долара.

Детектив Хийт не искаше да рискува Кимбърли Стар да пристигне в апартамента преди нея, тъй че двамата с Руук отидоха да я чакат на любимото си местопрестъпление.

— Да ти кажа — започна Руук, когато за пореден път влязоха в хола. — Кимбърли ще трябва да си държи резервна жълта лента подръка в някой килер.

Ники имаше и друга причина да подрани. Детективът искаше да се види със зубърите от криминологията, които като че ли никога нямаха против да си поговорят с истински хора — дори да не отлепяха поглед от потника ѝ. Откри този, който ѝ трябва, на колене, докато щипеше с пинсети нещо от килима.

— Намери ли си лещите? — попита тя.

Той вдигна глава.

— Нося очила.

— Пошегувах се.

— О. — Той се изправи и я зяпна в потника.

— Забелязах, че работеше и по убийството преди няколко дни.

— Забелязала си?

— Забелязах... Тим. — Лицето на хлапето порумения под луничките. — И се чудя дали може да ми отговориш на един въпрос.

— Разбира се.

— Нещо, свързано с достъпа до апартамента. По-точно, може ли някой да се е добрал дотук през противопожарната стълба?

— А, на това мога да отговоря от опит. Не.

— Звучиш много убеден.

— Защото съм. — Тим поведе Ники и Руук към коридора, водещ към спалнята, където противопожарния изход свършваше при чифт прозорци. — Стандартно е да разгледаме всички възможни входи.

Погледнете: това е нарушение на правилника. Прозорците залостени, при това от години. Ако искате, мога да мина през лабораторията и да ви кажа точно колко години, но за целите на въпроса да кажем, че в последната седмица не са били отваряни.

Ники се подпря на рамката на единия прозорец, та да е сигурна. Съгласи се, че е прав.

— Ще ми се да мисля, че науката не е въпрос на правота, а на изчерпателност.

— Добре казано. — Ники кимна. — А проверихте ли за отпечатъци?

— Не, стори ни се непродуктивно, все пак няма как да се отворят.

— Имам предвид отвън. В случай, че някой се е опитал да влезе, без да знае, че не може.

Челюстта на момчето увисна и той се втренчи в стъклото. Руменината по бузите му се стопи и лицето заприлича на лунна повърхност.

Мобилният на Ники завибрира и тя се отдалечи, за да вдигне. Беше Ноа Пакстън.

— Благодаря, че се обади.

— Започнах да се чудя дали не съм ви обидил. Кога се чухме за последно?

Тя се засмя.

— Вчера, когато прекъснах обяда ти. — Руук сигурно я бе чул да се смее и се появи от коридора, за да ѝ виси на рамото. Тя се обърна и се отдалечи с още няколко крачки. Не ѝ трябваше това внимание, но той все така кръжеше в периферното ѝ зрение.

— Ето, почти двацет и два часа. Човек може да го хване параноята. Какъв е поводът този път?

Хийт му разказа за кражбата. Последва дълго, дълго мълчание. Тя попита:

— Още ли си там?

— Да, аз... едва ли се шегувате. Искам да кажа, не и за нещо такова.

— Ноа, в момента стоя в хола. Стените са голи.

Още едно дълго мълчание, след което той се прокашля.

— Детектив Хийт, може ли кажа нещо лично?

— Кажи.

— Случвало ли ви се е да преживеете огромен шок и след това, когато ви се струва, че не можете да се справите, някак го преодолявате и след това — хъм, извинете. — Тя го чу да отпива. — И така, стягате се и го преодолявате и точно, когато успявате, идва нов съкрушителен удар, след това трети и стигате до момента, в който просто се питате, „Какво правя, по дяволите?“. И си мечтаете да захвърлите всичко. Не само работата, но и целия начин на живот. Да сте от онези хлапета в Джърси, които правят сандвичи в Събуей или дават колелета под наем. Просто. Да му теглите. Майната.

— Ти от тях ли си?

— През цялото време. Особено в този миг. — Той въздъхна и изруга тихо. — Та, докъде сте с това? Има те ли някакви улики?

— Ще видим — отвърна тя, придържайки се към принципа си по време на разговор въпросите да задава само тя. — Предполагам, можеш да ми кажеш къде си бил снощи?

— Леле, ама карате направо.

— И сега бих искала и ти да сториш същото. — Ники почака, вече запозната със стъпките му в този танц: леко противене и след това — отстъпление.

— Не би трябвало да съм ядосан, знам, че си вършите работата, детектив, но — хайде стига. — Тя остави студеното ѝ мълчание да си свърши работата и той се предаде. — Снощи преподавах седмичния си вечерен курс в обществения колеж Уестчестър във Валхала.

— Може ли да го потвърдим?

— Преподавах на двайсет и петима студенти. Един-двама може и да са ме забелязали.

— А след това?

— Обратно у дома в Таритаун, голяма вечер — бира и мача Янкис-Ейнджълс в местния бар.

Тя попита за името на бара и си го записа.

— Още един въпрос и се отърваваш от мен.

— Съмнява ме.

— Застраховани ли са картините?

— Не. Бяха, разбира се, но когато закръжиха лешоядите, Матю прекрати плащанията. Каза, че не иска редовно да плаща малко състояние, за да застрахова нещо, което така или иначе ще отиде при

кредиторите. — Сега бе ред на Ники да замълчи сепнато. — Там ли сте още, детектив?

— Да. Просто се сетих, че Кимбърли Стар ще пристигне всеки момент. Тя знае ли, че застраховката е прекратена?

— Знае. Разбра същата вечер, когато Матю ѝ каза, че е спрял и вноските по нейната застраховка живот. И добави: — Не ви завиждам за следващите минути. Успех.

Роули не се шегуваше за тапите. Когато Кимбърли Стар влезе, тя просто изпищя. Още докато излизаше от асансьора, имаше отчаян вид и когато видя чаркове от вратата по килима в коридора, започна да стене. Когато влезе, Ники се опита да я хване за ръката, но Кимбърли се отскубна и стонът ѝ закатери октавите и стигна до писък като от класически петдесетарски филм на ужасите.

Стомахът на Ники се сви, когато Кимбърли изпусна чантата си и изпищя отново. Не искаше никаква помощ от никого и изпъна ръка с предупредително вдигната длан, когато Ники опита отново да я доближи. Когато писъкът премина, тя се стовари на дивана и зариде:

— Не, не, не. — Надигна глава, завъртя я, за да обхване и двата етажна стена. — Колко още трябва да понеса? Някой да ми каже! На кого му се случва такова нещо? На кого?!

С глас, пресипнал от пищене, тя продължи с реторичните въпроси, на които никой човек с капка разум или съчувствие не би имал дебелокожието да отговори. Затова я изчакаха да спре.

Руук излезе и се върна с чаша вода, която Кимбърли погълна рязко. На половината тя се задави и я изплю на килима, закашля се и захриптя, а накрая кашлицата ѝ премина в плач. Ники седна до нея, но не я докосна. След миг Кимбърли се извъртя, скри лице в шепи и се затресе в сподавени хлипания.

След още десет дълги минути, без да обръща внимание на никого около себе си, Кимбърли се пресегна към чантата си, извади шишенце с хапчета и с остатъка от водата в чашата глътна едно. Издуха носа си без успех и се зле да machка в длани салфетката, както преди няколко дни, докато смилаше новината за смъртта на съпруга си.

— Г-жо Стар? — Хийт почти го прошепна, но Кимбърли подскочи. — В някакъв момент ще искам да ви задам няколко въпроса, но това може да почака.

Тя кимна и едва изрече:

— Благодаря.

— Когато чувствате, че сте готова, може би по някое време днес, бихте ли огледала, за да ни кажете дали липсва и друго?

Г-жа Стар отново кимна. Отново промълви с усилие.

— Ще.

По време на краткия път до управлението, Руук каза:

— Тази сутрин, когато те поканих на късна закуска, не се шегувах изцяло. Какво ще кажеш да те покана на вечеря?

— Бих казала, че си насилваш късмета.

— Хайде де, не си ли прекара добре снощи?

— Не. Прекарах си страхотно.

— Тогава какъв е проблемът?

— Няма проблем. Затова нека не създаваме такъв, като позволяваме на това да прелее в работата, става ли? Ако не си забелязал, работя не по едно, а по две неразрешени убийства, а вече и по кражба на картини за десетки милиони.

Ники паркира Краун Викторията между патрулите пред участъка на 82-а улица. Излязоха и Руук се обърна към нея от другата страна на горещия метален покрив.

— С тази работа как въобще имаш връзки?

— Нямам. Обръщай повече внимание.

Тогава чуха Очоа да се провиква:

— Не заключвай, детектив. — Роули и Очоа приближава на прибежки. Догонваха ги четирима униформени.

— Какво имате за нас? — попита Хийт.

Роуч пристигнаха пред отворената ѝ врата. Очоа започна:

— Екипът от Кражби има попадение от разпитите в Гилфорд.

— Свидетел, който се връщал от командировка, видял няколко човека да излизат от сградата около четири сутринта — продължи Роули. — Сторило му се странно, затова си записал табелата на микробуса.

— И не се е обадил в полицията? — попита Руук.

— Леле, ама наистина си новак, а? — отрязва го Очоа. — Така де, проверихме номера. Микробусът е регистриран на адрес в Лонг Айлънд сити. — Вдигна бележката и Хийт я измъкна от пръстите му.

— Наблъсквайте се отзад — каза тя. Роули и Очоа не дочакаха поканата ѝ и вече бяха с по един крак в колата. Ники запали двигателя,

включи полицейската лампа и даде газ до дупка. Руук все още се мъчеше да затвори една от задните врати, когато стигнаха „Кълъмбъс“ и тя наду сирената.

[\[1\]](#) Електрическата компания, обслужваща почти цял Ню Йорк.
— Б.пр. [↑](#)

12.

Тримата детективи и Руук мълчаха напрегнат докато колата реवेशе през градското движение към моста на 59-а улица. Тя накара Очоа да изпрати съобщение по радиостанцията, така че когато стигнаха под въздушната трамвайна линия на Рузвелт айлънд, контролното управление бе спряло движението там, за да може тя да премине. Мостът принадлежеше на нея и двете патрулни коли, които я придружаваха.

Когато се измъкнаха от площад Куийнсбъро, спряха сирените, за да не привличат излишно внимание, и завиха по Северния булевард. Адресът бе автосервиз в промишлен район, недалеч от жп-парка ЛИР^[1]. Край надземното метро на Тридесет и трето авеню откриха няколко патрулни коли от участка в Лонг Айлънд. Чакаха на няколко пресечки южно от сградата.

Ники излезе и поздрави лейтенант Мар от 108-и. Мар имаше осанка на военен — педантичен, ала и хладнокръвен. Каза на детектив Хийт, че акцията е нейна, но искаше да опише плана, който ѝ бе подготвил. Събраха се около капака на колата му и той изложи схема на квартала. Автосервизът вече бе ограден с червен маркер и лейтенантът нарисова сини Х-ове върху пресечките на околните групи от сгради — там били разположени патрулни коли, запушвайки всеки изход за заподозрените, в случай че опитат бягство.

— Никой няма да се измъкне, освен ако не му пораснат крила — рече лейтенантът. — А и тогава, няколко хората ми обичат да стрелят по патици.

— А самата сграда?

— Нищо необичайно като за тази част на гората. — Показа на Ники план на зданието от базата данни на Нюйоркската пожарна. — На един етаж с височината на два, от тухла. Офисът е отпред, тук. Сервизът и тоалетките са отзад. Тук е складът. Няма нужда да ти казвам, че там работата е пипкава — кофти осветление, много ъгли и така нататък, така че ще трябва да се оглеждаме. Вратата е тук. При

сервиза има още една. Три стоманени гаражни врати, едната води до двора в задната част.

— Ограда? — попита тя.

— Мрежеста, с пластмасово покритие. Навсякъде има телена мрежа, включително и по покрива.

Ники прокара пръст по начертаната на плана му гранична линия.

— А какво има зад тази ограда?

Лейтенантът се усмихна.

— Ловци на патици.

Решиха, че набеget ще започне след пет минути, облякоха бронираните жилетки и се върнаха по колите си. Две минути преди началото, Мар се появи на прозореца на Хийт.

— Съгледвачът ми казва, че най-близката гаражна врата се е вдигнала. Предполагам, че искаш да влезеш първа?

— Да, мерси.

— Тогава ще ти пазя гърба. — Провери часовника си със същото хладнокръвие, с което би проверил дали автобусът му е навреме, и добави: — Също така разбрах, че микробусът с вашите табелки е в двора.

Ники усети как пулсът ѝ се ускорява.

— Това е важно.

— Онези картини много ли са ценни?

— Достатъчно, за да изплатят едnodневна лихва от плана за спасение на Уолстрийт.

Лейтенантът отвърна:

— Да се надяваме тогава, че днес никой няма да ги надупчи, — и се качи в колата си.

На седалката до нея Очоа изпука кокалчетата на пръстите си.

— Не го мисли. Ако руснакът е там, ще го спипаме.

— Не го мисля. — На огледалото за задно виждане Роули бе полузатворил клепачите си и тя, както в инат се запита дали се опитва да се отпусне или пък се молеше. Обърна се към Руук, който седеше до Роули. — Руук.

— Знам, знам, стой в колата.

— Всъщност, не. Излез от колата.

— Е, стига де, да не искаш да ме оставиш да вися тук?

— Не ме карай да броя до три, господинчо, и да те наказвам в стаята ти.

Очоа провери часовника си.

— Петнайсет секунди.

Хийт изгледа Руук свирепо и настойчиво. Той излезе и тръшна вратата. В колата до нея лейтенант Мар вдигна микрофона. По радиото се чу спокойното му „Зелена светлина за всички.“

— Да отидем на изложба — каза тя и настъпи газта.

Диафрагмата ѝ се сви, когато свърна зад ъгъла и засили колата към сградата. Още отдавна бе научила, че може да приказваш успокояващи приказки на мозъка си, но жлезите ти държат кормилото. С един съзнателен дълбок дъх компенсира плитките, които неусетно поемаше. Когато издиша, Ники откри идеалната среда между нервността и концентрацията.

Отпред по улицата към нея пое формация коли, клещите на Мар, които се затваряха около целта. Вдясно срещу нея бързо нарастваше автосервизът. Най-близката гаражна врата още зееше. Хийт наби спирачки и завъртя кормилото. Викторията се заклатушка тромаво по стръмния наклон и още се тресеше на окачването си, когато с рев нахлу наред гаража, гумите изпискаха и колата спря. Светлините от лампата ѝ се отразяваха в стреснатите лица на шепата мъже в сервиза.

Докато отваряше, Ники вече ги бе преброила.

— Петима — каза тя.

— Разбрано, петима — отвърнаха в един глас Роуч.

— Полиция, на място, да ви виждам ръцете — извика тя, докато се показваше иззад вратата си. Зад нея се чуха и останалите коли, но тя не се обърна.

Вдясно, двама работници с прашни комбинезони и бели маски изтърваха машините, с които полираха бронята на един стар Ле Барън, и вдигнаха ръце. Вляво, в другия край на гаража, точно пред склада, трима мъже станаха от масата, където играеха карти. Не изглеждаха никак готови да се предават.

— Дръжте картоиграчите под око — каза Ники на Роуч. След това, по-силно, на всички: — Казах, да ви видя ръцете. Сега.

Сякаш това „сега“ бе изстрел от сигнален пистолет. Тримата мъже се разпръснаха в различни посоки. С периферното си зрение Хийт зърна униформени полицаи, които вече претърсваха двамата с

маските. Затича се към един тип с вид на рокер, който тичаше по протежение на стената, към офиса. Докато набираше скорост, извика:

— Очоа — и посочи втори, който се бе насочил към изхода, водещ към задния двор.

— Аз съм с онзи зеления — каза Роули и тръгна след мъжа със зелената риза, насочил се към една странична врата. Докато Роули завърши изречението, онзи вече я бе отворил.

Хийт вече не виждаше, но чу нестройния хор „Полиция, на място!“ от униформените във фланговия екип на Мар, които чакаха при алеята.

Рокерът пред нея бе само мускули и бирен корем. Колкото и да бе бърза, той имаше пряк път към изхода — тя трябваше да заобикаля сандъци с инструменти и една омачкана броня. На около три метра от офиса тя само успя да мерне люшналата се сива опашка на косата му преди да се затръшне вратата. Опитва се да я отвори, но заяждаше. От другата страна изцрака резе.

— Отдръпни се, детектив. — Мар, обладан от пълно спокойствие, стоеше зад нея с двама униформени с шлемове и предпазни очила, подхванали таран.

Тя се отдръпна и двамата полицаи забиха тарана в бравата. Той се разтресе, а бравата експлодира и вратата се отвори.

— Пазете се — рече Хийт. Нахлу в офиса с изваден пистолет. В малката стаичка изстреляха два изстрела и ниско в касата на вратата до нея се заби куршум. Ники се извъртя обратно от другата страна и опря гръб в тухлената стена.

— Уцелиха ли те? — попита Мар. Тя тръсна глава и затвори очи, за да си припомни образа, който бе успяла да асимилира за секундата преди изстрелите. Двата проблясъка някъде отгоре. Прозорец по дължината на стената. Само че рокерът стоеше до бюрото и посягаше нагоре с една ръка. Над него в тавана — черен квадрат.

— Качва се на покрива — каза тя и се затича през гаража към задния двор, където Очоа бе повалил своя човек и вече му слагаше белезници. — Гледай нагоре, детектив — предупреди го тя. — Имаме си маймуна.

Хийт обходи периметъра на зданието, вдигнала глава. В пролуката между сервиза и магазина за автомобилни стъкла до него тя спря. От телената мрежа на покрива се вееше парченце плат. Ники

застана точно под него и погледна надолу. На бетона между обувките ѝ имаше две яркочервени капки.

Обърна се и мерна погледа на Роули от двора, след това му посочи къде е скочил рокерът, а после притича до портата в единия ъгъл на сградата. Погледна иззад ъгъла и пак се скри. Тротоарът бе празен. Прецени, че нейният човек няма да слезе отпред, а ще стигне колкото може по-далеч по покрива и тогава ще скочи.

Докато тичаше покрай фасадата на магазина за стъкла, се благодари, че районът е промишлен и че е такава жега — и двете ѝ гарантираха, че няма да ѝ пречат пешеходци. Краят на сградата съвпаднаше с ъгъла на една от страничните улички. Залепи гръб за стената, която стопли врата ѝ над бронежилетката. Погледна от другата страна. Малко по-далеч рокерът слизаше по един улук. Идваха и подкрепленията ѝ, ала бяха на няколко метра от нея. Рокерът си помагаше и с двете ръце. Ако тя го оставеше да слезе, той щеше да е на паважа с готов за стрелба пистолет.

Хийт се завърта иззад ъгъла, вдигнала своя.

— Полиция, на място! — извика тя. И не можеше да повярва на очите си. Между нея и нейния човек по тротоара се шляеше Руук.

— Опа! Аз съм, аз съм — каза той.

— Мръдни! — извика тя и му направи знак да се отмести.

Руук погледна през рамо. За първи път видя мъжа, който слизаше по улука, и веднага се дръпна и се скри един камион. Дотогава обаче рокерът вече се държеше само с една ръка, а с другата посегна към пистолета. Хийт се скри зад ъгъла и онзи пропусна, а куршумът се заби в купчина дървени сандъци до бордюра.

След това чу ботуши по паважа, мощно изругаване и нещо метално изтрополи на земята. Пистолетът.

Хийт отново надникна. Рокерът стоеше на тротоара, обърнал ѝ задник, докато взимаше от земята оръжието си. Тя пристъпи към него.

— Не мърдай!

И тогава отстрани му врълхлетя Руук с рогата напред. Докато двамата се боричкаха на земята, Ники загуби добрия си прицел. Тя се затича към тях, следвана от Роули и останалите от подкрепленията. Точно когато стигна, Руук се озова върху онзи и насочи собствения му пистолет към лицето му.

— Давай — рече му. — Трябва да се поупражнявам.

След като натовариха рокера на задната седалка на една от патрулките, която щеше да го закара в участъка в Манхатън, Хийт, Роули, Руук и подкрепленията вкупом се насочиха към сервиза. Пътьом Руук се опита да говори с Ники, но тя още бе бясна от намесата му и крачеше отпред, с гръб към него.

Когато влязоха в гаража, лейтенантът записваше подробности за доклада си.

— Дано нямаш против да ти използвам колата за бюро — каза той.

— И за по-лошо е била използвана. Всички ли прибрахме? — попита тя.

— И още как. Двата заека са с белезници, по колите. Двамата мирни — каза той, кимвайки към двамата с маските — изглеждат обикновени. Мисля, че най-големият им проблем е, че от утре ще са безработни. Браво за рокера.

— Благодаря. И още повече — за подготовката. Задължена съм ти.

Той сви рамене.

— Радвам се само, че добрите се прибират в безопасност за вечеря. — Остави папката с листовете на капака на колата. — Сега, детектив, за теб не знам, но аз искам да погледна в каросерията на онзи камион.

Мар и Хийт поведоха останалите към страничния двор, където слънчевите лъчи, отразени от камиона, ги връхлетяха като печка за пица. Лейтенантът даде заповед и един от хората му отвори двойните врати. Сърцето на Ники се сви.

Освен купчина одеяла за местене, в микробуса нямаше нищо.

[1] LIRR — Long Island Rail Road — Градски транспорт, подобен на лифт. — Б.пр. ↑

13.

В стаята за разпит рокерът, Брайън Даниълс, изглеждаше позаинтересуван от марлята на трицепса си, отколкото от детектив Хийт.

— Чакам — каза тя.

Той не ѝ обърна внимание и се усука, опирайки брадичка на рамото си, за да разгледа превръзката под скъсания ръкав на тениската си.

— Това още ли кърви, бе? — попита. Той отмести поглед към огледалото, но то бе твърде далеч и той се отказа. Отново се обърна напред.

— Какво стана с картините, Брайън?

— Док. — Той тръсна глава. Когато го вкарала в ареста, махнаха ластика от опашката му и сега косата му висеше на гърба му като мръсен водопад.

— Брайън е за данъчните и Службата по МПС-тата. Викай ми Док.

Ники се запита кога за последно този лайнар е плащал данъци или таксата по шофьорската си книжка. Тя изтика тази мисъл назад и се върна на темата.

— След Гилфорд снощи къде преместихте колекцията?

— Не знам за какво, по дяволите, говорите, г-жо.

— Говоря за съдържанието на онзи микробус.

— Какво, одеялата? Ваши са. — Той изхърка, развеселен, и отново се върза на фльонга, за да види къде се е порязал.

— Къде беше снощи между полунощ и четири?

— Мамка му, любимата ми тениска.

— Знаеш ли, Док? Не само не можеш да стреляш, ами си и тъп. След циркаджийските ти номера от тази сутрин имаме достатъчно обвинения, та престоят ти в Синг Синг^[1] да ти се стори като уикенд в Четирите сезона^[2].

— Е, и?

— И... искаш ли да те съдят до дупка? Дръж се като задник тогава. — Детективът стана. — Ще ти дам време да помислиш. — Тя претегли папката му. — Ако съдя по това, знаеш какво е да лежиш в затвора. — След това излезе, за да помисли той върху бъдещето си.

Руук беше сам на бюрото й и не бе много доволен.

— Хей, мерси, че ме заряза в живописния Лонг Айленд.

— Не сега, Руук. — Тя пристъпи покрай него на път за бюрото си.

— Трябваше да измина целия път дотук на задната седалка на патрулна кола. Знаеш ли какво е? Хората в съседните коли ме гледаха, все едно съм арестуван. Няколко пъти махах, само за да им покажа, че нямам белезници.

— Направих го, за да си в безопасност.

— От какво?

— От мен.

— Защо?

— Да започнем с това, че не ме послуша.

— Писна ми да стоя сам. Реших, че сте приключили бързо, затова обиколих да видя какво се случва.

— И се намеси в престрелка.

— Че как иначе? Оня се опитваше да те гръмне.

— Аз съм полицай. Все някой някога ще стреля по мен. — Намери нужната й папка и шумно затвори чекмеджето. — Имаш късмет, че не гръмнаха теб.

— Имах жилетка. Между другото, как въобще ги понасяш тези неща? Много стягат, особено в тази влажност.

Очоа влезе, потупвайки горната си устна с тефтера си.

— Отникъде нищо. Проверих всички за алибита. Потвърждават се.

— И това на Кимбърли Стар? — попита Хийт.

— Там уцелих две в едно. Била в Кънектикът заедно с доктора любовник в неговата колибка край морето, така че и двамата са на чисто. — Затвори тефтера и се обърна към Руук. — Хей, човече. Роули ми повтори какво си му казал на онзи, когато ти е паднал.

Руук стрелна поглед към Ники и отвърна:

— Няма нужда да го обсъждаме.

Очоа обаче продължи с дрезгав шепот:

— Давай. Трябва да се поупражнявам. Много е яко, а?

— О, да — каза Хийт. — Руук е нашият Мръсен Джейми. — Иззвъня телефонът на бюрото ѝ и тя вдигна. — Хийт.

— Роули съм. Тук е.

— Идвам.

Старият портиер стоеше с Ники, Руук и Роуч в кабинката за наблюдение и през стъклото се взираше в редицата мъже.

— Не бързай, Хенри — каза му Ники.

Той пристъпи към прозореца и свали очилата си, за да ги почисти.

— Трудно ми е. Както казах, беше тъмно и носеха шапки. — В съседната стая шестима мъже стояха с лице към огледалото. Сред тях беше Брайън „Док“ Даниълс и още двама от арестуваните.

— Не бързай. Само ни кажи, ако нещо ти просветне. Или ако не ти просветне.

Хенри върна очилата на носа си. Минаха няколко мига.

— Мисля, че разпознавам един.

— Мислиш или си сигурен? — Ники многократно бе наблюдавала как от желание да помогнат или да си отмъстят свестни хора правеха лоши избори. Отново предупреди Хенри. — Бъди сигурен.

— Мхм, добре.

— Кой е?

— Виждате ли онзи опърпания, с превръзката на ръката и дългата коса?

— Да?

— Онзи вдясно от него.

Зад Хенри детективите поклатиха глави. Бе посочил един от тримата полицаи в редицата.

— Благодаря ти, Хенри — каза Хийт. — Оценявам, че дойде дотук.

Обратно в стаичката си детективите и Руук седяха с гръб към бюрата си и мързеливо си подхвърляха мека гумена топка. Това правеха, когато стигнеха до задънена улица.

— Не е като онзи да има шанс да се измъкне — каза Руук. — Не може ли да го задържите най-малко за нападението срещу детектив Хийт?

Роули вдигна длан и Очоа му подхвърли топката.

— Не е в това въпросът.

— Въпросът е да го накараме да ни даде картините. — Роули му върна топката. Така го бяха усъвършенствали, че Очоа не трябваше дори да помръдне.

— Както и кой го е наел — добави Хийт.

Руук вдигна ръка и Очоа му подаде.

— И как ще накарате тип като този да говори, ако не иска?

Руук подхвърли топката на Хийт.

— Вечният въпрос. Да намерим място, където да го притиснем.

— Тя стисна топката. — Мисля, че имам идея.

— Винаги работи: силата на топката — каза Роули. Очоа повтори и вдигна ръка. Ники хвърли топката, която отскочи от лицето на Руук.

— Ух — каза тя. — Никога преди не ми се е случвало.

В стаята за разпит имаше нов кандидат, Джералд Бъкли.

— Г-н Бъкли, знаете ли защо ви помолихме да дойдете?

Бъкли бе сплел здраво пръсти на масата пред себе си.

— Нямам никаква представа. — Хийт забеляза, че си е боядисал веждите в черно.

— Знаете ли, че снощи в Гилфорд е имало обир?

— Верно? — Облиза устни и изтри носа си на пияница с опакото на дланта си. — Заради токовия удар сигурно, а?

— Какво искате да кажете?

— Ами, де да знам. Знаете. Не е много коректно да го казвам иначе, затова само ще кажа, че „някои хора“ обичат да рипат на воля, когато паднат оградите. — Очевидно чувстваше неотклонния ѝ поглед и не успя да открие безопасно място, където да спре собствения си, затова се съсредоточи да човърка някаква коричка по едно от кокалчетата си.

— Защо снощи сте отменил смяната си в Гилфорд?

Очите му бавно срещнаха нейните.

— Не разбирам въпроса.

— Прост е. Портиер сте в Гилфорд, нали?

— Да?

— Снощи сте се обадил на дежурния, Хенри, и сте му казал, че няма да го смените. Защо?

— Как така „защо“?

— Както го чувате. Защо?

— Е, казах ви вече, имаше токов удар. Знаете, че градът се превръща в лудница, когато угаснат лампите. Да не мислите, че ще излизам? Няма начин. Затова си отмених смяната. Защо го правите на такъв въпрос?

— Защото е извършена много крупна кражба и когато се случват неща извън нормалното, например нарушения в установения ред, включително служители, които не се появяват на работа, ми става много интересно. Това, Джералд, е важният въпрос. — Тя се втренчи в него и зачака. — Докажи къде си бил снощи и ще се ръкуваме, а аз ще ти отворя вратата на излизане.

Джералд Бъкли стисна ноздрите си между палец и показалец, повтори, а след това щипна въздуха, както Ники бе виждала да правят мнозина пристрастени към кокаина. Той затвори очи, постоя така няколко секунди и когато ги отвори, рече:

— Искам адвокат.

— Разбира се. — Задължена бе да покаже, че е разбрала молбата му, но искаше да чуе още от него. — Има ли нещо, за което мислиш, че ще ти е нужен адвокат? — Типът бе глупав, а и наркоман. Ако само продължаваше да говори. Ники знаеше, че може да го приклещи.

— Защо си си отменил смяната? В микробуса с обирджиите ли беше или твърде много си се страхувал, че ако се случи на твоята смяна, на следващия ден няма да можеш да се правиш на невинен?

— Нищо повече не казвам. — Мамка му, на косъм. — Искам адвокат. — Той скръсти ръце и се облегна назад. Ники обаче имаше резервен план. Силата на гумената топка.

След пет минути стоеше с Очоа в кабинката за наблюдение.

— С Роули къде го сложихте?

— Нали знаеш пейката до стълбището, близо до отдела по Обществени въпроси?

— Идеално — каза тя. — Ще го направя след две минути.

Очоа излезе от кабинката, за да заеме мястото си, а Ники се върна в стаята за разпит.

— Намерихте ли ми адвоката?

— Свободен си. — Той я изгледа с недоверие. — Наистина, може да си вървиш.

Бъкли се изправи и тя му отвори вратата. Когато Ники излезе с Бъкли във външния офис, не погледна към Обществени въпроси, но отличаваха Очоа и Роули, които пречеха на Бъкли да вижда седналия на близката пейка рокер Док. Идеята беше Док да види Бъкли, а не обратното. На стълбите Ники разположи портиера така, че да е с гръб към Док, и спря.

— Благодаря, че дойдохте, г-н Бъкли — рече тя, достатъчно силно. Зад Бъкли Роуч се разделиха. Тя се престори, че не забелязва как рокерът проточва шия.

Когато видя безпокойството на лицето на Док, тя поведе Бъкли за лакътя и заедно с него заслиза по стълбите. Остави го да стигне до края, а тя се върна нагоре. Отново на висок глас му рече:

— И ви благодаря за съдействието. Знам, че е трудно, но направихте каквото е редно.

Бъкли я погледна, като че ли е луда, и бързо се изнесе.

Нещата с Брайън „Док“ Даниълс продължиха доста различно, когато го върнаха за разпит. Ники вече седеше, когато Роуч го въведеха. Той я заглежда, вероятно опитвайки се да прочете нещо в лицето ѝ.

— Какво става? Какво ви каза она?

Хийт не отвърна. Кимна на Роули и Очоа, които излязоха. Над помещението се спусна мъртвешка тишина.

— Хайде де, какво каза?

Ники демонстративно отвори една папка и се загледа в първата страница. Погледна над нея към Док и каза:

— Така, да уточним — смятате Джералд Бъкли за свой приятел?
— Тя поклати глава и затвори папката.

— Приятел? Ха! Лъжец е и нищо повече.

— Така ли?

— Всичко ще каже, за да си покрие задника.

— Това често се случва, когато нещата загрубят, Док. Хората започват да бутат от спасителната лодка приятели и роднини. — Когато назря моментът, Ники кръстоса ръце и се облегна назад. — Въпросът, предполагам, е кой от двамата ще плува с акулите?

Рокерът като че ли преценяваше нещо.

— Кажете ми какво е казал и ще ви кажа, ако са глупости.

— Да, точно така ще направя...

— Е, какво да правя? Да си призная?

Тя сви рамене.

— Да го наречем съдействие.

— Да бе, да.

— Док, ти решаваш. Но един умен човек би изпреварил събитията. Прокурорите ще искат глава за копието си. Твоята ли да бъде или тази на Бъкли? — Тя вдигна папката. Изправи се. — Може би умният днес е бил Бъкли. Ще се видим на изслушването.

Рокерът се замисли, но за кратко. Тръсна грива и каза:

— Добре, ето я истината. Никакви картини не сме крали. Когато влязохме, вече ги нямаше.

— Вярвам му — каза Роули. Беше се отпуснал в стола си, вдигнал крака на класьор за папки наред стаичката им.

Хийт стоеше пред бялата дъска и въртеше маркер из ръцете си.

— И аз. — Тя махна капачката и огради момента, когато е пристигнал микробусът, и кога е заминал. — Няма начин да са свалили всички картини за половин час. Дори Хенри да бърка и да е цял час — пак е невъзможно. — Тя остави маркера на алуминиевото прагче под дъската. — А и цяла сграда хора нито да ги види, нито да ги чуе? Глупости.

От стола си Руук вдигна ръка.

— Може ли да питам нещо?

— Давай.

— „Трябва да се поупражнявам“ — довърши Роули и се изхили. Ники потисна собствената си усмивка и кимна на Руук.

— Да не би Пен и Телър^[3] да се специализират и в кражби с взлом? Защото някой със сигурност е откраднал картините.

В другия край на стаята Очоа затвори телефона си и промълви:

— Божя майчице. — Оттласна се от бюрото си и столът му на колелца се понесе към останалите, спирайки пред Ники. — Това е голямо. Върнаха резултатите от онова Волво. — Зачете от тефтера си: правеше така, когато имаше важни новини и не искаше да обърка нищо. — Колата е регистрирана на Барбара Диърфийлд. Поразтърсих се за името, включително в отдела по изчезвания. Преди четири дни Барбара Диърфийлд е била обявена за изчезнала от работодателя си.

— Кой е той? — попита Хийт.

— Сотбис.

Ники изруга.

— Аукционната къща...

— Точно така — потвърди Очоа. — Мъртвата е била оценител на картини.

[1] Синг Синг — затвор с максимална степен на сигурност в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] „Четири сезона“ — петзвезден хотел в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[3] Популярно дуо илюзионисти — комедианти в Лас Вегас. — Б.пр. ↑

14.

Роули се върна, увесил на показалеца си спортното си горнище. От пот синята му риза бе потъмняла с няколко допълнителни нюанса.

— Нося подарък от Сотбис.

Ники стана от бюрото.

— Много обичам подаръци. Какво е, картина Уинслоу Хоумър^[1]? Магна Карта^[2]?

— По-хубаво. — Подаде ѝ сгънат лист. — Разрешиха ми да принтирам една страница от календара на Диърфийлд. Извинявай, че така съм го омачкал. Влажността отвън е звяр.

Ники хвана листа така, сякаш можеше да пипне някоя гнусна болест от него.

— Влажен е.

— Само от пот.

Докато тя го разгъваше и четеше, Очоа се завъртя на стола си и покри с длан телефона си.

— Човече, никога не съм виждал някой да се поти като теб. Стисне ли ти човек ръка, все едно стиска задника на Спондж Боб^[3].

— Очоа, струва ми се, че такива неща не се казват на глас, човек може да си извади погрешни изводи.

— Руук се надвеси над рамото на Ники, за да прочете листа в ръцете ѝ.

— Добре, имаме... — На Ники ѝ се стори, че Руук е застанал твърде близо, така че му подаде страницата и увеличи дистанцията между тях. — Имам потвърждение, че в сутринта, преди да загине Матю Стар, Барбара Диърфийлд е имала уговорка в апартамента му.

— Същата сутрин, преди и тя да загине — добави Руук.

— Много вероятно. Още чакаме потвърждение от съдебните патолози, но да кажем, че можем да сме относително сигурни. — Ники внимателно нанесе часа на уговорката между Диърфийлд и Стар в хронологията на дъската.

— Няма ли да нанесеш и смъртта ѝ? — попита Руук.

— Не. Сигурни сме, но само относително.

— Да. — И добави: — Ти, може би.

Роули даде подробности, които бе научил от колегите на жертвата. Целият офис на Сотбис бил в шок и ужас от новините. Когато някой изчезне, човек се надява на най-доброто, но новините потвърдили най-лошите им опасения. Барбара Диърфийлд се разбираше добре с колегите си, по всичко личало, че е стабилен човек, обичала работата си, животът ѝ извън нея бил пълноценен — деца в колеж, вълнуваща ваканция до Нова Зеландия, запланувана със съпруга ѝ.

— На мен ми звучи добре — каза Роули. — Там е зима. Без неприятно потене.

— Е, провери семейство, приятели, евентуални любовници, за да покрием всички варианти, макар че интуицията ми не ме води натам. А ти?

Роули се съгласи с нея. Очоа приключи поредния си разговор.

— Криминолозите. Първо едните новини, или другите новини? — Прочете по изражението на Хийт, че не е моментът да се бърза. — Два вида резултати. Платът от балкона съвпада с дънките на Поченко.

— Знаех си — каза Руук. — Отрепка.

Ники не обърна внимание на избухването. Сърцето ѝ набираше скорост, но тя гледаше да се държи, сякаш слуша борсовите новини по радиото, докато чака съобщенията за задръствания в центъра. През годините бе научила, че всеки случай има свой живот. Този още не бе дори близо до разрешаване, но навлизаше във фаза, когато най-сетне имаха неопровержими данни. Всяко доказателство трябваше да си каже думата, а вълнението, особено нейното, само създаваше излишен шум.

— И второ, беше права. Пред онези прозорци при пожарния изход имаше чифт отпечатыци. Знаем чии.

— Голяма загадка — изпуфтя Руук.

Ники поседя и помисли.

— Така. Значи имаме едно доказателство, което ни казва, че Поченко е изхвърлил Матю Стар през балкона, и друго, според което в някакъв момент е опитал да влезе през прозореца. — Тя се върна пред дъската и до „парче плат“ написа името на Поченко. На едно от празните места написа „достъп?“ и го ограда.

Докато стоеше и премятеше маркера от ръка в ръка — нов навик, отбеляза си, — погледът ѝ попадна върху снимката на пръстена, а след това върху синините на Матю Стар.

— Детектив Роули, колко ти е писнало да гледаш записа от Гилфорд?

— Напълно.

Тя постави длан на рамото му.

— Тогава напълно ще намразиш следващата си залича. — Свали длан и дискретно я обърса в панталона си.

Очоа се подсмихна и си затананика музичката от сериала за Спондж Боб.

Докато Роули изнамираше и зареждаше записа, Хийт се зае с обичайните си прозвънявания и проверки в компютъра, за да види дали сред скорошните дребни кражби, нападения и обири на банкомати няма открие нещо ново за Поченко. Откакто бе ограбил онази аптека, от него нямаше и следа. Един приятел на Ники, ченге под прикритие от Борба с порока, внедрен в руските квартали по Брайтън бийч, също не бе открил нищо. Хийт си повтаряше, че натрапчивите ѝ проверки са просто добра детективска работа: толкова голяма част от успеха си беше просто упорство. Но дълбоко в себе си знаеше, че просто никак не ѝ се нрави, че някъде там, под радара, се спотайва опасен психопат, който ѝ има зъб. Това поставяше под въпрос принципите ѝ да разделя емоциите от работата си. Предполагаше се да е ченгето, не жертвата. Ники си позволи да стъпи за миг на територията на човешките емоции и после се върна в правия път.

Къде ще е отишъл? Подобен мъж, едър, лесно забележим, беглец с рани, без достъп до апартамента си — в някакъв момент трябваше да се превърне в мършояд. Освен ако нямаше подкрепа от някого и/или скрити пари, присъствието му все някъде щеше да се усети. Може би разполагаше с гореспоменатите. Може би. Но не ѝ се струваше така. След последния си разговор тя зарея поглед в нищото.

— Може да се е записал в едно от онези риалитита, където пращат участниците на пустинен остров. Да ядат буболечки и да се псуват едни други — каза Руук. — Нали се сещаш, „Аз съм убиец с интелекта на бабуин, разкарайте ме оттук.“

— Черно с една бучка, нали? — Ники остана чаша кафе на бюрото на Роули.

— А... мерси, да, много мило. — Роули превъртя няколко минути от записа на Гилфорд. — Освен ако не значи, че пак ще вися цяла нощ.

— Не, няма да отнеме много. Стигни до Майрик и Поченко и забави. — Роули имаше достатъчно опит с тази част и намери точното място, където влизаха от улицата. — Така, когато стигне само до Поченко, спри.

Роули замрази картината и увеличи лицето на руснака.

— Какво търсим?

— Не това.

— Но искаше да спра на този кадър.

— Точно така. И какво правехме досега? Фокусирахме на лицето, защото ни трябваше снимка за идентифициране, нали?

Роули я погледна и се усмихна.

— А, схванах. — Той смали лицето на Поченко и насочи вниманието си другаде.

На Ники ѝ хареса какво си бе избрал за фокус.

— Точно така, ето там. Роулс, бързо схващаш. Ако продължаваш, отсега нататък ще ти давам да проучваш всички охранителни записи.

— Значи вече знаеш за плана ми да стана цар на охранителните записи в участъка. — Когато увеличи избрания образ, се облегна и попита:

— Как е така?

— Затворете телефонните линии. Имаме победител.

Ръката на Поченко изпълваше екрана. На нея — нелош кадър на пръстена, който Лорън ѝ показва в депото.

— Принтирай ми го, цар Роули.

Минути по-късно добави снимката към непрекъснатото растящата поредица образи на бялата дъска. Руук се подпираше на стената и ги наблюдаваше. Вдигна ръка.

— Разрешено ли ми е да питам нещо?

— Руук, винаги предпочитам въпрос пред опитите ти за оригиналничене.

— Значи може. — Той пристъпи до дъската и посочи снимките от аутопсията на Матю Стар. — Какво точно каза приятелката ти трупояд за синините и пръстена?

— Има си име, Лорън, и не е трупояд, а съдебен патолог. А каза, че синините по торса му носят отпечатък от пръстена, с изключение на

една. Виж. — Тя му показва. — Синини с пръстена: тук, тук, тук, и тук.

Руук на свой ред посочи една синина.

— Тази обаче е от същата ръка и няма следа от пръстен.

— Може да го е махнал — рече Ники.

— Извинете, ъ, детектив, но кой сега си измисля теории? — намеси се той. Ники поклати глава. Мразеше, че е толкова сладък. Донякъде. Той продължи: — Поченко е носел пръстена, когато двамата с Майрик са наминали да „убедят“ Стар да си плати дълга, нали? — Руук пусна няколко крошета във въздуха. — Бум, бум, бум. Накарай Роули пак да се разрови из записва и се хващам на бас, че на излизане Поченко още носи пръстена.

Хийт повиши глас:

— Роули?

— Мразя те — отвърна детективът и презареди записва, за да провери.

— Когато си тръгват, оценителката идва за срещата си и си тръгва. Теорията ми е следната — каза Руук. — Тази синина тук, без пръстена, е от по-късно, когато същия следобед Поченко се връща, за да убие Матю Стар. Преди това руснакът е изгубил пръстена в схватката с Барбара Диърфийлд.

Хийт прехапа устни и се замисли.

— Всичко звучи добре, дори много вероятно.

— Е, не дадох ли достатъчно добро обяснение за това кога е убита Диърфийлд?

— О, за това съм съгласна с теб. Но пропускаме нещо още по-важно, г-н репортер.

— Кое?

— Голямото „защо“. Ако между двете убийства има връзка, защо Поченко е убил първо Диърфийлд? Така ще разберем мотива. След това просто го проследяваме и обикновено откриваме убиеца.

Руук погледна първо дъската, след това нея.

— Да знаеш, че Мик Джагър никога не ме е карал така да си напъвам мозъка.

Тя обаче почти не го слушаше. Вместо това наблюдаваше Очоа, който тъкмо влизаше.

— Дадох ли? — попита Ники. Очоа вдигна няколко сгънати листа. — Отлично.

— Какво става? — неразбиращо рече Руук.

— Някои чакат да им дойде влакът, аз чакам да ми дойдат заповедите за обиск. — Хийт взе чантата си от бюрото. — Ако обещаеш този път да си послушен, ще ти дам да дойдеш и да гледаш как арестувам някого.

Хийт и Руук изкачиха стъпалата до втория етаж на полускринатия блок и тръгнаха по коридора. Постройката бе в Хелс кичън^[4], от червеникавокафяв пясъчник, а някой явно бе решил, че ѝ трябва само боя, защото всичко по нея, макар и разпадащо се, бе преобоядисано. По това време на деня във въздуха тегнеха миризмите на дезинфектант и готвено. Жегата правеше така, че миризмата почти можеше да се докосне.

— Сигурна ли си, че е тук? — прошепна Руук. Дори така гласът му проехтя като в катедрала.

— Напълно — отвърна тя. — Цял ден го наблюдаваме.

Ники спря пред номер 27. Месинговите цифри отдавна и многократно бяха преобоядисвани. Ники обхвана кръста му и го премести настрани.

— В случай, че онзи стреля. Не си ли гледал риалити предавания за полицаи? — Тя застана от другата страна на вратата. — Стой в коридора, докато не ти дам знак, че всичко е наред.

— Можеше да изчакам в колата.

— Още имаш тази възможност.

Той прецени, направи малка крачка назад и се облегна на стената, скръстил ръце. Хийт почука.

— Кой е? — дочу се отвътре приглушен глас.

— Нюйоркска полиция. Джералд Бъкли, отвори вратата, имаме заповед за обиск. — Ники преброи до две, завъртя се и изби с шут вратата. Извади пистолета, влезе и завъртя рамо, за да посрещне олюлялата се на пантите си врата. — На място, веднага!

Зърна изчезващия в коридора Бъкли. Увери се, че всекидневната е чиста, преди да го последва, и докато успее да влезе в спалнята, той вече бе с единия крак вън от прозореца. През завесите се виждаше Очоа, който го чакаше на пожарната стълба. Бъкли спря и понечи да се върне вътре. Ники го изненада, като му помогна да влезе, дръпвайки го за яката с едната ръка, докато с другата прибираще пистолета.

— Леле — изрече Руук в страхопочитание.

Ники се обърна и го видя зад себе си.

— Май ти казах да чакаш отвън.

— Там мирише.

Тя върна вниманието си към Бъкли, който лежеше по лице на пода. Хийт издърпа ръцете зад гърба му.

Няколко минути по-късно Джералд Бъкли, опозореният портиер от Гилфорд, седеше, закопчан за собствената си маса. Ники и Руук седяха от двете му страни, докато Роуч претърсваха мястото.

— Не знам що ме тормозите — каза той. — Това ли правите всеки път като оберат някое място, прецакват хората, дето работят там?

— Не те тормозя, Джералд — каза Хийт, — а те арестувам.

— Искам адвокат.

— Ще получиш. Ще ти трябва. Твоят приятел — моторджия, Док... Не искам да казвам „изплю камъчето“, това е като от лош детективски сериал... — Отклоненията от темата го дразнеха, което само я караше да продължава с тях. Да го изнерви, да му се охлаби езикът. — Нека сме по-цивилизовани и да кажем, че те е посочил в клетвени показания.

— Не познавам никакви моторджии.

— Интересно. Защото Док, който е моторджия, между другото, казва, че ти си го наел да обере картините от Гилфорд. Казва, че си му се обадил на пожар, когато станал токовият удар. Казал си му да събере хора и да влезе в апартамента на Стар, за да открадне картините.

— Глупости.

— За такава работа и за толкова малко време е трудно човек да събере съучастници. Док казва, че не му стигали хора и се обадил на теб да попълниш бройката. Затова предполагам си се обадил на Хенри и си го предупредил, че няма да си покриеш смяната. Харесва ми иронията — да се обадиш, че не можеш да отидеш на работа, защото трябва да свършиш друга работа на същото място. На теб харесва ли ти иронията, Джералд?

— Защо ми тарашите мястото? Какво търсите?

— Нещо, което би ти стъжнило живота — отвърна Хийт. Роули се показва на прага, вдигна един намерен пистолет и продължи да

търси. — Това например. Дано имаш разрешително, иначе посещениято ни няма да ти се отрази добре.

— Кучка.

— Естествено — каза тя с усмивка. Той извърна глава и млъкна.

Тя продължи: — Имаме още много да си говорим.

От хола се чу гласът на Очоа:

— Детектив Хийт?

Роули я замести при арестувания.

Бъкли попита Руук:

— Ти пък какво гледаш?

— Човек в лайна до шията.

Очоа стоеше в другия край на дивана, където зееше вратата на шкафа за алкохол. Посочи вътре и каза:

— Намерих го скрито зад ментоловия шнапс и джина. — В облечената си с ръкавица длан държеше фотоапарат: скъп еднолещов фотоапарат. — Гледай сега.

Той го обърна на обратно, за да може Ники да прочете инвентарния надпис. Над баркода пишеше „Собственост на Сотбис.“

[1] Уинслоу Хоумър (1836–1910) — известен американски пейзажист. — Б.пр. ↑

[2] Магна Карта — британска харта, написана през 1215 г., и обновена десетилетия след това. Едни от най-важните исторически британски правни документи. — Б.пр. ↑

[3] Спондж Боб — главният герой от едноименния анимационен сериал, наподобяващ кухненска гъба, живее в ананас на дъното на океана заедно с домашния си любимец, охлюва Гари, който мяука като котка. — Б.пр. ↑

[4] Квартал в Манхатън, известен до началото на 90-те като дом на семейства от работническата класа. През последните 20 години, благодарение на централното си разположение, става все по-привлекателен за по-заможни обитатели, особено актьори, поради близостта си до Бродуей, както и до филмовата и Театралната школа Actor's Studio. — Б.пр. ↑

15.

В стаичката за наблюдение в участъка Джеймисън Руук стоеше втренчен в съседната стая за разпити, където Джералд Бъкли съсредоточено си бъркаше в носа. Зад Руук вратата се отвори и затвори. Ники Хийт застана до лакътя му и също отправи поглед през прозореца.

— Очарователно — изкоментира тя.

— Знаеш ли кое е по-лошо? Не мога да откъсна очи. — И наистина, Руук не спираше да зяпа, докато казваше: — Не знаят ли, че от другата страна на това огледало ги гледат? А и за да се човърка така въпреки белезниците, явно има голям ищах.

— Приключи ли?

— Да.

— От Сотбис потвърдиха серийния номер на фотоапарата. На Барбара Диърфийлд е. Картата памет е пълна със снимки на колекцията на Стар.

— От онази сутрин? На снимките сигурно е имало дати.

— Леле, стряскаща проникателност. Някой започва да се учи. — Той се поклони леко и тя продължи. — Да, от същата онази сутрин. Роули копира всички снимки на харда си.

— Роули, новият крал на мултимедията.

— Мисля, че правилното е „цар“.

— Значи Бъкли или е присъствал на убийството й, или по-късно Поченко му е дал фотоапарата. — Обърна се към нея. — Или демонстрирам неуважение към методичния ти подход с безразсъдните си теории?

— Не, всъщност този път съм съгласна, писателче. Така или иначе, апаратът свързва Бъкли и Поченко. — Тя пристъпи към вратата. — Да видим мога ли да разбера как точно.

Тъкмо посягаше към бравата, когато от коридора влезе Очоа.

— Адвокатът му тъкмо пристигна.

— Хм, вярно, че чух боклукчийския камион отвън.

— Имаш малко време. Куфарчето ѝ някак се загуби, докато минаваше през проверка на входа.

— Очоа, куче такова.

— Бау.

Когато детектив Хийт влезе за разпита, Бъкли се поизправи — явно знаеше, че това вече не е пробното препитване от предния ден. Опита се да си придаде предизвикателен вид, но фокусираният му върху нея поглед, сякаш се опитваше да прецени по езика на тялото ѝ колко е загази, подсказваше на Ники, че може да го пречупи. Може би не сега, но в крайна сметка. Всички, които я гледаха така, се пречупваха.

— Кучката се върна — започна тя и се настани в стола си. Ники бързаше. Знаеше, че адвокатът скоро ще се появи. Но трябваше да изиграе ръката покер докрай. Бъкли вече се бе издал — тя нямаше намерение да му връща жеста като показва нетърпение. Затова се облегна, кръстосала ръце, все едно имаше цялото време на света. Той облиза нервно устни. Когато видя пресъхналия му език да обира венците, тя започна.

— Ще се обидиш ли, ако ти кажа, че не ми правиш впечатление на крадец на изобразително изкуство? Представям си те в други ситуации, дилър, крадец на коли, на пари от касови автомати. Но да планираш многомилionen обир като този? Не, извинявай, но не. — Тя се понадигна и се наведе към него. — Обади си се на Док Моторджията, но преди това някой се е обади на теб и искам да знам кой.

— Къде ми е адвокатът?

— Джералд. Нали си гледал онези теле пазарни предавания, където в края ти казват „Офертата важи за ограничен период, затова купете днес!“? Предвид лайния ураган, който ти се готви, приеми, че сме точно в тази ситуация, ти и аз. — Очите му трепкаха като на уплашено животно, но още не се даваше. Тя го притисна от друг ъгъл. — Всъщност, не знам колко теле пазарни предавания си гледал. Дават ги късно нощем, когато си на работа.

Той сви рамене.

— Всеки знае къде и кога работя.

— Да, но пък нещо ме учудва. Докато преглеждахме видеозаписите от Гилфорд в деня на убийството на Матю Стар, ти

беше там в ранния следобед.

— Е, и? Там работя.

— И аз така си казах преди два дни. Но последните събития ме карат да преосмисля нещата.

— Хей, не съм убил г-н Стар.

— Ще си запиша. — Зъбите й се бялнаха в усмивка, скриха се. — Нещо друго се питам и мисля, че би могъл да ми отговориш. Докато си се шлял в сградата в извънработно време, дали случайно не си помогнал на някого да се вмъкне? Знам, че на покрива има затворен служебен вход. Дали е възможно да си го отворил около 12:39 по обед?

На вратата се почука леко, два пъти. По дяволите. Очоа предупреждава за адвоката.

— Джералд? Оферта за ограничен период.

От стаята за наблюдение приглушено се процеждаше женски глас, декламиращ възмутено.

— Звучи като адвоката ми — рече Бъкли.

Звучи като зъболекарска бургия, помисли си Ники.

— Е? Пусна ли някого да влезе?

Поя леко течение, когато вратата се отвори. Влязоха Очоа и изнурена женица в костюм с цвят на кал. На Ники й заприлича на човек, който ще задържи опашката в магазина за хранителни стоки, за да накара касиера да провери отново цената на връзка магданоз. Жената каза:

— Това просто не е уместно.

Ники не й обърна внимание и продължи да натиска.

— Откъде взе фотоапарата?

— Не отговаряй.

— Няма.

В присъствието на адвокат Ники още веднъж смени подхода. Спря да търси отговори и се зае да сее семена.

— Може би Поченко ти го е дал като отплата за услугата?

— Клиентът ми няма нищо повече за казване.

— Или си му го отмъкнал? Поченко не е човек, от който би искал да крадеш, Джералд.

— Детектив, разпитът приключи.

Ники се усмихна и се изправи.

— Ще има още. — И излезе.

Малко след като Роуч приключиха работа за деня, Ники чу стъпките на Руук зад стола си и го усети над рамото си, вгледан в монитора ѝ, на които се сменяха снимките от апарата на Барбара Диърфийлд. Не бяха особено добри. Кадри, заснети от упор, по два за всяка картина — един с и един без светкавица.

— Явно са били само за лична справка. Никой не би ги сложил в брошура или на сайт — каза тя.

— Значи са нещо като нейни записки от срещата ѝ с Матю Стар.

— Точно. И Лорън, моята, хм, как я нарече — приятелката ми трупояд, — се обади и потвърди, че е загинала по обед същия ден. — Ники продължи да прещраква снимките.

Руук вероятно бе доловил настроението ѝ, защото вместо да злорадства как отново е познал, известно време мълчаливо наблюдаваше екрана заедно с нея. После каза:

— Свободна ли си тази вечер?

Тя все така щракаше с мишката, равномерно, наслаждавайки се на личното си арт-представление, или пък търсейки улики, или и двете.

— Тази вечер ще работя.

— Това ще е по работа. Искаш ли да срещнеш най-известният крадец на картини в Ню Йорк? Е, пенсиониран крадец.

Кожата на Ники зажува пряко волята ѝ и тя се обърна.

— Каспър?

— Познаваш ли го?

— Знам за него. Четох статията ти във Венити феър за него преди няколко години. — В мига, когато го изрече, съжали. Но вече беше късно.

— Чела си моя статия?

— Руук, аз чета. Много неща. Не се превъзбуждай. — Опитваше се да омаловажи думите си, но вече бе разкрила картите си.

— Както и да е — отвърна той, — мислех си, че ако някой се опита да продаде картини в града, Каспър ще знае.

— И можеш да ми уредиш среща с него?

Руук я халоса с най-отработеното си изражение на фалшиво презрение.

— Да, естествено, забравих. Ти си г-н „Говоря си на малки имена с великите“.

Той извади мобилния си и прелисти телефонните номера. Без да поглежда към Ники, каза:

— Онази статия е отпреди пет години, а ти я помниш?

— Беше добра. Информативна.

— И помниш, че е моя?

— ... да.

Той вдигна поглед към нея.

— Информативно.

В гетото от вехти галерии южно от Юниън скуеър, на един хвърлей от книжарница Странд, Хийт и Руук доближиха една стъклена врата между магазин за шейкърска^[1] мебел и антиквариат за редки карти. На табелка на нивото на очите, изписана с четиридесетарски позлатен шрифт, пишеше „К. Б. Филипс — Редки придобивки.“ Ники посегна към звънеца, монтиран в металната каса на вратата.

— Не бих — подхвърли Руук.

— Защо?

— Не го обиждай. — Вдигна показалец, подсказвайки й да почака. Две секунди по-късно отключващият механизъм иззвъня. Руук каза: — Той е Каспър. Винаги знае — и отвори вратата.

Изкачиха един етаж полирани стълби от жълтеникаво дърво, докато отгоре ги обливаше леко и прохладно течение, понесло призрачния аромат на стара библиотека. На платформата, докато оглеждаше стаята, Ники си припомни една от Истините за Ню Йорк: От вратата никога не си личи какво има зад нея.

Смълчаната изложбена зала на К.Б. Филипс се намираше на един етаж над Бродуей, но представляваше пътуване във времето и през най-различни географски ширини, към място, лишено от хора и пренаселено с тъмни тежки мебели, покрити с кадифе, и старинни игли, проблясващи под обсипаните с пискюли червеникави абажури на малки настолни лампи и стенни свещници с охрено лустро. Рисунки на морски сцени, булдози във военни униформи и херувими — архитекти украсяваха стените или стативи от резбован махагон. Ники вдигна глава и се зазяпа в десена на класическия ламаринен таван, когато до нея един тих глас почти я накара да подскочи.

— Отдавна не сме се виждали, Джеймисън. — Думите му бяха кадифени като отлежало уиски и се носеха като върху дим от свещ. Долавяше се следа от някакъв европейски акцент, който Ники не

можеше да определи, но ѝ допаднаше. Издокараеният възрастен мъж се обърна към нея и каза: — Извинявам се, ако съм ви стреснал.

— Появихте се отникъде.

— Навик, който ми е помагал през годините. За сметка на това тихото изчезване, за съжаление, е талант, който с времето отслабва. Но докато разполагах с него, спомогна за щастливия ми пенсионерски живот. — Той обхвана с жест изложбената зала. — Моля след вас. — Докато прекосяваха дебелия ориенталски килим, той добави: — Джеймисън, не ми каза, че ще водиш детектив от полицията.

Ники спря.

— Не съм казала, че съм. — Старецът само се усмихна.

— Ако ти бях казал, можеше да не искаш да се видим, Каспър — отговори Руук.

— Сигурно нямаше да искам. И щях да загубя. — От всяка друга уста думите биха прозвучали като идиотски опит за свалка. Вместо това Ники се изчерви. — Седнете.

Каспър ги изчака да се настанят на морскосиния диван, тапициран с рипсено кадифе, и седна на зелен кожен стол със странични облегалки за главата. Когато Каспър кръстоса крака, под ления панталон се очерта острата му капачка. Не носеше чорапи, а пантофите му изглеждаха правени по поръчка. Ники рече:

— Трябва да призная, че изглеждате точно както си ви представях.

— Тя мисли, че в статията съм те описал като джентълмен от Стария свят — додаде Руук.

— О, моля ви, този овехтял етикет. — Каспър се обърна към нея. — Нищо не струва, повярвайте ми. На моята възраст определението за джентълмен включва основно това да се сетиш да се обръснеш след ставане. — На светлината на лампите бузите му гладко светеха. — Но представител на гордата полицейска гвардия на Ню Йорк няма време просто да се отбие на посещение. И понеже не нося белезници и никой не ми чете правата, бих предположил, че миналото ми все пак не ме е застигнало.

— Не, нищо подобно — каза тя. — А и знам, че сте пенсиониран. — Той отговори с леко свити рамене и отвори едната си длан, може би с надеждата да я убеди, че си остава крадец и фин майстор на взлома. И всъщност, успя да я накара да се зачуди.

— Детектив Хийт разследва кражба на картини — каза Руук.

— Според Руук вие сте човекът, с когото бих могла да говоря за крупни продажби на изобразително изкуство в града. Били те легални, или не.

Той отново сви рамене и помахна подканящо с ръка. Ники реши, че човекът е прав. Заговори по същество.

— По време на токовия удар някой е влязъл с взлом в Гилфорд и е откраднал цялата колекция на Матю Стар.

— О, страхотно. Да наричате онзи превъзнесен миш-маш „колекция“. — Той се поразмърда и прекръстоса кокалестите си колене.

— Значи знаете за какво става дума — каза тя.

— От това, което знам, не е толкова колекция, колкото вулгарна салата от картини.

Хийт кимна.

— И други споделят мнението ви. — Подаде му плик. — Това са снимки на колекцията, правени от оценител в Сотбис.

Каспър ги прегледа с неприкрито презрение.

— Кой събира на едно място Дюфи и Северини? Защо не вземе да добави и тореадор или клоун върху черно кадифе?

— Задръжете ги. Надявах се да ги прегледате и евентуално да ги покажете на други, та да ме уведомите, ако някой се опита да продаде част от тях.

— Сложна молба — отвърна Каспър. — И от едната, и от другата страна на уравнението може да има мои приятели.

— Разбирам. Купувачът не ме вълнува особено.

— Разбира се. Искате крадеца. — Той прехвърли вниманието си върху Руук. — Времената не се менят, Джеймисън. Все така търсят този, който поема целия риск.

Руук отговори:

— Разликата тук е, че извършителят вероятно не просто е откраднал картините. Намесено е убийство, навярно две.

— Не сме сигурни — каза Хийт. — За да сме честни.

— Гледай ти. Прямо полицаи. — Елегантният стар крадец изгледа Ники дълго и преценяващо. — Добре тогава. Познавам неколцина неортодоксални търговци на картини, които биха могли да са от

помощ. Ще поразпитам, като услуга към Джеймисън. А и няма да ми навреди да демонстрирам добра воля пред жандармерията.

Ники се наведе да си вземе чантата и понечи да му благодари, но когато вдигна глава, него го нямаше.

— Какви ги приказва? Още знае как да изчезва.

Ники стоеше пред микровълновата печка в стаята за почивка в управлението и наблюдаваше през прозорчето как се върти картонената кутия с пържен ориз и свинско. Не за пръв път се замисли колко време прекарва в тази сграда, взряна в най-различни прозорци, докато чака нещо да се случи — да проговори някой заподозрян, да се притоплят огризките от обяда.

Таймерът прозвъня и тя извади пушещия картон, на който от няколко страни с големи букви и много удивителни бе написано името на детектив Роули. Ако му е било толкова важно, е щял да си го вземе вкъщи. Това пък я върна към друга стара тема — бляскавия полицейски живот. Да приключиш работния ден с още работа, да вечеряш с останките от чужда храна.

Руук, разбира се, трябваше да ѝ измоли една вечер заедно. Очевидното предимство на щедрот му предложение за среща с Каспър бе, че си тръгнаха оттам точно навреме за вечеря, а дори в горещата, влажна нощ нямаше нищо по-добро от външните места на бар-грил Боут Бейсин с няколко кошници бургери и пълна с ледени стърготини и бира „Корона“ поцинкована кофа, че и гледка към катерите по Хъдсън в добавка.

Тя му каза, че има среща. Когато чертите на лицето му се запренареждаха смутено, тя му каза, че срещата ѝ е с бялата дъска в управлението. Ники не искаше да го изтезава. Всъщност, искаше, но не така.

В следроботната тишина на стаята ѝ, без да я прекъсват обаждания или посещения, детектив Хийт за пореден път се зае да прехвърля през ума си фактите, изложени на огромната емайлirана дъска пред нея. Едва преди половин седмица седеше на същия стол и гледаше към същото място. Този път белият пейзаж бе по-претрупан. Имена, хронологични линии, снимки. Откак за последно бе

медитирала уединена тук, се бяха случили още две престъпления. Три, ако броеше и нападението на Поченко.

— Поченко, Поченко, къде си се дянал?

Ники отново потъна в медитация. Далеч бе от всякакви мистични убеждения, но вярваше в силата на подсъзнанието. Поне на своето. Представи си ума си като бяла дъска и я изтри. Отвори се за изложените пред нея факти, за взаимовръзките, които образуваха. Мислите ѝ се зареяха. Отърси се от заблудените хрумвания и се фокусира върху случая. Искаше някакъв образ. Искаше да разбере чий глас е най-отчетлив. Искаше да усети какво е пропуснала.

Позволи си да се понесе над дните и нощите от началото, като използваше бялата дъска като туристическа брошура. Отново видя трупа на Матю Стар на паважа, посети отново Кимбърли, обградена от картини, разкош и добре сдържаната си скръб, мина през разпитите на конкурентите на Стар, на букмейкъра и неговия руски бияч, на любовницата на Стар, на портиерите. Любовницата. Едни нейни думи върнаха Ники към разговора в сладкарницата. Натрапчив детайл. Ники слушаше натрапчивите детайли, защото бяха гласовете, които Бог даваше на уликите ѝ. Изправи се до дъската, точно срещу информацията за любовницата.

Офисна афера, засечено любовно писмо, безпогрешен служител, напуснала компанията, магазин за сладки, щастлива, няма мотив. След това погледна малко встрани. Афера с детегледачката?

Бившата любовница бе засякла Матю Стар и новата му любовница в Блумингдейл. Скандинавка. Според Ники Агда нямаше голямо значение нито сама по себе си, нито като част от разследването — имаше стабилно алиби. Какво обаче я глождеше така?

Остави празната кутия от китайско на бюрото на Роули и ѝ залепи листче с надпис „БЛАГОДАРЯ РОУЛИ!!!“, наслаждавайки се на огромния шрифт и удивителните. Под него залепи друго листче, с указания да доведат Агда утре в девет сутринта.

Когато стигна до дома си, пред входа бе паркирана патрулна кола от тринадесети участък. Хийт поздрави униформените вътре и пое нагоре по стълбите. Не се обади на капитана, за да отзове охраната. Синините по врата на Барбара Диърфийлд още бяха пресни в ума ѝ. Ники бе изтощена и ѝ се спеше до болка.

Този път без угаждане. Тегли си душ, вместо да си вземе вана.

Легна в леглото и на съседната възглавница долови миризмата на Руук. Придърпа я и вдиша дълбоко, чудейки дали не е трябвало да му се обади да дойде. Преди да си отговори, вече спеше.

Когато телефонът ѝ иззвъня, бе тъмно. Звукът я достигна през пластове сън, които трябваше да отметне с усилие на волята. С още заспали ръце посегна към телефона на нощното шкафче и го изпусна. Докато го вдигне отново, бе спрял да звъни.

Разпозна номера и си пусна оставеното на гласовата поща съобщение.

— Хей, Очоа е. Обади ми се веднага, окей? Още като получиш това. — Гласът му излъчваше задъхана неотложност, нетипична за него. Когато доизслуша съобщението, Ники усети как потта по кожата ѝ изстива: — Намерихме Поченко.

[1] Шейкъри — християнска религиозна секта. — Б.пр. ↑

16.

Ники изтърча надолу по стълбите, докато се обличаше, стигна до патрулката и помоли ченгетата да я откарат. Те с радост изоставиха монотонната си задача и отпратиха с нея на задната седалка.

По магистралата на Уест сайт, движението на север в пет сутринта бе слабо и набраха добра скорост.

— Познавам района, оттук няма вход за превозни средства — каза Ники на шофьора. — Вместо да си губим времето да се връщаме от 96-а, ще слезем от магистралата. Оттам ще продължа пеша.

Когато слезе, Ники подвикна през рамо, за да благодари. Скоро тичаше под магистралата, прескачайки гълъбови курешки на път към реката и полицейските светлини в далечината.

Когато пристигна, задъхана и потна, Лорън Пери обработваше трупа на Поченко.

— Поеми си въздух, Ник, никъде няма да избяга. Щях да ти се обадя, но Очоа ме е изпреварил.

Очоа се присъедини.

— Май че този тип няма повече да те тормози.

Хийт обиколи трупа. Руснакът се бе отпуснал на една страна на пейка с изглед към Хъдсън, едно от онези живописни местенца за отдих между велоалеята и брега на реката. Сега то бе последната спирка на Поченко.

Откак бе опитал да я убие, се бе преоблякъл. По всичко изглеждаше, че три четвърти шортите му с войнишки десен и бялата му тениска бяха чисто нови, както подобаваше на бягащи престъпници, които използват магазините за свои гардероби. Само че дрехите на Поченко бяха покрити с кръв.

— Открили са го от гражданските патрули в услуга на бездомните — каза Очоа. — Обикаляли, за да ги прибират на хладно. — Не устоя да добави: — Е, поне той със сигурност ще е на хладно.

Ники схвана шегата, но гледката не я бе оставила в настроение за бъзици. Каквото и да е бил някога, сега Витя Поченко беше мъртъв

човек. Всяко лично облекчение от това, че бе в безопасност, си оставаше лично. А той бе в категорията „жертва на престъпление“ и заслужаваше справедливост като всеки друг. Една от професионалните дарби на Ники бе да държи под ключ чувствата си. Отново погледна Поченко и осъзна, че ще ѝ трябва не само ключ, но и две-три по-здрави резета.

— Какво имаме? — попита тя.

Лорън направи знак на Ники да мине от другата страна на пейката.

— Един изстрел в тила.

Небето просветля ваше и зората даваше по-добра възможност за оглед.

— Ето изгарянето от дулото.

— Да. Било е много отблизо. Забележи и позата. Голяма пейка, цялата за него, а е седял чак в края.

Хийт кимна.

— Някой е седял с него. Няма ли следи от борба?

— Никакви — каза патоложката.

— Значи, за да се доближи толкова, трябва да е бил приятел или сътрудник.

— Доближил се е достатъчно за изненадваща атака — каза Очоа.

— Колкото да застане зад него и: пук. — Посочи зад тях, към магистралата, която вече се пълнеше с пътуващи от предградията. — Няма свидетели, шумът от движението е заглушил изстрела. Не видях и улични камери, насочени насам.

— Ами пистолетът? — попита Ники.

— Малокалибрен — отговори Лорън. — Ако ми опреш дуло в тила, за да ти кажа веднага... двадесет и пети калибър, струва ми се.

— Лорън, скъпа, трябва по-често да излизаш.

— Бих, но работата е, хм, оживена. Това изгаряне и счупеният пръст твоя работа ли са? — Хийт кимна и патоложката продължи: — Трябва ли да знам още нещо?

— Да — каза Очоа. — Не се изпречвай на пътя на Ники Хийт.

Руук ги чакаше в участъка.

— Чух за Поченко. — Той склони глава тържествено. — Моите съболезнования за загубата ти.

Очоа се засмя.

— А, маймунката писач започва да се учи.

Ники отново игнорира черния хумор.

— Очоа, свържи се с хората, които сложихме да следят Майрик. Знаем, че е бил сътрудник на Поченко. Искам да знам къде е бил, когато дружката му е бил убит.

Очоа подпука телефоните. Руук ѝ донесе чаша кафе от Дийн и Делука.

— Ето, обичайното ти. Без сметана и пяна, двойно, с аромат на ванилия.

— Знаеш какво ми е отношението към накипрените кафета.

— И въпреки това пиеш такова всяка сутрин. Толкова сложна жена.

Тя отпи.

— Благодаря. Много съобразително. — Телефонът ѝ иззвъня. — Следващия път се сети за шоколадовите пръчици.

— Толкова сложна — повтори той.

Ники вдигна. Беше Роули.

— Две неща — каза той. — Отвън чака Агда.

— Мерси, сега излизам. А другото?

— Преди да си тръгна снощи, се изхрачих в китайското.

Агда Ларшон се бе издокарала за разпита. Носеше типично за Ийст вилидж^[1] облекло, както и розово-бял часовник за плажен волейбол на Суоч на едната китка и гривна от рафия на другата. Тя завъртя възела и между палец и показалец и попита:

— Да не съм загазила?

— Не, просто формалност. — Бе вярно само отчасти. С този разпит Ники просто си подкопаваше разследването, но и искаше да си изясни един въпрос, онзи, който я човъркаше. Щеше, когато му дойде времето, да го зададе. — Как се справяте с всичко това? С това убийство и кражбата сигурно сте готова да се върнете в Швеция.

Агда поклати глава, за да демонстрира изумлението си.

— О, много е смущаващо, да? Но убиват и в моята страна също. Казват, почти двеста миналата година.

— В цялата страна?

— Да, не е ли ужасно? Навсякъде.

— Агда, искам да ти задам няколко въпроса за живота със семейство Стар.

Тя бавно кимна.

— Г-жа Кимбърли ми каза, че ще искате, когато и се обадох да ѝ кажа, че ще идвам.

Ники наостри уши.

— Да не би да те предупреди да не говориш за това?

— Не, каза да говоря каквото реша.

— Така ли каза?

Детегледачката се изкиска и тръсна русата си глава, тъй че косата ѝ се разпиля пред лицето.

— Всъщност каза, че няма значение, защото полицаите били некадърни и да го лапали. — Агда долови липсата на веселие у Ники и се намръщи преувеличено в опит пак да добие сериозен вид. — Казва каквото си ще, г-жа Стар.

И получава каквото си ще, помисли си Хийт.

— Откога работиш за нея?

— Две години.

— В какви отношения сте?

— О, може да е корава. Изведнъж, без нищо, ще ми викне, „Агда, заведи Матю отгук в парка“ или пък почуква на вратата ми, където спя, през нощта, „Агда, на Матю му стана лошо и повърна, ела да почистиш.“

— Онзи ден г-жа Стар и синът са напуснали града.

— Точно така, отидоха на вилата на д-р ван Пелдт в Уеспорт. В Кънектикът.

— Не си тръгнала с тях. По-късно ли си отишла или пък сте се срещнали на централната гара?

Агда поклати глава отрицателно.

— Аз не отидох с тях.

— Какво прави?

— Прекарах нощта при приятел в университета на Ню Йорк.

Хийт записа „НЙУ“ в тефтера си и продължи:

— Това необичайно ли е? В смисъл, ако г-жа Стар ти тропанощем по вратата, за да се грижиш за сина ѝ, сигурно те взима и извън града.

— Това е вярно. Обикновено с тях отивам по ваканции и пътувания, за да има време за себе си и да не я занимава синът ѝ.

— Но не и онзи ден. — Ники стигна до натрапчивия въпрос. — Имаше ли причина да не иска да е с теб? — Изглежда я остро и довърши: — Някаква причина г-жа Стар да не те иска наблизо?

— Не, останах, само за да наблюдавам доставката на пианото. Искаше Мати да стане от компютъра и да има малко култура и му купи роял. Много е красив. Когато го извадиха от сандъка, почти припаднах. Сигурно струва състояние.

Скръбта приема много форми, помисли си Ники.

— Разкажи ми за връзката си с Матю Стар.

— Ами, каквото може да очаквате. Харесва ме, но ми се кара, когато му казвам да си ляга или му изключва анимационните филмчета, за да дойде на вечеря. — Тя повдигна вежди питащо. — Нали това искахте да знаете?

Детектив Хийт си напомни, че срещу нея не стои шведският поет-нобелист.

— Благодаря ти, а сега нека те питам за големия Матю Стар. Какви бяха взаимоотношенията ти с него?

— А, те бяха много хубави.

— По какъв начин?

— Ами, беше много мил с мен. Г-жа Стар щрака с пръсти и почва с „Агда, направи това, направи онова“ или „Агда, запуши му устата, имам йога.“

— Агда, да се върнем на г-н Стар.

— Господинът беше винаги много мил. Когато тя ми вика, той ме успокоява. Плащаше ми допълнително, водеше ме на вечеря в свободните ми вечери. Или ме водеше да пазаруваме дрехи, или... Ето, подари ми този часовник.

— Г-жа Стар знаеше ли за това?

— О, *твъртъм*^[2], не. Матю казваше да си остава между нас.

Ники, изумена от безхитростната прямота на Агда, реши да не спира.

— Връзката ви беше физическа?

— Разбира се.

— В какво отношение?

— Масажираше ми раменете, за да ме успокоява от викането на жена му. Понякога ме прегръщаше и ми галеше косата. Много ме успокояваше. Беше много нежен.

— На колко години си, Агда?

— Двайсет и една.

— С Матю Стар спали ли сте заедно?

— Да правим секс? Скит вей!^[3] Не би било благоприлично.

В стаята за наблюдение явно бе имало неблагоприлични шегички и мъжкарско бъркане, което продължи и в стаята на екипа.

— Какво мислите за Агда? — попита Роули.

Руук помисли и каза:

— Като шведска мебел е. Много е красива, но ѝ липсват някои чаркове.

— Любимото ми беше — добави Очоа, — когато разказа как онзи я е прикотквал най-нагло под носа на жена си, обаче не били прави секс, защото щяло да е неблагоприлично.

— Вика му се прикотквус интеруптус — обади се Роули от машината за кафе. — Агда явно е била то една от сделките, които Матю Стар не е могъл да приключи, преди да умре.

Руук се обърна към Ники.

— Да не повярваш, че идва от родината на Нобеловите награди. Каза ли ти нещо полезно?

— Човек не знае, докато не разбере — отвърна Хийт. Разнесе се тематичната музика от „Ловци на духове“. — Руук, моля те, кажи ми, че не идва от панталоните ти.

— Сам си го избрах. Харесва ли ти? — Той вдигна телефона си срещу нея. Пишеше „Каспър“. — „Ловци на духове“. Каспър. Схвана ли? Извинете ме, детектив Хийт, източникът ми може да има информация свързана със случая. — Със самодоволна крачка Руук излезе, за да се обади.

След по-малко от минута се върна, още на телефона, ала без следа от самодоволство.

— Ама, аз я представих на теб... Не можеш ли и на мен да ми кажеш? — Затвори очи и въздъхна. — Добре. — Подаде телефона на Ники. — Каза, че иска да сподели само с теб.

— Ники Хийт на телефона.

— Радвам се да ви чуя, детектив. Първо, уверете ме, че Джеймисън Руук е в агония.

Тя го видя да дъвче долната си устна, точейки шия към нея.

— О, да.

— Добре. Ако някой някога наистина би имал нужда да го свалят от пиедестал, на който сам се е сложил, това е той. — Топлият, опушен тембър на стареца сгръ слуха й. Гласът му, без прилежащия му вид, й напомняше за Дейвид Боуи с нотките топлота на Майкъл Кейн. — Сега, по работа. След визитата ви, поработих нощес, защото бе видно, че времето ви притиска.

— Никога не е било другояче.

— И макар че се престорихте, че не е толкова важно, вярвате, че с тази кражба е свързано убийство.

— Да, престорих се, и да — така вярвам. Може би две убийства.

— Прекрасен оценител на картини, чудесна жена и професионалист, бе убита тази седмица.

Ники скочи на крака.

— Знаете ли нещо за това?

— Не, с Барбара се познавахме бегло от няколко спорадични срещи през годините. Но бе сред най-добрите. Да кажем, че като знаей за връзката на смъртта й с разследването ви, ще се ангажирам още повече с това да ви помогна.

— Благодаря ви. Моля, обадете се, когато откриете нещо.

— Детектив, вече имам информация. Вярвайте ми, не бих губил и своето, и вашето време, ако не можех да ви предложа нещо още сега.

Ники отвори тефтера си.

— Някой опитвал ли е да продаде картините?

— И да, и не — отвърна Каспър. — Някой току-що е продал една от картините, тази на Жак-Луи Давид. Ала продажбата се е случила преди две години.

Ники закрачи напред-назад.

— Какво? Напълно ли сте сигурен?

Последва пауза и половина преди някогашният крадец да отговори.

— Мила моя, помислете какво знаете за мен и преценете дали наистина ви трябва отговор на този въпрос.

— Взимам си бележка — каза Ники. — Не се съмнявам във вас, просто съм объркана. Как може картината да е била в колекцията на Матю Стар, ако е била продадена преди две години?

— Детектив, вие сте умна. Доколко ви се отдава математиката?

— Доста.

— Тогава ви съветвам да посмятате.
Каспър затвори.

[1] Квартал в Манхатън, известен с музикалната си сцена и нощния си живот. — Б.пр. ↑

[2] твертьом (шв.) — напротив. — Б.пр. ↑

[3] скит вей! (шв.) — по дяволите, не! — Б.пр. ↑

17.

Рецепционистката на Стар риъл естейт дивелъпмънт се включи отново на телефона и уведоми детектив Хийт, че Пакстън ще се обади всеки момент. Ники се чувстваше като на каишка. Не я успокояваше дори мелодията на Анита Бейкър, която звучеше на телефонната линия. Не за пръв път ѝ се струваше, че животът ѝ се движи с различно темпо от околния свят. По дяволите, не бе дори за пръв път днес.

Най-сетне се чу сигнал „свободно“.

— Извинявайте за забавянето. Връзвам гащите на много от заниманията на Матю.

Това би могло да значи много неща, помисли си тя.

— Обаждам се за последно, обещавам.

— Няма проблем, честно. — След това се засмя и рече: — Макар че...

— Макар че какво?

— Чудя се дали няма да е по-лесно, ако просто си преместя офиса в участъка ви.

И Ники се засмя.

— Би могъл. Имаш по-добра гледка, но пък ние имаме по-хубави мебели. Колко абсурдно, а?

— Ще си запазя гледката. Е, кажете как да ви помогна, детектив.

— Надявах се да потърсите името на компанията, застраховала колекцията на Матю.

— Няма проблем. — Той направи пауза. — Но си спомняте, че ме беше накарал да прекратя застраховката.

— Да, зная. Просто искам да ги питам дали са пазели снимки от колекцията, за да мога по тях да издиря картините.

— О, снимки, вярно. Така и не ми хрумна. Добра идея. Имате ли химикалка?

— Чакам.

— Агенция Гот Америкън, тук в Манхатън. — Тя чу тракане по клавиши и той продължи: — Гогова ли сте за телефонния номер?

Когато го записа, Ники каза:

— Може ли още един въпрос? Ще ми спестиш едно обаждане по-късно.

По гласа му личеше, че се усмихва, когато рече:

— Съмнявам се, но давайте.

— Наскоро да си давал чек на Кимбърли Стар, за да купи пиано?

— Пиано? — И повтори: — Пиано? Не.

— Е, купила е. — В ръката ѝ имаше криминологка снимка от хола на Стар. — Цяла прелест. Стейнуей Карл Лагерфелд.

— Кимбърли, Кимбърли, Кимбърли.

— Такива се продават за по осемдесет хиляди. Как е могла да си го позволи?

— Добре дошла в света ми, детектив. Не е най-откаченото ѝ хрумване. Искате ли да ви разкажа за състезателната лодка, която си купи миналата есен?

— Но откъде се сдобива с парите?

— Не и от мен.

Ники погледна часовника си. Навярно можеше да се свърже със застрахователите преди обед.

— Благодаря, Ноа, това ми трябваше.

— До следващия път, искате да кажете.

— Сигурен ли си, че не искаш да си имаш бюро при нас? — попита тя. И двамата затвориха със смях.

Хийт завърши своето „Дааа!“ с юмрук във въздуха, когато Роули приключи справката с управителя на архивите от Гот Америкън. Оказа се, че не само поддържат задължителна фотографска документация на застрахованите колекции, но и я пазят седем години след прекратяване на застраховката.

— Колко скоро можем да ги вземем?

— По-бързо, отколкото притопляш храната ми — отговори Роули.

Тя го притисна.

— Колко скоро?

— Управителят на архивите ми ги изпраща по електронната поща.

— Препрати ги на криминологите, веднага щом ги получиш.

— Вече казах на Гот Америкън да ги включат в получателите.

— Роули, ти наистина си царят на мултимедията. — Хийт го потупа по рамото. Взе си чантата и забърза към криминологията, подминавайки пътьом Руук, сякаш не го бе забелязала.

Светът не можеше да настигне скоростта на Хийт. Когато тя бе в стихията си, светът нямаше много шанс.

Час и половина по-късно детектив Хийт се върна от криминологията със същото изражение, което Руук бе видял преди да планира набега срещу автосервиза.

— Какво научи? — попита той.

— О, само това, че цялата колекция на Матю Стар е била от фалшификати.

Той излетя от стола.

— Цялата колекция?!

— Фалшива. — Тя окачи чантата си на облегалката на стола. — Картините от снимките на застрахователите са истински. Онези от снимките на Диърфийлд? Никак.

— Това е огромно.

— Определено дава мотив на някого да убие оценител.

Той заби показалец във въздуха пред нея.

— Мислех си същото.

— О, така ли си си мислел?

— Аз съм обучен журналист. И аз мога да чета улики, все пак.

Започваше да вири нос и тя реши да се позабавлява.

— Супер. Тогава ми кажи чий е мотивът.

— В смисъл, кой е убил Барбара Диърфийлд? Поченко.

— По своя инициатива? Съмнява ме.

Той помисли и каза:

— Ти какво мислиш?

— Ще ти кажа какво. Мисля, че е твърде рано за плямпотене. — Тя отиде до дъската и сложи отметка до надписа „Да проверя снимките от застрахователя“. Той я последва като пале и тя се усмихна.

— Но си надушила нещо, нали? — Тя само сви рамене. — Имаш ли заподозрян? — Ники му се ухили за миг и се върна на бюрото си. Все така следвайки я, той продължи: — Имаш. Кой е?

— Руук, нали целта на заниманието ти е да влезеш в главата на детектив?

— Да?

— Ако просто ти кажа, с нищо няма да ти помогна. Знаеш ли какво би ти помогнало? Да помислиш като детектив и да видиш какво може да измислиш. — Ники вдигна слушалката на настолния си телефон и натисна бутона за бързо набиране.

Руук измърмори:

— Това ми се струва като много работа.

Докато слушаше сигнала „свободно“, тя му направи знак с ръка да мълчи. Той притисна устни с кокалчетата на юмука си, измъчен. Обожаваше да го подлудява така. Беше забавно, а и ако грешеше, не искаше той да разбира.

Най-сетне някой вдигна.

— Здравейте, детектив Хийт от Двадесети участък е. Искам да организирам преместването на един ваш затворник. Казва се Бъкли, Джералд Бъкли... Да, ще почакам.

Междувременно Руук каза:

— Не си ли губиш времето? Този тип няма да ти каже нищо. Особено с оня свой женски костюмиран паразит.

Ники го възнагради със самодоволна усмивка.

— Това беше вчера в стаята за разпит. Днес ще поставим малко представление.

— Какво представление?

— Пиеса. — Тя превключи на елизабетински акцент: — „Сцената! Със нея ще впримча аз душата на злодея!“^[1] — И добави: — Злодеят е Бъкли.

— Наистина си искала да бъдеш актриса, нали?

— Може би съм — каза Ники. — Ела и наблюдавай.

Хийт, Роуч и Руук чакаха в коридора на Офиса на главния патолог в Кипс бей, когато пазачите от затвора докараха Джералд Бъкли, следван от адвокатката си.

Ники го огледа.

— Гащеризонът ви отива, г-н Бъкли. Райкърс^[2] оправдава ли си репутацията?

Бъкли извърна глава от Хийт като куче, което се преструва, че не то е натворило прясната фъшкия върху новия килим. Адвокатката му

пристъпи между тях.

— Посъветвала съм клиента си да не отговаря на повече въпроси. Ако имате издържан случай, представете го. Но без повече разпити, освен ако нямате много време за губене.

— Благодаря ви. Няма да има разпит.

— Няма ли?

— Точно така. — Детективът изчака Бъкли и жената да си разменят объркани поглед и каза: — Елате насам.

Ники водеше, а останалите я следваха, най-отзад — Роуч и Руук. Влязоха в стаята за аутопсии, където Лорън Пери стоеше до стоманена маса с чаршаф върху нея.

— Хей, какво правим тук? — попита Бъкли.

— Джералд — каза адвокатката и присви устни. Обърна се към Ники. — Какво правим тук?

— Плащат ли ви за това? Да повтаряте каквото казва той?

— Искам да знам защо завлякохте клиента ми тук.

Ники се усмихна.

— Имаме нужда да идентифицира едно тяло. Мислим, че ще е способен.

Бъкли се приведе до адвокатката и успя да промълви:

— Не искам да гледам никакви... — когато Ники даде знак на Лорън да вдигне чаршафа и да разкрие трупа.

Тялото на Вити Поченко още бе облечено, както го бяха намерили. Ники бе позвънила на приятелката си предварително, за да обсъдят декора. Лорън бе на мнение, че видът „чисто гол, готов за дисекция“ би имал несъмнено по-силен ефект, ала Хийт успя да я убеди, че пресъхналото езеро кръв на бялата му тениска по-добре илюстрира случилото се, затова се спряха на втората презентация.

Руснакът лежеше по гръб, с отворени очи за максимален ефект, зениците разширени докрай — черен прозорец към вътрешността на лишената от душа мъртва черупка. Лицето му бе обезцветено, с изключение на няколко лилави петна по едната челюст, където кръвта се бе оттекла, докато е лежал отпуснат настрани на пейката. Отвратително обгаряне с цвета на оранжев карамел покриваше едната страна на лицето му.

Кръвта се дръпна от бузите и устните на Джералд Бъкли — лицето му бе на около два нюанса от бледност на Поченко.

— Детектив Хийт, ако позволите да се намеся — каза Лорън. — Мисля, че установих калибъра на оръжието.

— Извинете ни за момент — рече Ники. Той плахо пристъпи към вратата, а невярващият му поглед не се отделяше от трупа. Очоа препречи пътя му и Бъкли спря, преди да се докоснат.

Остана на място, ококорен. Адвокатката намери стол и се настани под прав ъгъл спрямо сцената на действие. Ники надяна чифт ръкавици и се присъедини към патоложката край масата. Лорън постави вещи пръсти върху черепа на Поченко и леко го завъртя, за да покаже дупката от куршум зад едното ухо. На лъскавата маса под раната се събра локвичка мозъчна течност и когато я видя, Бъкли изстена тихо.

— След реконструкцията на изстрела направих сравнителни измервания и балистични справки.

— Двадесет и пети? — попита Ники.

— Двадесет и пети.

— Много малък калибър като за толкова едър мъж.

Патоложката кимна.

— Но малокалибрен куршум право в мозъка може да е много ефективен. Всъщност, един от пистолетите с най-голям коефициент на ефикасност с един изстрел е Уинчестър Екс 25. — В металната тавичка на везната се виждаше отражението на Бъкли, който всячески се мъчеше да подслуша разговора. — Амунициите са изработени на принципа на кухите куршуми, но кухнята е пълна със стоманени сачми, за да подпомогнат разпръскването на куршума, попаднал в тялото.

— Леле. Когато е влязло в мозъка му, е било като удар с чук по тиган с яйца — подметна Роули. Бъкли го изглежда с разширени от страх очи, затова детективът добави още едно сравнение: — Като лого на рок концерт.

— Съвсем вярно — отбеляза Лорън. — Ще знаем повече, когато отворим мозъка му и се поразтърсим, но ако трябва да залагам, бих казала, че ще намерим един от гореописаните.

— Но толкова малък пистолет значи, че извършителят е знаел, че ще му се отдаде възможност да свърши работата отблизо.

— Разбира се — съгласи се Лорън. — Определено са знаели защо са там. Малокалибрено оръжие. Скрива се лесно. Жертвата не го

очаква. Би могло да е навсякъде и по всяко време.

— Пук — каза Очоа.

Бъкли проскимтя и трепна.

Хийт прекоси стаята до него, без и за миг да скрива от полезрението му трупа. Портiererът бе като риба на сухо — отваряше уста, но не издаваше и звук.

— Можете ли да идентифицирате със сигурност този мъж?

Бъкли се оригна и за миг на Ники й се стори, че ще повърне върху нея, но не го стори и като че ли това му помогна да продума:

— Как е успял някой да стигне до... Поченко?

— Хората, свързани с този случай, умират, Джералд. Сигурен ли си, че не искаш да ми дадеш име, за да спрем това, преди да последваш мъртъвците?

Бъкли не можеше да се вземе в ръце.

— Беше звяр. Когато му виках Терминатора, той се смееше. Никой не можеше да го убие.

— Някой го е убил. Един изстрел в главата. Обзалагам се, че знаеш кой. — Тя преброи наум до три и продължи: — Кой те нае да откраднеш колекцията?

Адвокатката стана.

— Не отговаряй.

— Може би не знаеш кой е — каза Ники. Нехайният й тон звучеше по-заплашително от строгостта или викането, защото предполагаше, че скоро Бъкли няма да й е интересен. — Мисля, че си гоним опашките. Мисля да те пуснем под гаранция. Да премислиш нещата извън затвора. Да видим колко ще изтраеш.

— Това сериозно предложение ли е, детектив? — попита жената.

— Очоа? Дай ми ключовете за белезниците му.

Зад Бъкли Очоа разклати връзка ключова и Бъкли се сви и прибра рамене, все едно очакваше да изплющи камшик.

— Нали това искаш, Джералд?

Мъжът се олюляваше на място. Между небцето и езика му се точеха слюнки.

— Какво... — Бъкли преглътна. — Какво е станало с...? — Той посочи на лицето си мястото, където бе обгорен Поченко.

— О, това го направих аз — каза Ники също толкова нехайно. — Изгорих го с нажежена ютия.

Лорън кимна утвърдително. Погледът на Бъкли прескочи няколко пъти между трупа и Хийт.

— Добре.

— Джералд — обади се адвокатката, — мълчи.

Той се обърна към нея.

— Мълчи ти. — Върна поглед върху Ники и тихо, примирено продума: — Ще ви кажа кой ме нае.

Ники се обърна към Руук.

— Нали ще ни извиниш? Ще трябва да останеш навън, докато с г-н Бъкли говорим.

[1] Последната реплика от второто действие на „Хамлет“, изречена от датския принц по повод пиесата, с която ще изобличи злодеянието на чичо си Полоний. Превод: Валери Петров. — Б.пр. ↑

[2] Райкърс — главния затворнически комплекс в Манхатън. — Б.пр. ↑

18.

По пътя обратно Ники нямаше нужда да се обръща, за да знае, че на задната седалка Руук се мръщи. Умираще си обаче да погледне, защото настроението му щеше само да допринесе за нездравото й удоволствие.

Очоа, който седеше до него, рече:

— Хей, градски, да не ти прилошава от возенето?

— Не — каза Руук. — Освен ако не съм пипнал нещо, докато висях в коридора, за да можете вътре да разпитвате Бъкли.

Хийт толкова много искаше да се обърне.

— Е гаси пиесата. Изритахте ме преди последната сцена.

Роули спря на светофара на Седмо авеню и каза:

— Хей, когато някой заподозрян ще говори, пред колкото по-малко хора говори, толкова по-добре. Особено ако си журналист, по-добре да те няма.

Ники се облегна на седалката и погледна през прозореца, за да види какво показва големия електронен термометър пред Медисън скуеър гардън. Тридесет и шест градуса. Каза:

— А и ти сигурно знаеш кого е посочил Бъкли, нали?

— Кажете ми и ще ти кажа.

Всички се изхилиха.

Руук изсумтя.

— Откога се гаврите с мен като в някое университетско братство?

— Не е вярно — отвърна тя. — Искаш да движиш с детективите, нали? Прави каквото правим и мисли като детектив.

— Но не и като Роули — добави Очоа. — Той не мисли както трябва.

— Даже ще ти подсказва — продължи Ники. — Какво знаем? Знаем, че картините са били фалшификати. Знаем, че когато екипът на Бъкли е пристигнал, ги е нямало. Да давам ли нататък, или се сети?

Светна зелено и Роули подкара колата.

— Оформя ми се теория — каза Руук.

Най-сетне, тя метна ръка през облегалката и се обърна към него.

— Това не ми звучи като име.

— Добре, де, добре. — Той направи пауза и изтърси: — Агда. — Руук зачака реакция, но получи само празни погледи, затова запълни мълчанието. — През онзи ден е имала пълен достъп до апартамента. А и мислех за разпита й. Не ми се връзва позата на наивна детегледачка и невинните масажи на врата. Това момиче е спяло с Матю Стар. Мисля, че я е зарязал като всички други любовници, само че му е набрала достатъчно, за да иска отмъщение.

— И Агда е уредила да го убият? — попита Ники.

— Да. И е откраднала картините.

— Интересно. — Тя се позамисли. — Предполагам, имаш теория и как е убила Диърфийлд и как е измъкнала картините.

Очите на Руук се откъсната от нейните и се зареяха в обувките му.

— Не съм запълнил всяка дупка, това е само теория.

Тя огледа колегите си.

— Да, процес е. Разбираме.

— Е, прав ли съм?

— Не знам, прав ли си? — После се обърна напред, за да не види усмивката й.

Руук и Роуч трябваше да подтичват, за да насмогнат на крачките на Хийт, когато се върнаха в управлението. Още когато влязоха в стаичката си, Ники се насочи към бюрото и отвори чекмеджето с папките.

— Така, сега разбрах — започна Руук зад гърба й. — Кога Агда е започнала работа при Стар?

— Преди две години. — Хийт не си направи труда да го погледне. Бе заета да преглежда поредица от снимки в една от папките.

— А кога е била продадена онази картина според Каспър? Точно така, преди две години. — Руук пак зачака, ала тя все така търсеше в тестето снимки. — А Агда е измъкнала картините от Гилфорд, защото не работи сама. Мисля, че може да е част от банда крадци и фалшификатори. Международна.

— Аха...

— Млада е, хубава е, намества се в домовете на богатите и има достъп до произведения на изкуството. Тя е вътрешният им човек. Вътрешната им жена. Вътрешната детегледачка.

— И защо международна банда ще направи глупостта да краде фалшификати?

— Когато ги е откраднала, не са били. — Той кръстоса ръце, доволен от умозаключението си.

— Разбирам — отвърна Хийт. — А не смяташ, че биха забелязали собствената им бавачка да изнася картини? Или пък празното място на стената?

Той пак се замисли и накрая даде на заето.

— За всичко имаш въпрос, а?

— Руук, ако ние не пробиваме дупки в теориите си ще го сторят адвокатите. Затова ни трябва добре подплатено разследване.

— Не го ли направих току-що?

— Забележи, че аз не съм спряла. — Намери нужната ѝ снимка и я пусна в един плик. — Роуч.

Роули и Очоа приближиха.

— Взимате колата и се разхождате извън града с тази снимка на Джералд Бъкли. Отидете на онова място, което се споменава в патологията. Не би трябвало да го намерите трудно. Покажете снимката, вижте дали ще има попадения и ви искам обратно тук, пронто.

— Излет извън града? Как съм го пропуснал? О, да, защото не бях там — каза Руук. — Нека позная. Ще проверите дали Агда е излъгала, че е била в Ню Йорк, и дали не е била другаде с картините?

— Роули, имаш ли карта?

— Не ми трябва.

— Не, но на Руук му трябва — каза Хийт. — Сериозно се е разработил.

След като Роули и Очоа си тръгнаха, тя прибра папката. Руук още се спотайваше край нея.

— Какво ще правим?

Ники му посочи стол.

— Ние? Ние, което ще рече „ти“, ще си паркираш задника, носителю на Пулицър, и няма да ми се пречкаш, докато издействам няколко заповеди от съда.

Руук седна.

— Заповеди за арест? В множествено число? — Заповеди за обиск, в множествено число. Трябват ми две, както и заповед за подслушване. — Тя погледна часовника си и изруга шепнешком. — Преполовихме деня, а ми трябват за вчера.

— Ъм, вярвам, че мога да съм ти от помощ, ако бързаш.

— Не, Руук.

— Лесна работа е.

— Казах не. Не се меси.

— Преди се намесих.

— След като не ме послуша.

— И ти набавих заповед за обиск. — Огледа се, за да е сигурен, че наоколо няма хора, и сниши глас. — След онази нощ, не сме ли вече на друг етап?

— Недей. Да започваш.

— Нека ти помогна.

— Не. Няма да звъниш на съдия Симпсън.

— Дай ми една причина да не го правя.

— Защото сега със съдията сме дружки по покер — каза тя и се ухили. Вдигна телефона. — Мога да му се обадя сама.

— Спиш с мен, после ми се подиграваш на теориите и крадеш приятелите ми. — Руук се отпусна на стола и скръсти ръце. — Заради това няма да срещнеш Боно.

Хоръс Симпсън даде заповедите и не пропусна да предупреди Хийт по-скоро да седне на масата за покер на Руук, за да може да си върне загубите. Хийт се замисли за всичките години, в които едва се бе добирала до съдии през какви ли не канали.

Заповедите се оказаха лесната част. Узна, че трябва да изчака няколко часа за подслушвателните устройства. Нямаше да стане. Излезе от кабинета на капитан Монтроуз и грабна чантата си.

— Сега какво? — попита Руук.

— Капитанът пренасочи една патрулна кола за мен. Тръгваме да изпълним заповедите. — Когато той се изправи, тя каза: — Съжалявам, Руук, в критичен момент сме. Това е само за полицаи.

— Хайде де, ще стоя в колата, обещавам. Горещо е, но ми откrehнете някой прозорец. Казват, че е опасно да стоиш в кола на сред жегата, но аз съм издръжлив, ще си взема вода.

— По-добре да стоиш тук и да разглеждаш доказателствата по тезата си. Имаш бяла дъска за разглеждане, имаш климатик и време. Много време. — Докато прекосяваше стаята, му рече: — Помни, мисли като детектив.

— По-лесно ще е да ме вземеш, така и така знам къде отивате. — Това я спря. Когато на прага се обърна към него, той каза: — Гилфорд и частен склад във Варик^[1].

Тя склони поглед към чантата си.

— Видял си заповедите ми, нали?

Сега той се ухили.

— Просто мисля като журналист.

Два часа по-късно Хийт се върна и намери Руук, вгледан в дъската.

— Измисли ли още теории?

— Всъщност, да.

Провери гласовата поща на настолния си телефон. Нямаше такава. Ядно подхвърли слушалката на вилката и погледна часовника си.

— Добре ли си? Да не е имало проблеми със заповедите?

— Напротив — отвърна тя. — Просто се нервирам заради подслушването. Другото мина чудесно. Повече от чудесно.

— Какво открихте?

— Първо ти. Каква е новата ти теория?

— Ами, така. Премислих всичко и вече знам кой е.

— Не е ли Агда?

— Защо? Агда ли е?

— Руук.

— Извинявай, извинявай. Добре. Малко е шашава. Не е Агда. Но си мислих за нещо, което каза за новото пиано. — Това наостри слуха на Ники. Тя обхвана с длани ръба на бюрото си и приседна на него. Той попита: — По-близо ли съм?

— Знам само, че не младея, докато те слушам да увърташ. Карай по същество.

— Когато я разпитваше, Агда каза нещо за това колко било великолепно пианото, та чак щяла да припадне, когато го извадили от сандъка. — Той направи пауза. — Кой носи пиана в сандъци? Вече никой.

— Интересно. Продължавай. — Всъщност, точно тази територия обхождаше и тя, и искаше да види неговите стъпки.

— Знаем, че са доставили пианото, защото го видяхме там след кражбата. И се запитах, защо ще го носиш в сандък, освен ако след това няма в същия сандък да изнесеш нещо?

— И какъв е изводът ти?

— Очевидно е. Доставчиците на пиана са параван за крадците.

— Това ли е крайният ти отговор? — Изражението ѝ, докато го питаше, го накара толкова бързо да смени своето собствено, че Ники едва не прихна. Ала запази покерджийската си физиономия.

— Или... нека довърша. Със заповедите си отишла в Гилфорд и в някакъв личен склад. Не се отмятам от сценария с пианото, но казвам, че е... Кимбърли Стар. — Макар тя да не демонстрира реакция, Руук се оживи. — Прав съм, знам си! Мога да го прочета у теб. Кажи ми, че греша.

— Нищо няма да ти казвам. — Дойдоха Роули и Очоа. Хийт закрачи към тях. — Защо да си развалям забавлението?

— Показахме снимката на Бъкли — каза Очоа. — Двама го разпознаха. Не е зле.

— Ама никак. — Ники си позволи да пусне по гръбнака си тръпката от набиращото скорост разследване.

— Ще свидетелстват ли?

— Да — каза Роули.

Телефонът на бюрото ѝ иззвъня и тя се хвърли към него.

— Детектив Хийт. — Тя закима, сякаш от другата страна можеха да я видят, и отговори: — Отлично. Чудесно. Отлично. Благодаря много. — Затвори.

— Подслушването започва. Отиваме на танци. — Поне веднъж нещата се движеха с нейната скорост.

В ъгъла на една малка стаичка, зад техника, който записваше обажданията, Ники и Руук седяха на сгъваеми метални столчета, опрели колене. Отдушникът свистеше и Хийт бе помолила да го изключат, за да слуша по-добре, затова сега се задушаваха.

На плазмената конзола затрепка синя линия.

— Улавяме нещо — каза техникът.

Хийт сложи слушалките. Сигналят „свободно“ измърка. Дишането ѝ се учести, както преди набега в Лонг Айлънд, само че този

път не успя да се овладее. Сърцето ѝ биеше в диско ритъм, докато тя не чу припукване — някой вдигна, — а то пропусна удар.

— Използвам пряката ти линия, защото не искам рецепционистката да знае, че ти звъня — каза Кимбърли Стар.

— Добре... — Ноа Пакстън звучеше предпазливо. — Не разбирам защо не.

Ники попита с жест дали записват. Техникът кимна.

Кимбърли продължи:

— Ще разбереш, Ноа.

— Има ли нещо? Звучиш странно.

Ники примижа, съсредоточавайки се единствено в гласовете и обкръжението им. През слушалките звукът бе много чист. Чуваше всеки нюанс. Пневматичният офисен стол на Ноа изсъска. Кимбърли преглътна с мъка.

Ники я чакаше да заговори.

— Трябва да ми помогнеш с нещо. Знам, че все вършеше разни работи за Матю и искам да помогнеш и на мен.

— Разни работи? — Тонът му още бе предпазлив.

— Стига глупости, Ноа. И двамата знаем, че Мат правеше много сенчести далавери, с които се занимаваше ти. Искам да направиш нещо такова и сега.

— Слушам — каза той.

— Картините са у мен.

Ники се усети, че стиска юмруци от напрежение и се насили да ги отпусне.

Столът на Пакстън проскърца.

— Моля?!

— Да не би да говоря чужд език? Ноа, колекцията. Не са я откраднали. Взех я. Скрих я.

— Ти?

— Не лично. Едни хора, докато ме нямаше в града. Все тая. У мен са и искам да ми помогнеш да ги продам.

— Кимбърли, луда ли си?

— Мои са. Нямам застраховка. Заслужавам нещо от всичките години с тоя копелдак.

Сега Хийт преглътна с мъка. Нещата се навързваха. Сърцето ѝ блъскаше.

— Какво те кара да мислиш, че знам как да ги продам?

— Ноа, трябва ми помощ. Беше човекът, който оправяше бакиите на Матю, сега искам да си моят. И ако няма да ми помогнеш, ще намеря някой, който да иска.

— Чакай, чакай, Кимбърли, забави. — Още едно пневматично просъскване и Хийт си представи как Ноа Пакстън се изправя зад бюрото си във формата на конска подкова. — Не звъни на никого. Слушаш ли ме?

— Слушам — отвърна тя.

— Нека поговорим. Има решение, просто пази самообладание. — Той направи пауза и попита: — Къде са тези картини?

У Ники се надигна вълна очакване и я понесе, докато не се почувства безтегловна на гребена ѝ. Около виниловия предпазител на една от слушалките ѝ се плъзна капка пот.

— Картините са тук — каза Кимбърли.

— Къде е това „тук“?

Кажи го, помисли си Ники, кажи го.

— В Гилфорд. Готино, а? Търсят ги къде ли не, а картините не са излизали от сградата.

— Добре, чуй ме. Не звъни на никого, просто се успокой. Трябва да го уточним лице в лице, става ли?

— Става.

— Добре. Стой там. Ей сега идвам. — И затвори.

Ники свали слушалките. Когато Руук свали своите, каза:

— Казах ти. Познах. Била е Кимбърли. Ха! Къде ми е петакът? — Той вдигна длан.

— Тъм, не сме по петаците.

Руук се изправи.

— Слушай, по-добре да стигнем там преди Ноа. Ако тази жена е убила съпруга си, кой знае какво още ще направи.

Ники се надигна.

— Благодаря за съвета, детектив Руук. — Той ѝ отвори вратата и излязоха.

[1] Варик — градче и щата Ню Йорк. — Б.пр. ↑

19.

Хийт, Роули, Очоа и Руук прекосиха фоайето на Гилфорд и стигнаха до асансьорите. Когато се отвориха вратите, Ники постави длан на гърдите на Руук.

— Опа, къде си мислиш, че отиваш?

— С теб.

Тя поклати глава.

— Няма да стане. Оставаш тук.

Автоматичните врати все така се мъчеха да се затворят. Очоа ги подпря с рамо, за да не подскочат.

— Хайде де, направих каквото ми каза. Мислих като детектив и заслужавам да съм с теб, когато я приберете. Заслужих си го. — Когато и тримата детективи пригнаха, Руук реши да предложи нещо поумерено. — Ами ако само чакам в коридора?

— Когато арестувах Бъкли, ми каза същото.

— Добре де, веднъж бях нетърпелив.

— А при набега в Лонг Айленд, какво направи, когато ти казах да стоиш отзад?

Руук подритна с върха на обувката си ръба на килима.

— Виж, това започва да ми прилича повече на съвещание с алкохолик, отколкото на арест.

— Обещавам, няма да те караме да чакаш дълго. Все пак — рече тя с насмешлива тържественост, — заслужил си си го. — Тя и Роуч се качиха в асансьора.

— Само заради това ще взема да напиша статия за нещо друго.

— Ще ми разбиеш сърцето — подметна тя, докато вратата се затваряше.

Когато детектив Хийт влезе през предния вход на апартамента, откри Ноа Пакстън сам в хола.

— Къде с Кимбърли?

— Няма я.

Роули и Очоа се разположиха от двете страни на Ники.

— Проверете всички стаи — нареди тя. Роуч пое по коридора.

— И там я няма — рече Пакстън. — Вече проверих.

— Око да види, ръка да пипне. Странно, но полицията уважава този принцип. — Обходи с поглед отрупаните с картини стени, както преди, от пода до тавана. Забрави да мига. — Картините. Пак са тук.

Ноа се престори, че споделя объркването ѝ.

— И аз не разбирам. Тъкмо се опитвах да разбера откъде са се взели.

— Спокойно, не е нужно да играеш повече, Ноа. — Той сбърчи вежди. — Не са напускали Гилфорд, нали? Подслушахме разговора ви от преди малко.

— Разбирам. — Той помисли няколко секунди, несъмнено превъртайки наум думите си, за да прецени дали няма да се окаже съучастник. — Казах ѝ, че е полудяла.

— Съвестен гражданин.

Той отвори длани.

— Извинявам се, детектив. Знаех си, че трябва да ви се обадя. Навярно още не мога да се отърся от закрилическия си инстинкт към семейството. Дойдох, за да се опитам да я вразумя. Твърде късно, явно — промълви той. Ники сви рамене. — Кога разбрахте, че ги е откраднала? Докато говорехме?

— Не. Предупредителните звънчета започнаха, когато научих, че скърбящата вдовица си е купила пиано и е напуснала града по време на доставката. Кимбърли струва ли ти се като човек, който ще остави работата по безценните си антики на група хамали и малоумна бавачка? — Ники пристъпи до пианото и натисна клавиш. — Говорихме с управителя на сградата. Потвърди, че на сутринта хамалите са дошли с огромен сандък, но не помнеше да са си тръгнали с него. Явно му е убягнал от вниманието след объркването с токовия удар.

Ноа се усмихна и поклати глава.

— Еха.

— Знам, много лукаво, а? Така и не са излизали от сградата.

— Хитроумно — съгласи се Пакстън. — Много нетипично за Кимбърли Стар.

— Е, оказва се, че не е толкова умна, колкото си е мислела.

— Какво имате предвид?

Ники бе мислила по това отново и отново и сега всичко ѝ бе кристално ясно.

— Знаеше ли, че Матю е бил променил решението си относно продажбата на колекцията?

— Не, нищо такова не знаех.

— Е, така е станало. В същия ден, когато са го убили, е дошла жена от Сотбис, Барбара Диърфийлд, за да оцени картините. Била е убита, преди да се върне в офиса си.

— Това е ужасно.

— Вярвам, че убийството ѝ е било свързано с това на Матю.

Над очите му надвисна сянка.

— Това е трагично, но не разбирам връзката.

— И аз не я разбирах. Все се питах, защо някой ще убива оценител? Тогава открих, че цялата колекция на Стар се състои от имитации. — Мъртвешка бледност заля като вълна лицето на Ноа Пакстън.

— Фалшификати? — Той зарея поглед по стените. Спря се на картина досами арката на вратата, скрита под забрало.

— Да, Ноа — натърти детективът. Вниманието му се върна на нея. — Цялата колекция.

— Как е възможно? Матю плати огромни суми за тези картини, все от уважавани дилъри. — Руменината се връщаше по бузите на Пакстън, обзе го превъзбуда. — Уверявам ви, че когато ги купихме, сред тях не е имало фалшификати.

— Знаем. Документите от застрахователя го потвърждават.

— Как тогава е възможно това?

Ники седна на страничната облегалка на диван, по-скъп от колите на повечето хора.

— Оценителката е направила собствени снимки, нещо като нейни бележки по огледа. Открихме ги във фотоапарата ѝ — не съвпадаха с тези от застрахователите. — Хийт направи пауза, за да осмисли Пакстън думите ѝ. — Между покупката на картините и оценката ѝ някой ги с подменил.

— Това е невероятно. Сигурни ли сте?

— Напълно. И Барбара Диърфийлд е щяла да стигне до същия извод, ако е имала възможност да разгледа снимките си. Всъщност —

добави Ники, — бих казала, че причината да я убият, е, защото някой не е искал тя да направи това откритие.

— Казвате, че Матю е опитвал да пробута фалшификати?

Хийт поклати отрицателно глава.

— Никога не би наел Диърфийлд, ако е знаел, че са фалшиви. А и след всички пари и его, вложени в малкия му Версай? Би се побъркал, ако можеше да разбере.

Очите на Ноа се разшириха.

— О, Боже. Кимбърли...

Ники стана и се разходи до картината на Сарджънт с двете момиченца, наслади ѝ се за секунда и рече:

— Кимбърли е изпреварила другото в кражбата на картините. Арестувах втора банда, която е влязла тук малко по-късно, по време на токовия удар, но са намерили само голи стени.

— Всички са се втурнали да крадат нещо без стойност.

— Кимбърли не е знаела това. Скърбящата г-жа Стар е мислела, че удря джакпота в отплата за нещастния си брак.

— И другите крадци явно също са смятали, че са ценни. — Пакстън посочи картините. — Защо иначе ще се опитват да ги откраднат?

Ники отстъпи от картината и се завъртя към него.

— Не знам, Ноа. Защо не ми кажеш?

Той се забави с отговора, докато преценяваше дали му задава реторичен въпрос или нещо по-остро. Едва ли му бе харесал настойчивият ѝ поглед, но реши да опита с първото предположение.

— Знам ли.

Ако сутрешното изпълнение в патологията бе театър, това тук бе бразилско жиу-жицу, но вече ѝ писваше да се боксира. Време бе за хватове и ключове.

— Познаваш ли мъж на име Джералд Бъкли?

Пакстън оформи устата си в увиснала подкова.

— Не ми звучи познато.

— Интересно, Ноа. Джералд Бъкли те познава. Той е портиер нощна смяна тук. — Ноа си надяна искрената физиономия. Бе почти убедителен — никак нелошо. Тя беше по-добра. — Втора подсказка. Бъкли е човекът, когото си наел за втората кражба по време на токовия удар.

— Това е лъжа. Дори не го познавам.

— Е, това вече е необяснимо — обади се изпод арката Очоа. Пакстън бе нервен. Не бе забелязал кога са пристигнали другите двама детективи и сега се сепна от думите на Очоа. — Този следобед аз и партньорът ми се разходихме до Таритаун. До един бар там.

Роули се включи:

— Как беше. „Ленивата лястовица“?

— Все тая — каза Очоа. — Май редовно се отбиваш там? Всички те познават. И барманът, и една сервитьорка потвърдиха, че с Бъкли сте се заседяли задълго преди няколко нощи.

— По време на токовия удар — добави Роули. — Горедолу когато Бъкли е трябвало да е на работа, ако по-рано не се бил обадил да отмени смяната си.

— Бъкли не е най-добрият избор за водач на хората ти — намеси се Хийт. Погледът на Ноа, все по-разфокусиран, се луташе между тримата детективи.

— Типчето се срина като пясъчен замък — додаде Очоа.

— Бъкли също така каза, че си му се обадил и си му казал да побърза да отвори на Поченко вратата откъм покрива. Точно преди да загине Матю Стар — каза Ники.

— Поченко? Кой е Поченко?

— Браво. Веднага влезе в крачка, не се изпусна — похвали го Хийт. — Поченко е един човек, чиято снимка не разпозна сред снимките, които ти показах. Въпреки че ти ги показах два пъти — веднъж тук, веднъж в офиса.

— Бродите в тъмното. Всичко това е спекулация. Залагате теорията си на признанията на лъжец. Отчаян за пари алкохолик. — Пакстън стоеше право на пътя на слънчев лъч от един висок прозорец и челото му лъщеше. — Да, признавам, че го срещнах в Лястовицата, но само защото се мъчеше да ме изнудва. Няколко пъти го използвах да намира проститутки на Матю и се опитваше да продаде мълчанието си. — Пакстън вдигна брадичка и натъпка юмруци в джобовете си, в превод от език на тялото: „Това е версията ми и не се отмятам от нея.“

— Да поговорим за пари, Ноа. Помниш ли малкото прегрешение, което счетоводителите криминолози откриха? Когато си си поиграл с тефтерите, за да скриеш няколкостотин бона от Матю?

— Казах ви вече, че беше за колежа на хлапето му.

— Да предположим засега, че казваш истината. — Ники не му вярваше, разбира се, но прилагаше още един принцип от жиу-жицето: когато се приготвяш да събориш противника, не му позволявай да финтира. — По каквато и да е причина, успял си да покриеш следите си като си върнал парите две години назад, точно след като една от картините от колекцията, на Жак-Луи Давид, е била продадена за същата сума. Съвпадение? Не вярвам в съвпаденията.

Очоа поклати глава и отсече:

— Не вярва.

— Детектив Хийт никак не тачи съвпаденията — потвърди и Роули.

— Така ли се започна, Ноа? Трябвала ти е някоя друга хилядарка, затова си подменил картината и си я продал? Самият ти каза, че Матю Стар е бил еснаф-простак. Така и така не е можел да различи фалшификата от оригинала, нали?

— Дръзко — включи се отново Очоа.

— И дързостта ти е растяла. Когато си видял колко лесно ти се разминава, си го пробвал с още една картина, и още една, и накрая, с течение на времето си завъртял цялата колекция. Запознат ли си с Алфред Хичкок?

— Защо, да не се оказва, че се е вдъхновил от мен за Големия влаков обир?

— Веднъж го попитали дали смята, че някой някъде е извършил съвършеното престъпление. Той потвърдил. Интервюиращият поискал да узнае какво е, а Хичкок му отвърнал, „Не знаем, затова е съвършено.“

Ники застана под арката при Роули и Очоа.

— Трябва да ти го призная, тази подмяна е била съвършено престъпление. Докато Матю най-сетне решава да ги продаде. Тайната е щяла да излезе наяве. Първо е трябвало да затвориш устата на оценителката и си наел Поченко да я убие. А после си го пратил тук да изхвърли Матю през терасата.

— Кой е този Поченко? Все приказвате за него, сякаш трябва да ми говори нещо.

Ники му направи знак да се изправи.

— Ела.

Пакстън се поколеба, отклони поглед към вратата, но се приближи към детективите.

— Погледни картините. Избери си която искаш и я огледай добре. — Той се приведе срещу една от тях, хвърли ѝ бегъл поглед и се обърна към Ники.

— Добре, и?

— Когато Джералд Бъкли те предаде, даде и адреса на склада, където си му казал да занесе откраднатите картини. Днес издействах заповед за обиск на мястото. Познай какво открих. — Тя обхвана с широк жест колекцията, разположена наред тъмнооранжевия светлик на залеза. — Оригиналите.

Пакстън опита да се владее, но челюстта му се охлаби. Завъртя се рязко, да погледне отново творбата зад себе си. И тази до нея.

— Точно така. Откраднатите оригинали. Фалшификатите са още в сандъка в мазето.

Пакстън започваше съвсем да губи ориентация. Пристъпваше, разглеждаше картини, потресен, а дъхът му стържеше в гърлото. Детектив Хийт продължи:

— Признавам, че складът, който си наел, е първокласен. Контролиран климат, последна дума на противопожарната техника, безопасен отвсякъде. Имат най-фините камери за наблюдение, които съм виждала. Виж тази снимка от една от тях. Малък образ, но много ясен.

Пакстън протегна трепереща ръка. Ники му подаде снимката и лицето му доби още по-пепеляв оттенък.

— Още преглеждаме архивите. До момента имаме записи от това как на всеки два месеца, грубо казано, добавяш по една картина от колекцията на Матю Стар. Конкретно на тази снимка, някъде отпреди месец, носиш особено голямо платно. — Тя посочи към другия край на стаята. — Онази ей там. — Пакстън дори не се потруди да се обърне. Все така зяпаше снимката в ръцете си. — Но тази не ми е любима. — Тя кимна на Очоа, който свали покривалото от едно голямо платно, и рече: — Ето тази е.

Увеличена многократно снимка от същата камера.

— Според часовника на камерата е от секунда и шест десети след тази, която държиш. Платното е много голямо, г-н Пакстън. Твърде трудноподвижно, но и твърде ценно. Затова не сте рискувал да

го носите сам. Вижте кой тъкмо свива зад ъгъла, понесъл задната част на картината.

Малката снимка падна на пода. В ъгъла на голямата се подаваше Витя Поченко.

Той отпусна глава, прегърби се. Пръстите му потърсиха опора в облегалката на дивана зад него.

— Ноа Пакстън, арестуван сте за убийствата на Матю Стар и Барбара Диърфийлд. — Ники погледна през рамо към колегите си. — Сложете му бел...

— Пистолет! — извикаха в един глас и посегнаха към своите собствени. Ники вече стискаше дръжката на своя Зиг Зауер в кобура на кръста ѝ, ала докато се извърти, Пакстън вече я държеше на мушка.

— Извади го иззад една от възглавниците на дивана — каза Роули.

— Пусни го, Пакстън — каза Хийт. Не извади пистолета си, а пристъпи крачка напред, опитвайки се да намери удобна позиция, за да го обезоръжи. На свой ред той отстъпи две крачки назад, далеч от обхвата ѝ.

— Недей — каза. — Ще стрелям. Ще стрелям. — Ръката му се тресеше и Ники се опасяваше, че може да стреля по случайност, затова не помръдна. А и Роули и Очоа бяха зад нея. Посегне ли към него, някой изстрел можеше да улучи я единия, я другия.

Възнамеряваше да си спечели време, като накара Пакстън да говори още.

— Това няма да ти помогне, Ноа. Никога не помага.

— Ще е грозно — каза Очоа.

— Не сглупявай — предупреди го Роули.

— Тишина. — Пакстън запристъпва заднешком към входа.

— Знам какво ти се върти в главата. Търсиш начин да се измъкнеш. Не можеш. — Зад себе си Ники чу тихите стъпки на Роуч, които обграждаха Пакстън. Продължи да говори, за да им даде възможност да го сторят. — Знай, че отпред има патрулна кола и униформени полицаи във фойето. Същият отряд, който те следи от сутринта, когато Бъкли те издаде.

— Вие двамата. Спрете. Кълна се, ако мръднете, започвам да стрелям.

— Правете каквото каже. — Хийт се обърна с лице към тях и каза: — Момчета, чувате ли? Наистина. — Ники се възползва от позата си, за да скрие от полезрението на Пакстън извадения си Зиг. Отпусна ръка и долепи пистолета към задната част на бедрото си, когато отново срещна очите на Пакстън.

Междувременно той отстъпи още крачка. Свободната му длан легна на бравата. — Всички, назад.

Останаха по местата си. Ники все така се опитваше да го разубеди, макар зад себе си да стискаше здраво оръжието си.

— Ти си по смятането, нали? Какви мислиш са шансовете ти да стигнеш до улицата?

— Млъкни. Мисля.

— Не, не мислиш.

Ръката му затрепери още по-силно.

— Какво значение има? Прецакан съм.

— Но не си мъртъв. На кого ще се повериш — на адвокат или на погребален агент?

Той сякаш наистина се замисли, движейки уста в безмълвен вътрешен диалог. И точно, когато Ники си мислеше, че ще се осъзнае, той блъсна вратата навън. Тя вдигна оръжието си, но той вече бе изхвърчал в коридора.

След това всичко се случи бързо. Ники се втурна към вратата, която се тръшна след Пакстън. Зад себе си чу извадени пистолети, стъпки и Роули на радиостанцията си:

— Заподозреният бяга. Въоръжен, повтарям — въоръжен с пистолет, на шестия етаж. Преследваме.

Хийт заби гръб в стената, от едната страна на вратата, насочила Зиг-а си към земята в стойка „равнобедрен триъгълник“.

— Прикривайте ме — извика тя. Очоа реагира като на пружина. Приклепна на едно коляно, хванал своя Смит и Уесън с една ръка, а с другата — бравата.

— Когато кажеш — каза той.

Без да чака, детектив Хийт спокойно рече:

— Давай.

Очоа й отвори. Ники се завъртя с касата за опора и насочи пистолета си към коридора. Спря, без да сменя стойката си, тръсна глава и измърмори:

— Мамичката му да...

Очоа и Роули също се подадоха, също спряха. Роули тихо каза по радиостанцията:

— До всички, имаме заложник.

На половината път към стълбището стоеше Руук, а зад него се криеше Пакстън, насочил пистолета към главата му. Журналистът направи физиономия и овчедушно предположи:

— Ами, явно е бил Ноа.

20.

— Стига си шавал — каза Ноа Пакстън. Руук понечи да извърне глава, за да каже нещо на нападателя си, но Пакстън натисна слепоочието му с дулото.

— Ох. Стига де.

— Казах да стоиш мирен, по дяволите.

— Прави каквото ти казва, Руук. — Ники не отпускате пистолета си и държеше на мушка малкото, което се виждаше от Пакстън зад човешкия му щит. Знаеше, че Роули и Очоа правят същото.

Руук вдигна вежди в знак на разкаяние и я изгледа като хлапе, току-що счупило холната лампа с бейзболна топка.

— Много съжалявам.

— Руук, тихо — повтори Ники.

— Отсега нататък ще върша каквото ми кажеш.

— Започни като млъкнеш.

— Окей. — След това се сети, че току-що е продумал и не пропусна да добави поредното извинение.

— Искам да хвърлите пистолетите — каза Пакстън.

— Всички.

Хийт не отказа, защото словесната конфронтация само би донапрегнала ситуацията. Вместо това остави стойката ѝ да даде отговор, а самата тя рече:

— Достатъчно си умен да знаеш, че няма измъкване, Ноа. Защо не го пуснеш и да приключим мирно?

— Има резон, да знаеш — каза Руук. Хийт и Пакстън в един глас му казаха да млъкне.

Лявата ръка на Пакстън стискаше отзад ризата на Руук, за да не избяга. Дръпна го.

— Назад. — Когато Руук не помръдна. Ноа го дръпна по-рязко.

— Казах, назад! Точно така, с мен. Леко, леко. — Заситни към

асансьора. Когато видя, че тримата детективи се движат напред с неговата скорост, той спря. — Хей, не мърдайте!

Хийт и Роуч спряха, но не се върнаха назад.

— Не ме е страх да го използвам — предупреди ги Пакстън.

— Никой не ти противоречи. — Тонът ѝ бе спокоен, но властен.
— Само че не искаш да го използваш.

Пакстън намести пистолета си по-удобно и Руук се приплъзна напред, ала другият мъж го забеляза и отново го дръпна.

— Не бъди идиот. — Ноа отново притисна дулото зад ухото на Руук. — Трябва ми само един куршум. Знаеш ли какво ще ти се случи, ако стрелям?

Руук кимна, доколкото смееше.

— Бъркани яйца.

— Какво?

— Като чук по... Няма значение. Не ми се говори за това.

Продължиха към асансьора. Детективите отново напреднаха в синхрон с тях. Над вратата пишеше, че асансьорът чака на шестия стаж.

Хийт промълви почти недоловимо:

— Роулс.

— Кажи.

— Свали асансьора.

Роули тихо нареди:

— Фоайе, извикайте асансьора незабавно.

Зад себе си Пакстън чу как кабината потегля.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите? — Погледна бързо през рамо: цифрата шест угасна, светна петицата. Не се премести достатъчно, за да даде на Ники да се прицели, но тя успя да направи две крачки напред.

Той забеляза.

— Спри на място. — Тя го стори. Почти бе прекосила дялящото ги пространство и се намираше само на около три метра от него. Още не бе достатъчно близо, но почти. Лицето на Пакстън не се виждаше, само окото му, което се кокореше между дулото и главата на Руук. Гласът му набираше ярост. — Приклещихте ме.

— Няма просто да си излезеш. Казах ти. — Тя се постара да запази тона си равен, в противовес на яростта му.

— Ще стрелям.

— Време е да оставиш пистолета, Ноа.

— Кръвта му ще е на твоята съвест.

Руук срещна погледа ѝ и оформи думите. „Застреляй. Го.“

Нямаше прицел и му го сподели, като поклати едва забележимо глава.

— Всичко развалихте, детектив. Искан ми се Поченко да беше довършил работата с вас.

Окото на Ники трепна и в корема ѝ нещо се сплете.

— Ти ли си бил? — отрони Руук.

— Остави, Руук — каза Ники, мъчейки се самата тя да го пропъди от ума си. Зад себе си чу „шибаняк“ от Роули и още преди да довърши, като негово ехо, същата дума от Очоа.

— Изпратил си онова животно в апартамента ѝ? — Ноздрите на Руук се разшириха. — В дома ѝ? — Гръдният му кош се издуваше с всеки дъх, а гневът му набираше скорост. — Копелдак... мръсен. — Извъртя се от пистолета и се хвърли на пода, а в коридора проехтя изстрел.

До него, стенойки. Пакстън падна на коляно, а от рамото му върху Руук шуртеше кръв. До тях лежеше изпуснатият пистолет и Ноа посегна.

Ники се хвърли с главата напред и го повали по гръб. Притисна го към пода с колена върху гърдите. Той държеше пистолета, но не бе имал възможност да го вдигне. Тя почти опря дулото в дясното му око.

— Давай — каза детектив Хийт. — И бездруго ми трябва нова блуза.

В Ла Шалъор, кафенето на тротоара пред Гилфорд, посетителите се бутаха, за да видят по-добре работата на полицаите. Слънцето вече бе залязло и от чашите с двадесетдоларови коктейли и списанията „Космополитън“ се отразяваха светлините на патрулните коли и линейки.

Между кафенето и стълбището на сградата същите светлини обливаха гърбовете на двамата цивилни полицаи срещу детектив Хийт. Един от тях прибра тефтера си. Ръкуваха се с нея. Ники се облегна на

още топлата каменна фасада на Гилфорд и изпрати с поглед екипа, разследващ стрелбата, обратно до тяхната собствена Краун Виктория.

Руук пристъпи до нея.

— „Давай, и бездруго ми трябва нова блуза“?

— Мисля, че беше добро като за импровизация. — Опита се да разчете реакцията му. — Какво, много момичешко ли се получи?

— Определено привлече вниманието на Ноа. Надявам се, че тези двамата не са ти поискали значката и пистолета?

— Не, мислят, че няма да имам никакви проблеми. Всъщност се изумиха, че не съм го убила.

— Не искаше ли?

Тя се позамисли и рече само:

— Жив е. — Не добави нищо друго, освен: — Ако ми трябва да задоволявам подобни импулси, гледам филми с Чарлз Бронсън. Или Джоди Фостър. — Обърна се към него. — Освен това се целех в теб. Искях теб да убия.

— А даже подписах да не търся отговорност, ако нещо ми се случи.

— Тогава още по-жалко, че изпуснах възможността. Ще ме преследва вовеки.

Роуч излязоха от сградата. Очоа каза:

— Парамедиците ще го извадят всеки момент.

Ники изчака да се покаже носилката и да стигне до бордюра, преди да се насочи натам, следвана от Роули, Очоа и Руук. На сухата бяла светлина от вътрешността на линейката лицето на Ноа бе с цвета на стрида.

— В състояние ли е за кратък разговор? — попита тя единия парамедик.

— Минута — две, не повече — отвърна мъжът.

Хийт се надвеси на Пакстън.

— Само да знаеш, че от сценката горе все пак излезе нещо добро. Пистолетът ти е двадесет и пети калибър. Същият, убил Поченко. Сверяваме балистиката. Ще ти направим и тест с парафин за следи от барут. Какво мислиш, че ще открием?

— Нямам какво да кажа.

— Какво, няма ли да издадеш края? Добре, ще изчакам резултатите. Искаш ли да ти се обадя, или предпочиташ да ги чуеш на

изслушването в съда? — Пакстън се извърна. — Кажи ми: когато изтича дотук, за да вземеш картините, щеше ли да го използваш и върху Кимбърли Стар? Затова ли взе пистолета?

Когато той не отвърна, тя каза на колегите си:

— Кимбърли ми е длъжница.

— Голяма — каза Роули.

Очоа добави:

— Сигурно си й спасила живота, когато я арестува.

— Вече е била арестувана? — Ноа отново я гледаше.

— Този следобед, точно когато открихме картините в мазето — каза Хийт.

— Но онова обаждане, което сте подслушали...

— Вече бе в ареста. Обади се, защото я помолих.

— Защо?

— Как защо? За да дойдеш на изложбата ми. — Ники даде знак на парамедиците и отстъпи встрани, така че последното, което видя от Пакстън, бе физиономията му.

Късно същата нощ топлинната вълна отмина, ала не и спокойно. Студен фронт от Канада безцеремонно си проправи път по Хъдсън, сблъска се с горещия застоял въздух над Ню Йорк и започна зрелище от мълнии, вихрушки и плътни завеси от дъжд. Метеоролозите по телевизията не криеха задоволството си, докато сочеха червените и оранжеви петна по доплеровите радары, а небесата се отвориха и през манхатънските каньони от камък и стъкло отекнаха гръмотевици като топовни залпове.

В Трайбека, на брега на Хъдсън, Ники Хийт намали скоростта, за да не опръска посетителите, натъпкали се под навесите на „Нобу“ с напразната надежда да хванат някое такси. Свърна в улицата на Руук и спря полицейската кола наред една празна товарна зона, на петдесетина метра от сградата му.

— Още ли си ми ядосана? — попита той.

— Не повече от обичайното. Просто, когато приключим някой случай, се умълчавам. Все едно нещо ме обръща наопаки.

Руук се поколеба — личеше му, че има нещо наум.

— Така де, мерси, че ме докара.

— Няма проблем.

Мълния като от „Франкенщайн“ падна толкова близо, че на практика едновременно светкавица озари лицата им и изплющя мощен гръм. По тавана на колата зачатка ситна градушка.

— Ако видиш Четиримата конници на Апокалипсиса — каза Руук, — наведи се.

Тя се позасмя и се прозя.

— Извинявай.

— Спи ли ти се?

— Не, уморена съм. Твърде на нокти съм още, за да ми се спи.

Седяха и слушаха беса на бурята. Покрай тях пропълзя друга кола, с вода до средата на гумите.

Най-сетне той наруши мълчанието.

— Виж, много мислих и просто не знам как да го отиграя. Работим заедно — горе-долу. Спахме заедно — определено. Правим страхотен секс, а веднага след това нямам право да те хвана за ръка, дори в такси, когато сме само двамата. Опитвам се да си изясня правилата. Противоположностите ни уж се привличат, а после рязко се отблъскват. През последните дни си мисля неща като „Добре, тя не може да смесва страхотния секс и романтичното привличане с всеотдайността на полицейската си работа.“ И се питам дали да не пожертвам професионалните ни взаимоотношения? Да спра проучването за списанието, за да можем да...

Ники го сграбчи, нападна го с дълбока целувка. Откъсна се от него, колкото да каже:

— Няма ли да млъкнеш? — и преди той да отвърне, отново го сграбчи и залепи устни за неговите. Той я пое в прегръдките си. Ники разкопча колана си и се премести по-близо. Лицата и дрехите им се обляха в пот. През прозорците, замъглени от топлината на телата им, просветна още една светкавица.

Ники зацелува врата му и едното ухо. Прошепна:

— Наистина ли искаш да знаеш какво мисля?

Той само кимна.

Най-сетне ги достигна грохотът на гръмотевицата. Когато отзвуча, Ники се надигна, посегна към ключовете и угаси колата.

— Ето какво. След всичко това имам енергия в излишък. Имаш ли лаймове, сол и нещо забавно в стъклена бутилка?

— Имам.

— Тогава мисля, че трябва да ме поканиш у вас и да видим какво може да започнем тази вечер.

— Някой пак ще ме ухапе по езика.

— Само почакай.

Измъкнаха се от колата и притичаха до сградата му. На половината път, докато търчаха към тротоара, тя го хвана за ръка и се засмя. Спряха на стълбището, останали без дъх, и се целунаха — двама любовници за през нощта, прогизнали и опиянени от прохладния дъжд.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.